JO NESBØ

CRIME

Soare în miez de noapte



AL DOILEA VOLUM
AL SERIEI OLAV JOHANSEN

FICTION CONNECTION

TREI

JO NESBØ

SOARE ÎN MIEZ DE NOAPTE

— Seria Olav Johansen (Vol. 2) —

Original: *Mere Blod* (2015)

Traducere din limba engleză:
BOGDAN PERDIVARĂ



virtual-project.eu





— 2019 —

Capitolul 1

Oare cum să începem povestea? Aş vrea să spun că o să începem cu începutul. Dar nu ştiu unde e începutul. La fel ca restul lumii, nu înţeleg cu adevărat care e succesiunea *reală,* în viaţă, a cauzei şi efectului.

Oare povestea începe din momentul în care mi-am dat seama că eram doar al patrulea în clasamentul celor mai buni fotbalişti din şcoală? Când Basse, bunicul meu, mi-a arătat schiţele – propriile lui desene – cu La Sagrada Familia? Când am tras prima oară dintr-o ţigară şi-am ascultat pentru prima dată o piesă a trupei Grateful Dead? Când am citit Kant la universitate şi mi s-a părut că-l înţeleg? Când am vândut primul cocoloş de haşiş? Sau totul a început când m-am sărutat cu Bobby – care-i, de fapt, fată – ori prima oară când am văzut-o pe făptura mititică şi cu pielea încreţită care avea să capete numele de Anna, ţipând către mine? Poate că povestea a început când mă aflam în camera aia împuţită din dos a Pescarului, cu el spunându-mi ce voia să fac. Nu ştiu. Născocim tot soiul de explicaţii logice în legătură cu ceea ce ni se întâmplă pentru ca viaţa să pară că are un scop.

Aşa că, la fel de bine aş putea să încep de aici, din inima confuziei, într-un moment şi într-un loc în care soarta părea să ia o mică pauză, să-şi ţină răsuflarea. Când, preţ de numai o clipă, mi s-a părut că nu doar mă aflam pe drum, ci şi că ajunsesem deja.



M-am dat jos din autobuz în miez de noapte. Am mijit ochii când m-a izbit lumina soarelui. Se lăbărţa peste insulă şi mare, înspre nord. Roşu şi nepăsător. La fel ca mine. În spatele lui se întindea şi mai multă mare. Apoi, şi mai departe, Polul Nord. Poate că exista pe-acolo vreun loc în care n-aveau să mă găsească.

M-am uitat în jur. Înspre celelalte trei puncte cardinale se zăreau crestele unor munţi scunzi, ale căror pante coborau către mine. Tufe roşii şi verzi de iarbă neagră, pietroaie, nişte pâlcuri de mesteceni piperniciţi. Către est, pământul aluneca înspre mare, pietros şi aplatizat ca o clătită, iar către sud-vest arăta ca şi cum ar fi fost tăiat cu un cuţit în punctul de unde începeau apele. Cam la vreo sută de metri deasupra mării neclintite, peisajul începea să fie dominat de un platou ce se întindea în interiorul uscatului. Platoul Finnmark. Capăt de drum, cum obişnuia să spună bunicul.

Drumul de pietriş îndesat pe care mă aflam ducea către un pâlc de clădiri scunde. Doar turla bisericii ieşea în evidenţă. În autobuz, mă trezisem exact la trecerea pe lângă un indicator cu numele „Kåsund" pe el, în apropiere de plajă, lângă un ponton de lemn. Îmi zisesem „de ce nu?" şi trăsesem de coarda de deasupra geamului ca să aprind semnalul de oprire aflat mai sus de capul şoferului.

Am îmbrăcat haina de la costum, am înşfăcat servieta de piele şi am pornit-o la drum. Pistolul din buzunarul hainei mi se bătea de şold. Îl simţeam exact pe os – mereu fusesem cam sfrijit. M-am oprit şi mi-am tras borseta în jos, pe sub cămaşă, aşa încât bancnotele dinăuntru să atenueze izbiturile.

Pe cer nu era nici pic de nor, iar aerul era atât de limpede, încât reuşeam să văd până departe. Cât vezi cu ochii, cum se zice. Se spune că platoul Finnmark e frumos. Să mă ia naiba dacă ştiu. Nu genul ăsta de chestie zice lumea despre locuri neospitaliere? Ca să lase impresia că ar fi mai aşa, dintr-o bucată, sau ca să pretindă că deţin un soi de cunoaştere ori superioritate, cam ca atunci când se laudă că le place o muzică de neînţeles ori o literatură de necitit? făcusem şi eu asta. Şi crezusem că ar trebui să compenseze măcar pentru unele dintre lipsurile mele. Sau era, pur şi simplu, un fel de consolare pentru mâna de oameni care trebuiau să locuiască acolo: „E *atât* de frumos aici." Fiindcă, până la urmă, ce era aşa de frumos la întinderea asta

plată, pustie şi monotonă? Era ca pe Marte. Un deşert roşu. Imposibil de locuit şi crud. Locul perfect în care să te ascunzi. Aşa speram.

Ramurile unui pâlc de copaci de la marginea drumului ce se întindea în faţa mea s-au mişcat. O clipă mai târziu, o siluetă a sărit peste şanţ şi-a aterizat pe drum. Mâna mi s-a dus automat către pistol, însă am oprit mişcarea: nu era unul dintre ei. Personajul ăsta arăta ca un joker ce sărise dintr-un pachet de cărţi.

— Bună seara! a strigat.

A păşit spre mine cu un mers straniu, de parcă ar fi făcut tumbe, şi avea nişte picioare atât de crăcănate, că vedeam printre gambele lui cum drumul se întindea spre sat. Când s-a apropiat, am observat că pe cap nu purta o tichie de bufon, ci o căciuliţă sami. Cu albastru, roşu şi galben – îi mai lipseau doar zurgălăii. În picioare avea nişte cizme de piele albicioasă, iar hanoracul albastru, cârpăcit cu bandă adezivă neagră, avea câteva tăieturi prin care ieşea la iveală umplutura galbenă, arătând mai degrabă ca spuma izolatoare pentru construcţii decât a puf de căptuşeală.

— Iartă-mă că te întreb, a zis omul, dar cine eşti dumneata?

Era cu cel puţin două capete mai scund ca mine. Avea faţa lată, cu un zâmbet larg pe ea şi nişte ochi cu o căutătură cam piezişă. Dacă puneai la un loc toate clişeele celor din Oslo în privinţa felului în care arătau băştinaşii sami, zişi şi laponi, te trezeai cu tipul ăsta.

— Am venit cu autobuzul, am răspuns.

— Am văzut. Mattis îmi spune.

— Mattis, am repetat ca să câştig câteva secunde de gândire, în aşteptarea inevitabilei întrebări care urma.

— Dumneata cine eşti, deci?

— Ulf, am zis, fiindcă mi se părea un nume la fel de bun ca oricare.

— Şi ce faci prin Kåsund?

— În vizită, am zis, arătând cu bărbia spre pâlcul de case.
— Pe cine vizitezi?
Am ridicat din umeri.
— Pe nimeni în mod special.
— Eşti de la Comisia Rurală sau vreun predicator, cumva?
Habar n-aveam cum arătau cei de la Comisia Rurală, aşa că am clătinat din cap şi mi-am trecut mâna prin părul lung, de hipiot. Poate că trebuia să mă tund. Să atrag mai puţină atenţie.
— Mă ierţi că te-ntreb, a zis iarăşi omul, dar atunci cu ce te ocupi?
— Sunt vânător, am răspuns.
Poate din pricină că adusese vorba de Comisia Rurală. Şi era în egală măsură adevăr şi minciună.
— Aşa? O să vânezi pe-aici, Ulf?
— Pare să fie un teren de vânătoare numai bun.
— Da, dar ai venit cu o săptămână mai devreme. Sezonul începe abia pe cincisprezece august.
— E vreun hotel pe-aici?
Localnicul sami a zâmbit cu toată faţa. Apoi a tuşit şi a scuipat o biluţă cafenie; am sperat că-i vorba de tutun de mestecat ori de ceva de genul ăsta. Gogoloiul maroniu s-a lovit de pământ cu un plescăit sonor.
— Pensiune? am continuat.
A clătinat din cap.
— Vreo cabană? Vreo cameră de închiriat?
Pe stâlpul telefonic din spatele lui, cineva lipise un afiş cu o trupă de muzică dance ce urma să cânte în Alta. Aşadar, oraşul nu putea fi prea departe. Poate că aş fi făcut mai bine să rămân în autobuz până ajungeam acolo.
— Şi tu, Mattis? am zis, alungând un ţânţar care se apucase să mă muşte de frunte. N-ai cumva un pat pe care l-aş putea împrumuta pentru noaptea asta?
— Mi-am ars patul în sobă, prin mai. A fost o primăvară friguroasă.
— Canapea? Saltea?

— Saltea? a repetat, desfăcându-şi braţele către platoul înţesat cu iarbă-neagră.

— Mersi, dar îmi plac acoperişurile şi pereţii. O să-ncerc să găsesc vreun staul gol. Noapte bună, am zis şi-am apucat-o spre case.

— Singurul staul peste care-o să dai în Kåsund e ăla, a zis pe un ton amărât.

M-am răsucit. Arăta spre clădirea din faţa pâlcului de case.

— Biserica?

A dat din cap a încuviinţare.

— E deschisă în toiul nopţii?

Mattis a înclinat capul într-o parte.

— Ştii de ce nu fură nimeni nimic prin Kåsund? Fiindcă, în afară de reni, nu merită să furi nimic pe-aici.

Cu un salt surprinzător de graţios, omuleţul cel rotofei a trecut şanţul şi-a pornit-o către vest printre tufele de iarbă-neagră. Mă ghidam după soarele aflat la nord şi după faptul că bisericile – din ce spunea bunicul – au turla spre vest indiferent în ce parte a lumii te-ai duce. Mi-am umbrit ochii cu palma şi m-am uitat la terenul care se întindea înaintea omuleţului. Unde naiba o pornise?



Să fi fost, poate, din pricină că soarele strălucea pe cer, deşi era miezul nopţii şi nimic nu mişca, dar aveam senzaţia că satul era de-o stranie pustietate. Casele arătau de parcă ar fi fost construite în grabă, grosolan şi fără dragoste. Nu din cauză că n-ar fi arătat solide, ci fiindcă lăsau impresia că ar fi adăposturi temporare mai degrabă decât cămine. Practice. Lespezi groase, care să reziste vântului şi vremii friguroase. Câteva rable prin grădini care nu erau grădini, ci mai curând nişte parcele îngrădite de iarbă-neagră şi mesteceni. Cărucioare pentru copii, însă nicio jucărie. Doar câteva case aveau la geamuri perdele sau obloane. Ferestrele celelalte reflectau lumina soarelui, oprind eventualele priviri indiscrete, ca nişte ochelari purtaţi de cineva care nu vrea să-şi dezvăluie prea mult sufletul.

Biserica era într-adevăr deschisă, cu toate că uşa era umflată şi nu se deschidea cu aceeaşi uşurinţă ca în cazul altor biserici în care intrasem. Naosul era destul de mic, mobilat sobru, însă frumos în simplitatea lui. Lumina soarelui de miez de noapte cădea peste vitralii şi, deasupra altarului, Iisus stătea răstignit pe obişnuita cruce în faţa unui triptic cu Fecioara Maria în mijloc, mărginită de David şi Goliat într-o parte şi de pruncul Iisus în cealaltă.

Am găsit uşa ce dădea către sacristia aflată într-o latură, în spatele altarului. Am căutat prin dulapuri şi-am dat de veşminte bisericeşti, produse de curăţat şi găleţi, însă nici pic de vin de împărtăşanie, doar nişte cutii cu prescuri purtând pe ele numele brutăriei Olsen. Mi-am aruncat în gură vreo patru sau cinci, dar era ca şi cum aş fi mestecat sugativă; mi-au uscat atât de tare gura că până la urmă a trebuit să le scuip pe un ziar de pe masă. Aşa am aflat – dacă era numărul din chiar ziua aceea al cotidianului *Finnmark Dagblad* – că data era 8 august 1978 şi că protestele împotriva exploatării râului Alta sporeau; ziarul mai arăta şi chipul consilierului local Arnulf Olsen, lângă un articol care spunea că Finnmark, singurul district norvegian care avea graniţă comună cu Uniunea Sovietică, era un loc întru câtva mai sigur, acum că spionul Gunvor Galtung Haavik murise, iar pe lângă asta afirma că, în sfârşit, vremea se făcuse mai bună decât la Oslo.

Podeaua de piatră a sacristiei era prea tare ca să dorm pe ea, iar băncile erau prea înguste, aşa că am luat veşmintele cu mine în altar, le-am pus pe podea, mi-am atârnat sacoul pe împrejmuirea altarului şi m-am întins pe jos, cu servieta de piele sub cap. Am simţit că ceva ud mă plesneşte peste faţă. M-am şters cu mâna şi mi-am privit buricele degetelor. Căpătaseră culoarea ruginii.

Am ridicat atunci ochii la bărbatul crucificat de deasupra. Mi-am dat apoi seama că apa picura prin acoperişul umed şi împrumutase culoarea argilei sau a fierului. M-am răsucit, fiindcă nu voiam să mă las

pe umărul beteag, şi mi-am tras sutana peste cap ca să opresc lumina soarelui. Am închis ochii.

Gata. Nu mai gândi. Alungă totul din minte.

Închide totul în minte.

Am împins deoparte sutana şi-am tras aer în piept, cu răsuflarea tăiată.

Rahat.

Am rămas aşa, holbându-mă la tavan. După înmormântare, când nu mai reuşeam să adorm, începusem să iau Diazepam. Nu ştiu dacă devenisem dependent, însă îmi era greu să adorm fără. Singurul lucru care funcţiona acum era o extenuare îndeajuns de pronunţată.

Mi-am tras iarăşi sutana peste cap şi am închis ochii. Şaptezeci de ore de când fugeam. O mie opt sute de kilometri. Vreo două ore de dormit prin trenuri şi autobuze. Ar fi trebuit să fiu epuizat.

Şi acum… gânduri pozitive.

Am încercat să mă gândesc la felul în care erau înainte lucrurile. Înainte de înainte. Nu mergea. Îmi umbla prin minte orice, numai asta nu. Bărbatul în alb. Izul de peşte, încărcătorul negru al unui pistol. Sticlă spărgându-se, toamna. Mi-am alungat toate astea din minte şi-am întins mâna, şoptindu-i numele.

Iar ea, în cele din urmă, a venit.



M-am trezit. Am rămas nemişcat.

Mă înghiontise ceva. Cineva. Blând, nu ca să mă trezească, ci ca să se convingă că sub sutana aceea stătea ghemuit cineva.

M-am străduit să respir regulat. Poate că mai era o şansă, poate că nu-şi dăduse seama că eram treaz de-acum.

Mi-am strecurat mâna către şold, amintindu-mi apoi că lăsasem pistolul în sacoul pe care-l atârnasem pe împrejmuirea altarului.

Foarte amatoricesc pentru un profesionist.

Capitolul 2

Am continuat să respir adânc, rar şi am simţit că pulsul mi se linişteşte. Corpul meu pricepuse un lucru de care capul nu-şi dăduse încă seama: dacă ar fi fost ei, nu m-ar fi înghiontit doar, ci ar fi tras de-acolo veşmintele bisericeşti, ar fi verificat dacă dedesubt era cel pe care-l căutau şi m-ar fi garnisit cu spray-ul cu piper mai ceva ca pe o tocană de oaie.

Cu grijă, mi-am îndepărtat sutana de pe faţă.

Cel care mă privea de sus avea pistrui, nas cârn, un plasture pe frunte şi gene albicioase împrejurul unor ochi neobişnuit de albaştri. Pe creştet i se ridica o claie de păr roşcat. Câţi ani putea să aibă? Nouă? Treisprezece? Habar nu aveam, sunt cu totul neajutorat când vine vorba despre copii.

— Nu se poate să dormi aici.

M-am uitat împrejur. Părea neînsoţit.

— De ce nu? am zis cu o voce răguşită.

— Fiindcă mami are de făcut curat acolo.

M-am ridicat în picioare, am împăturit sutana, mi-am luat sacoul de pe împrejmuirea altarului şi-am verificat dacă încă aveam pistolul în buzunar. Am simţit o durere ascuţită în umărul stâng când am tras sacoul pe mine.

— Eşti din sud? a întrebat băiatul.

— Depinde ce înţelegi prin „sud”.

— Adică mai la sud de-aici, normal.

— Toată lumea e de la sud de-aici.

Copilul şi-a lăsat capul într-o parte.

— Mă cheamă Knut. Am zece ani. Pe tine cum te cheamă?

Eram pe cale să zic altceva, însă mi-am amintit la timp ce nume alesesem cu o seară în urmă.

— Ulf.

— Câţi ani ai, Ulf?

— Sunt bătrân, am zis, întinzându-mi gâtul înţepenit.

— Mai mult de treizeci?

Uşa sacristiei s-a deschis. M-am răsucit într-acolo. O femeie a păşit înăuntru, apoi s-a oprit şi s-a holbat la mine. Primul lucru care mi-a sărit în ochi a fost că era prea tânără ca să fie femeie de serviciu. Şi că arăta puternică fizic. I se vedeau venele de pe antebraţ şi de pe mâna în care ţinea găleata, plină ochi cu apă. Avea umeri laţi, însă şolduri înguste. Picioarele îi erau ascunse de o fustă de modă veche, plisată, de culoare neagră. Un alt lucru care mi-a sărit în ochi a fost părul ei. Avea plete lungi şi atât de întunecate, încât lumina ce venea prin ferestrele înalte le făcea să lucească. Îşi purta părul prins simplu la spate cu o clamă.

S-a urnit din loc şi a păşit spre mine, cu încălţările ţăcănind pe lespezi. Când s-a apropiat suficient, am văzut că avea o gură frumoasă, dar că buza de sus îi era brăzdată de o cicatrice, poate o operaţie menită să corecteze o buză de iepure. Părea aproape nefiresc, ţinând seama de tenul şi părul ei atât de închise la culoare, să aibă nişte ochi atât de albaştri.

— Bună dimineaţa, a zis.

— Bună dimineaţa. Am sosit astă-noapte cu autobuzul. Şi n-am avut unde să…

— În regulă, a zis. Uşa e deschisă şi poarta e largă.

A rostit toate astea fără pic de căldură în voce, lăsând jos găleata şi mătura şi întinzându-mi mâna.

— Ulf, am zis şi am dat să i-o strâng.

— Sutana, a spus, ignorând mâna mea întinsă.

Am coborât ochii asupra ghemotocului pe care-l aveam în mâna cealaltă.

— N-am găsit nicio pătură, am zis şi i-am întins veşmântul bisericesc.

— Şi nimic de mâncare în afară de pâinea noastră de împărtăşanie, a spus femeia, desfăcând şi cercetând veşmântul alb, greu.

— Îmi pare rău, o să plătesc, fireşte, pentru…

— Eşti bine-venit, cu sau fără binecuvântare. Dar te rog ca data viitoare să nu mai scuipi pe preşedintele consiliului nostru, dacă eşti bun.

Nu eram sigur dacă schiţase sau nu un zâmbet, însă cicatricea de pe buză i-a zvâcnit uşurel. Fără să mai scoată vreun cuvânt, mi-a întors spatele şi a dispărut înapoi în sacristie.

Mi-am luat servieta şi am păşit peste împrejmuirea altarului.

— Unde te duci? m-a întrebat băiatul.

— Afară.

— De ce?

— Cum de ce? Fiindcă nu locuiesc aici.

— Mami nu-i aşa deranjată cum pare.

— Spune-i la revedere din partea mea.

— Din partea cui? am auzit vocea ei.

Ieşise iarăşi şi păşea spre altar.

— Ulf.

Începeam să mă obişnuiesc cu numele.

— Şi ce faci pe-aici prin Kåsund, Ulf? a zis, storcând o cârpă deasupra găleţii.

— La vânătoare.

Mi s-a părut că era mai bine să rămân la varianta asta într-o comunitate atât de mică.

A prins cârpa la capătul măturii.

— Ce fel de vânat?

— Cocoş sălbatic, am zis, încercându-mi norocul.

Aveau oare cocoşi sălbatici atât de departe în nord?

— Sau, de fapt, orice are puls, am adăugat.

— A fost un an prost pentru şoareci şi lemingi, a zis femeia.

— Hm, am murmurat, mă gândeam la ceva mai *mare* decât un şoarece.

A ridicat dintr-o sprânceană.

— Voiam să zic că din cauza asta nu se găsesc prea mulţi cocoşi sălbatici.

S-a lăsat un lung moment de tăcere.

În cele din urmă, Knut a vorbit:

— Când animalele de pradă nu găsesc destui şoareci şi lemingi, fură ouă de păsări.

— Desigur, am zis, înclinând din cap aprobator şi dându-mi totodată seama că asudam pe spinare.

Mi-ar fi prins bine să mă spăl. La fel de bine le-ar fi prins cămăşii şi borsetei mele cu bani. Şi sacoului i-ar fi prins bine un spălat.

— Sunt sigur c-o să găsesc ceva de împuşcat, am continuat. Problema ar fi mai degrabă că am ajuns cu o săptămână mai devreme. Sezonul începe abia săptămâna viitoare. Până atunci va trebui să mă antrenez.

Nădăjduiam că localnicul sami îmi dăduse o informaţie corectă.

— Nu ştiu cum e cu sezonul, a spus femeia apăsând atât de tare cu mătura pe podeaua pe care dormisem, încât capătul măturii a scos un sunet ascuţit. Voi ăştia din sud veniţi cu asemenea idei. Aici vânăm când e nevoie s-o facem. Şi nu ne batem capul dacă nu-i nevoie.

— Apropo de nevoi, am zis. Ştii vreun loc prin sat unde aş putea sta?

S-a oprit din curăţat podeaua şi s-a sprijinit în mătură.

— N-ai decât să baţi la orice uşă din sat şi o să-ţi dea un pat.

— Oriunde?

— Da, eu aşa aş zice. E drept că în momentul ăsta nu-i prea multă lume acasă.

— Desigur, am zis şi-am înclinat din cap către Knut. Vacanţa de vară?

Femeia a zâmbit şi şi-a lăsat capul într-o parte.

— Munca de vară. Oricine are reni doarme acum în corturi şi rulote prin păşunile de pe coastă. Unii s-au dus la pescuit de cod negru. Alţii, destui, au plecat la bâlciul din Kautokeino.

— Înţeleg. E vreo şansă să pot închiria la tine un pat? am zis şi, văzând că ezită, m-am grăbit să adaug: O să plătesc bine. Foarte bine.

— Nimeni de pe-aici nu te-ar lăsa să plăteşti prea mult. Dar bărbatul meu nu-i acasă, aşa că nu prea s-ar cuveni.

Să se cuvină? M-am uitat la fusta ei, la părul ei negru.

— Înţeleg. E vreun loc care să nu fie aşa de… ăă… central? Unde să am parte de puţină linişte şi pace. Şi cu vedere.

Prin asta voiam să spun un loc de unde pot vedea dacă vine cineva.

— Păi, a răspuns femeia, de vreme ce te duci la vânătoare, cred că ai putea sta în cabana de vânătoare. Toată lumea o foloseşte. E destul de departe, un pic înghesuită şi cam şubredă, dar sigur o să ai parte de linişte şi pace. Ai şi vedere frumoasă în toate direcţiile, asta e limpede.

— Sună perfect.

— Knut poate să-ţi arate drumul.

— Nu-i nevoie să facă asta. Sunt sigur că aş putea să…

— Nu! s-a băgat Knut. Te rog!

L-am măsurat iarăşi cu privirea. Vacanţa de vară. Toată lumea plecată. Plictisit să se ţină după fusta maică-sii care avea treabă. Se întâmpla, în sfârşit, ceva.

— Sigur, am zis. Mergem, atunci?

— Da!

— Ce nu-mi dau eu seama, a zis femeia cu păr negru vârând mătura în găleată, e cu ce o să tragi. Nu te văd să ai vreo armă în geanta aia.

Mi-am pironit privirea asupra servietei, de parcă aş fi analizat-o ca să înţeleg dacă eram de acord cu cele spuse de ea.

— Am uitat-o în tren, am zis. I-am sunat şi-au promis că mi-o trimit cu autobuzul în câteva zile.

— Dar o să vrei ceva cu care să te antrenezi, a spus şi a zâmbit. Înainte să înceapă *sezonul.*

— Eu… ăă…

— Poţi să împrumuţi carabina soţului meu. Voi doi puteţi aştepta afară până termin, nu-mi ia mult.

O carabină? De ce nu, până la urmă? Şi fiindcă niciuna dintre întrebările ei nu era formulată ca o întrebare, m-am mulţumit să dau aprobator din cap şi-am pornit spre uşă. Am auzit o respiraţie precipitată în spate şi am încetinit un pic. Puştiul s-a împiedicat în picioarele mele.

— Ulf?
— Da.
— Ştii vreun banc?



M-am oprit lângă latura de sud a bisericii, m-am aşezat şi am fumat o ţigară. Nu ştiu de ce fumez. Că doar nu sunt dependent. Sângele nu-mi tânjeşte după nicotină, adică. Nu e vorba de asta. Alta e chestia. Ceva ce are de-a face cu actul în sine de a fuma. E ceva ce mă calmează. Aş putea, la fel de bine, să fumez şi paie. Dacă sunt dependent de nicotină? Nu, sunt sigur că nu. E cu putinţă să fiu alcoolic, dar nici în privinţa asta nu sunt sigur. Îmi place să fiu luat, blană, beat, asta cel puţin este evident. Îmi place mult Diazepamul. Sau, mai degrabă, nu-mi place să nu iau Diazepam. Din pricina asta a fost singurul drog de care chiar am simţit nevoia să mă dezbar.

Când m-am apucat de vândut haşiş, am făcut-o mai degrabă ca să-mi finanţez propriul consum. Era simplu şi logic: cumperi suficiente grame cât să te poţi târgui, vinzi două treimi în porţii mai mici la un preţ mai mare şi, ţac-pac, te poţi rupe gratuit. Calea de acolo până la a transforma asta într-o slujbă cu normă întreagă nu e lungă. Calea până la prima mea vânzare a fost lungă, de fapt. Lungă, complicată şi cu nişte suişuri şi coborâşuri de care m-aş fi putut lipsi. Însă până la urmă acolo mă nimerisem, în Slottsparken, prezentându-mi concisa strategie de vânzări („De fumat?") înaintea trecătorilor care mi se părea că au părul îndeajuns de lung sau ţoale suficient de extravagante. Şi, cum e cu majoritatea lucrurilor din viaţă, prima oară când o faci e întotdeauna cel mai neplăcut. Aşa că, atunci când un gagiu tuns periuţă şi cu cămaşă albastră s-a oprit şi mi-a cerut două grame, am intrat în panică şi-am rupt-o la fugă.

Ştiam că nu-i poliţist sub acoperire – ăştia aveau cel mai lung păr şi hainele cele mai aiurite. Mă temeam să nu fie unul dintre oamenii Pescarului. Treptat însă, mi-am dat seama că Pescarului nu-i

păsa de peştii mărunţi ca mine. Trebuia doar să ai grijă să nu te extinzi prea tare. Şi să nu te bagi peste afacerea lui cu heroină şi amfetamină. Cum nu ştiuse să facă Hoffmann. Pentru Hoffmann, lucrurile se sfârşiseră prost. Hoffmann nu mai era pe lume.

Am azvârlit chiştocul ţigării printre pietrele funerare dinaintea mea.

Ai un timp care ţi-e dat, arzi până la filtru şi apoi gata, s-a terminat pe vecie. Însă scopul ar fi să arzi până la filtru, nu să te stingi înainte. În fine, poate că nu ăsta-i neapărat scopul, dar momentan aceea îmi era intenţia. Nu prea-mi pasă, per ansamblu, dacă există vreun scop. Şi de la înmormântare trecuseră destule zile în care nu fusesem sigur nici în privinţa intenţiei.

Am închis ochii şi m-am concentrat asupra soarelui, asupra senzaţiei de căldură de pe piele. Asupra plăcerii. Hedone. Zeitatea greacă. Ori idol, cum ar fi trebuit probabil să-l numesc de vreme ce mă aflam pe pământ sfinţit. E cam arogant să-i numeşti pe toţi ceilalţi zei, în afară de cel pe care-l ştii tu, idoli. *Nu vei avea alţi dumnezei în afară de mine.* Asta-i porunca fiecărui dictator către supuşii săi, fireşte. Caraghios era că practicanţii creştini nu vedeau ei înşişi asta, nu vedeau mecanismul, aspectul regenerator, previzibil, plin de preamărire de sine ce însemna că o superstiţie de acest tip izbutea să supravieţuiască vreme de două mii de ani. În ea, esenţialul – salvarea – era o ofertă restrânsă la numărul celor suficient de norocoşi să se fi născut într-un spaţiu şi timp ce însemna doar o clipită în istoria omenirii şi care se mai întâmpla să locuiască pe singura bucăţică de planetă ce apucase vreodată să audă porunca şi să-şi formuleze o opinie despre concisa strategie de vânzări („paradis?”).

Căldura dispăruse. Un nor trecea prin faţa soarelui.

— Asta-i bunica.

Am deschis ochii. Nu era un nor. Soarele forma un halou în jurul părului roşcat al băiatului. Chiar era femeia de-acolo bunica lui?

— Poftim?

A arătat cu degetul.

— Mormântul pe care ţi-ai aruncat ţigara.

M-am uitat pe lângă el şi am văzut o dâră de fum ridicându-se dintr-un strat de flori aflat în faţa unei lespezi negre.

— Scuză-mă, am vrut s-o arunc pe cărare.

Şi-a încrucişat braţele.

— Chiar aşa? O să nimereşti tu cocoşi sălbatici când nici cărarea n-o poţi nimeri?

— Bună întrebare.

— Te-ai mai gândit la vreun banc?

— Nu, am zis că o să dureze ceva.

— Păi, durează de – şi aici s-a uitat la un ceas inexistent – douăzeci şi cinci de minute.

Doar că nu era adevărat. Începeam să-mi dau seama că drumul până la cabana de vânătoare avea să fie unul lung.

— Knut! Lasă omul în pace.

Era maică-sa. A ieşit pe uşa bisericii şi s a îndreptat spre poartă.

M-am ridicat şi am urmat-o. Păşea iute şi se mişca într-un fel care-mi amintea de o lebădă. Cărarea de pietriş ce mergea pe lângă biserică ducea către pâlcul de case din care era alcătuit satul Kåsund. Nemişcarea era aproape tulburătoare. Încă nu văzusem ţipenie de om în afară de cei doi şi de localnicul sami din noaptea de dinainte.

— De ce aproape nicio casă n-are perdele la ferestre? am întrebat.

— Fiindcă Læstadius ne-a învăţat să lăsăm înăuntru lumina Domnului, a răspuns femeia.

— Læstadius?

— Lars Levi Læstadius. Nu cunoşti învăţăturile lui?

Am clătinat din cap. Parcă citisem eu ceva despre preotul suedez din secolul trecut care trebuise să-i întoarcă pe băştinaşi de la căile lor depravate, însă nu puteam afirma că-i cunoşteam învăţăturile, plus că-mi imaginasem că asemenea chestii învechite nu mai erau urmate de nimeni.

— Nu eşti dintre læstadieni? a întrebat băiatul. O să arzi în iad atunci.
— Knut!
— Dar asta zice bunicul! Şi el ştie, fiindcă-i predicator şi umblă peste tot prin Finnmark şi Nord-Troms, de aia!
— Bunicul mai spune şi că nu trebuie să-ţi urli credinţa din colţul străzii, a rostit femeia privindu-mă cu o expresie îndurerată. Pe Knut îl apucă uneori excesul de zel. Eşti din Oslo?
— Get-beget.
— Familie ai?
Am scuturat din cap.
— Sigur?
— Ce?
A zâmbit.
— Parcă ai ezitat. Divorţat, poate?
— Atunci e clar c-o să arzi! a ţipat Knut fluturând din degete într-un fel care bănuiesc că trebuia să imite flăcările.
— Nu-s divorţat, am zis.
Am observat-o că mă priveşte pieziş.
— Un vânător singuratic şi departe de casă, atunci. Altceva ce mai faci?
— Repar chestii, am zis.
O mişcare m-a făcut să ridic ochii şi-am zărit, o fracţiune de secundă, un chip la o fereastră înainte ca geamul să fie iarăşi acoperit de perdea.
— Dar mi-am dat de curând demisia, am continuat. O să-ncerc să caut ceva nou.
— Ceva nou, a repetat ea şi cuvintele i-au sunat ca un oftat.
— Iar tu… faci curăţenie? am întrebat, mai mult de dragul de-a spune ceva.
— Mama e paracliser şi mai e şi cantor, a zis Knut. Bunicul spune că ar putea să fie şi vicar. Dacă era bărbat, adică.
— Nu trecuse, parcă, legea în privinţa femeilor vicar?
Asta a făcut-o să râdă.
— O femeie vicar în Kåsund?

Băiatul a mişcat iarăşi din degete.

— Am ajuns.

Femeia a apucat-o spre o casă mică, fără perdele. Pe aleea din faţă, cocoţat pe butuci, era un Volvo fără roţi, lângă care se afla o roabă ruginită ce conţinea două capace de roţi ruginite.

— E maşina lui tati, a zis Knut. Şi aia e a mamei, a zis arătând spre un Volkswagen Beetle parcat la umbră, în garaj.

Am intrat cu toţii în casa descuiată, femeia mi-a arătat camera de zi şi, zicând că se duce după carabină, m-a lăsat acolo cu Knut. Odaia era mobilată sărăcăcios, însă era curată şi îngrijită. Mobilier rezistent, dar nici urmă de televizor sau combină stereo. Nu se vedea niciun ghiveci cu plante. Şi singurele imagini de pe pereţi erau un mic tablou cu Iisus ducând o oaie pe umeri şi o fotografie de nuntă.

M-am dat mai aproape. Era ea, neîndoielnic. Arăta drăgălaşă, aproape frumoasă în rochia de mireasă. Bărbatul de lângă ea era înalt şi cu umeri laţi. Nu ştiu de ce, zâmbetul de pe chipul lui totuşi impasibil mă făcea să mă gândesc la faţa pe care o zărisem doar o fracţiune de secundă la fereastră.

— Vino încoace, Ulf!

M-am luat după voce şi-am pornit pe un coridor, apoi am pătruns pe uşa unei încăperi ce aducea cu un atelier. Atelierul lui. O bancă de tâmplar cu piese auto ruginite, jucării stricate ce păreau să zacă acolo de ceva vreme, plus alte proiecte pe jumătate finalizate.

Scosese la iveală o cutie cu cartuşe; a arătat spre o carabină ce atârna de două cuie bătute în perete, lângă o puşcă, prea sus ca s-o poată ajunge. Mi-am dat seama că-mi ceruse să aştept în living ca să mai poată strânge câte ceva pe-acolo. M-am uitat împrejur după sticle fiindcă simţeam iz de bere de casă, alcool şi ţigări.

— Ai gloanţe pentru arma aia? am întrebat.

— Sigur, a zis. Dar parcă te duceai să vânezi cocoşi, nu?

— E mai palpitant cu puşca, am zis întinzând mâna şi dând-o jos din cui.

Am îndreptat cătarea spre fereastră. Am sesizat o mişcare uşoară la perdelele din casa de alături.

— Şi nu mai trebuie să te chinui atâta să scoţi alicele, am continuat. Cum se încarcă?

M-a privit lung, evident neştiind dacă glumesc sau nu, apoi mi-a arătat cum. Dată fiind ocupaţia mea, te-ai putea gândi că am o mulţime de cunoştinţe despre arme, însă de fapt ştiu doar câte ceva despre pistoale. A fixat un încărcător, mi-a arătat cum se bagă glonţul pe ţeavă şi mi-a explicat că arma era semiautomată, dar că legea vânătorii spune că e ilegal să ai mai mult de trei gloanţe în magazie şi unul pe ţeavă.

— Fireşte, am zis repetând mişcarea de încărcare.

La arme îmi place sunetul de metal dat cu unsoare, de mecanism fin. Dar cam atât.

— Şi ăsta o să-ţi fie de folos, a zis.

M-am răsucit pe călcâie. Îmi întindea un binoclu, un B8 militar, sovietic. Bunicul meu reuşise să pună cumva mâna pe unul şi-l folosise la studiat detaliile arhitecturale ale bisericii. Îmi povestise că, în război, toate instrumentele optice de calitate proveneau din Germania şi că primul lucru făcut de ruşi după ce ocupaseră estul ţării fusese să fure secretele industriale ale nemţilor şi să facă apoi copii mai ieftine, însă al naibii de bune. Dumnezeu ştie cum de puseseră mâna pe un binoclu B8. Am lăsat deoparte carabina şi m-am uitat prin el. La casa unde apăruse chipul acela. Nu mai era nimeni acum.

— O să plătesc, evident, pentru că le închiriez.

— Prostii, a răspuns ea şi a înlocuit cutia din faţa mea cu una de gloanţe pentru puşcă. Dar Hugo s-ar bucura probabil dacă ai acoperi costul muniţiei pe care o foloseşti.

— El unde e?

O întrebare clar nepoliticoasă, fiindcă am văzut-o tresărind uşor.

— A plecat la pescuit de cod negru. De mâncat şi de băut ai? a întrebat.

Am clătinat din cap. Nici nu mă gândisem la asta. De câte ori mâncasem, de fapt, de când plecasem din Oslo?

— Îţi dau eu câte ceva, iar restul poţi să-l cumperi de la prăvălia lui Pirjo. O să-ţi arate Knut unde e.

Ne-am întors pe unde veniserăm. S-a uitat la ceas. Probabil ca să se asigure că nu stătuserăm înăuntru destul cât să le dea vecinilor subiect de bârfă. Knut zburda prin grădină, entuziast ca un căţeluş, abia aşteptând s-o ia din loc.

— O să dureze între treizeci de minute şi o oră să ajungeţi la cabană, a zis femeia. În funcţie de cât te ţin picioarele.

— Hmm. Nu ştiu sigur când o să-mi sosească şi mie puşca.

— Nu-i nicio grabă. Hugo nu vânează prea mult.

Am încuviinţat din cap şi-am potrivit cureaua puştii, trecându-mi-o peste umăr. Umărul sănătos. Era vremea s-o pornesc la drum. Am încercat să mă gândesc la ceva de spus pe post de rămas-bun. Femeia a înclinat uşor capul, exact cum făcea şi fiul ei, şi şi-a îndepărtat de pe faţă câteva şuviţe de păr.

— Nu crezi că-i chiar aşa de frumos, nu?

Cred că arătam un pic cam nedumerit, fiindcă a scos un hohot scurt de râs şi pomeţii i s-au înroşit.

— Satul nostru, adică. Felul în care arată casele. Cândva era plăcut pe-aici. Înainte de război. Dar când au venit ruşii în 1945 şi germanii au fugit, au ars totul din temelii în timpul retragerii. Totul în afară de biserică.

— Tactica pământului pârjolit.

— Lumea avea nevoie de case. Aşa că le-au construit în grabă. Fără să se mai gândească la aspectul lor.

— Haide, nu-s chiar *aşa* de rele, am minţit.

— Ba da, a râs ea. Casele sunt urâte. Dar nu şi oamenii care locuiesc în ele.

M-am uitat la cicatricea ei.

— Te cred. Bun, e vremea s-o iau din loc. Mulţumesc, am zis şi i-am întins mâna.

De data asta a dat mâna cu mine. Palma îi era fermă şi caldă, ca o piatră netedă şi încălzită de soare.

— Pacea lui Dumnezeu cu tine.

Am privit-o întrebător. Părea să fi vorbit serios.



Prăvălia lui Pirjo se afla în pivniţa uneia dintre case. Înăuntru era întuneric şi proprietăreasa a apărut abia după ce Knut i-a strigat de trei ori numele. Era mare şi rotofeie, cu un batic pe cap.

— *Jumalan terve,* a zis cu o voce piţigăiată.

— Poftim? am răspuns.

S-a întors către Knut.

— Pacea lui Dumnezeu cu tine, a spus el. Pirjo vorbeşte doar finlandeză, dar ştie destulă norvegiană pentru ce are de vânzare în prăvălie.

Mărfurile erau după tejghea şi femeia le-a scos de acolo pe măsură ce le-am cerut. Chiftele de ren la conservă. Chiftele de peşte la cutie. Cârnaţi. Brânză. Pesmeţi.

Era limpede că făcea socoteala în minte, fiindcă atunci când am terminat, a scris o sumă pe o bucată de hârtie şi mi-a arătat-o. Mi-am dat seama că ar fi trebuit să scot nişte bancnote din borsetă înainte să intru acolo. Fiindcă nu voiam să dau sfoară-n ţară că aveam asupra mea o sumă însemnată de bani, în jur de o sută treisprezece mii de coroane, le-am întors spatele lui Knut şi femeii, apoi mi-am descheiat doi nasturi de la cămaşă.

— N-ai voie să faci pipi aici, Ulf, a zis Knut.

M-am răsucit puţin şi l-am privit peste umăr.

— Era o glumă, a zis chicotind.

Pirjo mi-a făcut semn că nu are să-mi schimbe bancnota de o sută de coroane pe care i-am întins-o.

— Nicio grijă, am zis. Păstrează restul.

A spus ceva în limba ei aspră, de neînţeles.

— Zice că o să-ţi mai dea provizii când te mai întorci pe-aici, mi-a explicat Knut.

— Poate că ar trebui să pună pe hârtie suma asta considerabilă.

— O să ţină minte, a zis Knut. Haide.



Knut dansa înaintea mea pe cărare. Iarba-neagră se freca de pantalonii mei şi roiuri de musculiţe ne bâzâiau în jurul capetelor.

— Ulf?

— Da.

— De ce ai părul aşa de lung?

— Fiindcă nu mi l-a tuns nimeni.

— Aha.

Apoi, după douăzeci de secunde:

— Ulf?

— Ce-i?

— Ştii vreun *pic* de finlandeză?

— Nu.

— Limba sami?

— Niciun cuvinţel.

— Doar norvegiană?

— Şi engleză.

— Şi-s mulţi englezi în Oslo?

Am privit chiorâş către soare. Dacă e mijlocul zilei, asta însemna că ne îndreptam, mai mult sau mai puţin, către vest.

— Nu chiar, am spus. Dar e o limbă universală.

— O limbă universală, da. Asta zice şi bunicul. Zice că norvegiana e limba bunului simţ. Dar că sami e limba inimii. Şi finlandeza e limba sfântă.

— Dacă aşa zice bunicul…

— Ulf?

— Da.

— Ştiu un banc.

— Bine.

S-a oprit şi a aşteptat să-l ajung din urmă, apoi a continuat să păşească alături de mine prin buruieni.

— Ce merge neîncetat, dar rămâne nemişcat?

— Asta cred că-i o ghicitoare.

— Să-ţi zic răspunsul?

— Da, cred că o să trebuiască.

Şi-a umbrit ochii cu palma şi mi-a oferit un rânjet întins pe toată faţa.

— Minţi, Ulf.

— Poftim?

— Ştii răspunsul!
— Chiar aşa?
— Oricine ştie răspunsul la ghicitoarea asta. De ce minţiţi voi toţi aşa? O să ajungeţi…
— În focul iadului?
— Da!
— Cine suntem „noi toţi”?
— Tati. Şi unchiul Ove. Şi mami.
— Serios? Şi cu ce minte mama ta?
— Zice că nu am de ce să-mi fac griji pentru tata. Acuma e rândul tău să spui o glumă.
— Nu mă prea pricep la spus glume.
S-a oprit şi s-a aplecat în faţă, cu braţele bălăngănindu-i-se.
— La ţintă nu nimereşti, nu ştii nimic despre cocoşii sălbatici şi nu ştii să spui bancuri. Dar e *ceva* ce ştii să faci?
— Da, cum să nu, am zis, urmărind cu privirea o pasăre solitară ce plana deasupra noastră, la înălţime.
Vigilentă. La vânătoare. Ceva legat de aripile ei rigide, oblice mă ducea cu gândul la un avion de luptă.
— Ştiu să mă ascund, am continuat.
— Da! a zis copilul şi capul i-a săltat vioi. Să ne jucăm de-a v-aţi ascunselea! Cine începe? Ala, bala, portocala…
— Dă fuga înainte şi ascunde-te.
A alergat trei paşi şi s-a oprit brusc.
— Ce e?
— Spui asta numai fiindcă vrei să scapi de mine.
— Să scap de tine? Niciodată!
— Iarăşi minţi!
Am dat din umeri.
— Ne putem juca de-a tăcutul. Cine deschide gura ca să vorbească se alege cu un glonţ în cap.
M-a privit neîncrezător.
— Nu-i pe bune, am zis. OK?
A încuviinţat din cap, cu buzele strânse.
— Începem de acum, am spus.

Am continuat să mergem. Peisajul, care de la distanţă păruse atât de monoton, se schimba necontenit, de la nuanţe molatice de cafeniu acoperite de ierburi verzi şi roşietice, până la întinderi pietroase şi cicatrizate precum suprafaţa lunară, şi deodată – în lumina soarelui care, de când sosisem, executase jumătate de revoluţie, ca un disc roşu-auriu – mi s-a părut că pământul emană o licărire, de parcă pe pantele domoale ar fi început să se scurgă lavă. Deasupra acestora se întindea, vast, cerul. Nu ştiu de ce pe-aici părea să fie mult mai întins sau de ce mi-am imaginat că puteam vedea curbura Pământului. Poate din cauza lipsei de somn. Citisem că unii pot avea episoade psihotice după numai două zile fără somn.

Knut mărşăluia tăcut, cu o expresie hotărâtă pe chipul lui pistruiat. Apăreau tot mai mulţi norişori de musculiţe, care în cele din urmă au format un roi uriaş din care nu era scăpare. Încetasem să le mai plesnesc atunci când se lăsau pe mine. S-au apucat să mă înţepe cu trompele lor, însă cu atâta blândeţe, că le-am lăsat s-o facă. Lucrul cel mai important era că puneam metru după metru – kilometri – între mine şi civilizaţie. Dar chiar şi aşa, trebuia să născocesc repede un plan.

Pescarul găseşte întotdeauna ceea ce caută.

Până acum, planul fusese să nu am un plan, de vreme ce el ar fi fost capabil să intuiască orice acţiune logică aş fi înfăptuit. Singura mea şansă era să fiu imprevizibil. Să acţionez atât de haotic, încât nici măcar eu să nu ştiu ce aveam să fac în continuare. După asta însă, trebuia să mă gândesc totuşi la ceva. Dacă avea să mai existe un „după asta”.

— Un ceas, a zis Knut. Răspunsul este „un ceas”.

Am dat aprobator din cap. Era doar o chestiune de timp.

— Şi-acum, mă poţi împuşca în cap, Ulf.

— Bine.

— Păi, haide, dă-i drumul!

— De ce?

— Ca să se termine odată. Nimic nu-i mai rău decât să nu ştii când o să pornească glonţul.

— Bang.

— Se luau de tine când erai la şcoală, Ulf?

— De ce întrebi?

— Ai un fel ciudat de a vorbi.

— Toată lumea vorbeşte aşa pe unde-am crescut eu.

— Uau. Adică de toţi s-au luat la şcoală, sau cum?

Nu m-am putut abţine să nu râd.

— Bine, s-au luat de mine un *pic*. Când aveam zece ani, părinţii mei au murit şi m-am mutat din partea de est în cea vestică a capitalei ca să stau cu bunicul meu, Basse. Şi puştii ceilalţi îmi spuneau Oliver Twist şi gunoi din mahalaua estică.

— Dar nu eşti aşa ceva.

— Mersi.

— Eşti gunoi din sud, a zis Knut şi s-a pus pe chicotit. Asta a fost o glumă! E trei la zero pentru mine acum.

— Aş vrea să ştiu de unde le scoţi, Knut.

A închis un ochi şi s-a uitat la mine pieziş.

— Pot să duc eu puşca?

— Nu.

— E a lui tata.

— Am spus nu.

A mârâit, coborând capul în piept şi lăsându-şi mâinile pe lângă corp vreo câteva clipe, apoi şi-a îndreptat poziţia. Am grăbit pasul. Puştiul a început să fredoneze ceva în legea lui. N-aş fi pus rămăşag, dar aducea cu un imn religios. M-am gândit să-l întreb cum o cheamă pe maică-sa – mi-ar fi prins bine când mă întorceam în sat. Dacă, de pildă, nu-mi mai aminteam unde era casa. Însă, nu ştiu de ce, nu m-am putut decide să întreb.

— Uite cabana, a zis Knut arătând cu degetul.

Am scos binoclul şi am potrivit claritatea imaginii, ceea ce la un B8 trebuie să faci la amândouă lentilele. Printre norişorii de musculiţe care dansau se vedea ceva ce aducea mai degrabă cu

un mic şopron decât cu o cabană. Fără geam, cel puţin aşa părea de unde priveam eu, doar o adunătură de scânduri nevopsite, cenuşii, strânse în jurul unui horn subţire şi negru.

Am continuat să mergem. Eram cu mintea în altă parte, când am sesizat o mişcare, ceva mult mai mare decât norişorii de musculiţe, ceva ce se găsea la o sută de metri în faţa noastră, ceva ce apăruse pe neaşteptate în peisajul monoton. Preţ de o clipă, am simţit că-mi stă inima în loc. Am auzit un clămpănit ciudat şi am zărit o lighioană cu nişte coarne puternice alergând printre buruieni.

— Un mascul de ren, a explicat Knut.

Am simţit că pulsul mi se domoleşte încet-încet.

— De unde ştii că nu-i o… ăă… de celălalt fel?

S-a uitat iarăşi neîncrezător la mine.

— N-avem prea mulţi reni prin Oslo, am zis.

— O ciută. Fiindcă masculii au coarnele mai mari, nu? Uite, le freacă de copacul ăla.

Renul se oprise într-un pâlc de copaci din spatele cabanei, frecându-şi coarnele de un trunchi de mesteacăn.

— Zgârie copacul ca să-i mănânce coaja?

Knut s-a hlizit.

— Renii mănâncă licheni.

Fireşte, renii mănâncă licheni. Învăţaserăm la şcoală despre genul ăsta de muşchi care creşteau acolo, aproape de Polul Nord. Mai învăţaserăm că un *joik* era un soi de strigătură improvizată în limba sami, că *lavvo* era un soi de cort indian şi că Finnmark era mai departe de Oslo decât Londra sau Paris. Învăţaserăm şi cum să reţinem numele fiordurilor, deşi mă îndoiesc că cineva şi-ar mai putea aminti asta după atâta vreme. Eu cu siguranţă nu – o scosesem la capăt cu cincisprezece ani de educaţie, dintre care până şi doi de facultate, amintindu-mi lucruri pe jumătate.

— Îşi freacă aşa coarnele ca să le cureţe, a spus Knut. În august se întâmplă asta. Când eram mic, bunicul zicea că fac asta fiindcă îi mănâncă rău coarnele.

A plescăit din buze ca un bătrân, ca şi cum ar fi regretat cât de naiv fusese pe vremuri. I-aş fi putut spune că unii dintre noi rămân naivi pe viaţă.

Cabana stătea pe patru bolovani mari. Uşa nu era încuiată, însă a trebuit să o zgâlţâi zdravăn de mâner ca s-o fac să se deschidă. Înăuntru erau două paturi de campanie acoperite cu pături de lână şi o sobă cu lemne pe a cărei plită se vedeau un ceainic cu tabla îndoită şi o cratiţă. Mai era un dulap de perete portocaliu, o găleată roşie de plastic, două scaune şi o masă înclinată spre vest, fie pentru că era strâmbă, fie pentru că podeaua era denivelată.

Avea, totuşi, ferestre. Nu le zărisem pentru că erau doar nişte deschizături, nişte fante înguste în toţi pereţii, cu excepţia celui în care se afla uşa. Însă lumina care pătrundea prin ele era suficientă şi puteai vedea pe oricine apropiindu-se din orice direcţie. Chiar şi după ce am străbătut din trei paşi încăperea şi-am simţit cum întreaga şandrama se zgâlţâie ca o masă de cafea franţuzească, tot nu mi-am schimbat concluzia iniţială: cabana era perfectă.

M-am uitat în jur şi m-am gândit la primul lucru pe care îl zisese bunicul atunci când îmi cărase cufărul la el acasă şi descuiase uşa: *Mi casa es tu casa.* Şi, cu toate că nu pricepusem o vorbă, ghicisem ce însemna.

— Vrei nişte cafea înainte să porneşti înapoi? am întrebat nonşalant şi am deschis portiţa sobei cu lemne, făcând să iasă afară un norişor de cenuşă fină.

— Am zece ani, a zis Knut. Nu beau cafea. Îţi trebuie lemne. Şi apă.

— Văd. Poate o felie de pâine?

— Ai vreun topor? Sau cuţit?

L-am privit fără să-i răspund, făcându-l să ridice ochii către tavan. Ce mai vânător, fără cuţit.

— Poţi să-l împrumuţi pe ăsta deocamdată, a zis Knut ducând mâna la spate şi trăgând de-acolo un cuţitoi cu lamă lată şi mâner galben de lemn.

Am apucat cuţitul. Greu, însă nu din cale-afară, şi bine echilibrat. Cam în felul în care ar trebui să se

simtă în mână un pistol.

— Îl ai de la tata?

— De la bunicul. E un cuţit sami.

Ne-am înţeles ca el să adune lemne în vreme ce eu mă duceam după apă. Se vedea limpede că-i făcea plăcere să i se dea sarcini de om în toată firea. A luat iarăşi cuţitul şi a zbughit-o. Am găsit o scândură şubredă în perete. În spatele ei, era un fel de izolaţie făcută din argilă şi muşchi. Am îndesat banii acolo. Am auzit sunet de metal lovind în lemn venind dinspre pâlcul de copaci cât am stat să umplu găleata de plastic în pârâul ce curgea la doar vreo sută de metri de cabană.

Knut a vârât nişte scoarţă şi rămurele în sobă în vreme ce eu scăpam de rahatul de şoarece de prin dulap şi puneam la păstrare mâncarea. I-am întins cutia mea de chibrituri, şi în scurt timp, focul era aprins, iar ceainicul şuiera. Soba scăpa ceva fum şi am observat că musculiţele se ţineau departe. Am folosit ocazia ca să-mi scot cămaşa şi să-mi stropesc faţa şi umerii cu apă din găleată.

— Ce-i aia? a întrebat Knut arătând cu degetul.

— Asta? am zis şi am pus mâna pe plăcuţa de identificare pe care-o purtam la gât. Numele şi data naşterii gravate în metal rezistent la bombe, ca să se poată şti pe cine au omorât.

— De ce ar vrea cineva să afle asta?

— Ca să ştie unde să trimită scheletul.

— Ha, ha, ha, a zis fără veselie Knut. *Nu se pune* ca banc.

Şuieratul ceainicului a fost înlocuit de un bolborosit care anunţa că ceaiul era gata. Cât am umplut una dintre ceştile de cafea ciobite, Knut a şi mâncat o felie de pâine groasă cu pate de ficat şi a trecut la a doua. Am suflat peste suprafaţa neagră şi uleioasă a cafelei.

— Ce gust are cafeaua? a întrebat cu gura plină Knut.

— De fiecare dată, prima oară e cel mai rău, am zis şi-am sorbit din ceaşcă. Tu mănâncă, apoi ai face

bine să porneşti înapoi înainte să-şi facă mama ta prea multe griji.

— Ştie unde sunt.

A pus amândouă coatele pe masă şi şi-a lăsat capul în mâini, împingându-şi spre ochi pielea obrazului.

— Spune-mi bancul, a zis.

Cafeaua avea un gust perfect, iar ceaşca îmi încălzea palmele.

— Îl ştii pe ăla cu un norvegian, un danez şi un suedez care au pariat ca să vadă cine se poate apleca cel mai mult pe fereastră?

A ridicat braţele de pe masă şi m-a privit ţintă, aşteptând.

— Nu.

— Stăteau pe pervaz toţi trei. Şi, ce să vezi, deodată, norvegianul a câştigat pariul.

Am mai sorbit o dată din ceaşcă, în tăcerea care se lăsase. Presupuneam, după expresia nedumerită a lui Knut, că nu-şi dăduse seama că bancul se terminase.

— Şi cum a câştigat? a întrebat.

— Cum crezi? Norvegianul a căzut de pe geam.

— Deci norvegianul a pus rămăşag pe el însuşi?

— Evident.

— Nu e *chiar* evident. Trebuia să spui de la început asta.

— Bine, dar te-ai prins, am oftat. Ce crezi, deci?

Şi-a vârât un deget sub bărbia pistruiată şi a rămas pe gânduri. Apoi a scos două hohote scurte de râs. După care şi-a pironit iarăşi privirea în gol.

— Cam scurt bancul, a zis. Dar probabil că asta-l face amuzant. Bang… s-a terminat brusc. Ei, păi, m-a făcut să râd.

A mai râs un pic.

— Apropo de terminat…

— Fireşte, a zis ridicându-se. Mă întorc mâine.

— Zău? De ce?

— Ulei pentru musculiţe.

— Ulei pentru musculiţe?

Mi-a luat mâna şi mi-a ridicat-o până la frunte. Pielea îmi era ca plasticul de împachetat cu bule, băşică lângă băşică.

— Bine, am zis. Adu ulei pentru musculiţe. Şi bere.

— Bere? Atunci o să…

— Ard în iad?

— Trebuiască să te duci la Alta.

M-am gândit la mirosul din atelierul tatălui său.

— Pileală.

— Cum?

— Băutură de casă. Rachiu. Ce bea tatăl tău. De unde face rost?

Knut şi-a mutat de câteva ori greutatea de pe un picior pe altul, apoi a spus:

— De la Mattis.

— Hmm. Mititelul crăcănat, cu hanoracul rupt?

— Da.

Am scos din buzunar o bancnotă.

— Vezi cât îţi dă cu ăştia şi ia-ţi şi tu o îngheţată. Asta dacă nu cumva e un păcat, fireşte.

A scuturat din cap şi-a luat banii.

— La revedere, Ulf. Şi ţine uşa închisă.

— Eh, probabil că alte musculiţe nici nu mai încap pe-aici.

— Nu musculiţe. Lupi.

Glumea?

După ce-a plecat, am luat în mână puşca şi m-am proptit în ea pe unul dintre pervazurile înguste. M-am uitat prin cătare, măsurând orizontul cu privirea. L-am descoperit pe Knut, care se îndepărta pe cărare. Apoi am privit spre peticul de pădure şi-am văzut renul. Chiar în clipa aceea a ridicat capul, parcă simţindu-mă. Din ce ştiam eu, renii erau animale de turmă, aşa că acesta fusese probabil dat afară. Ca mine.

Am ieşit şi m-am aşezat în faţa cabanei, bându-mi restul de cafea. Dogoarea şi fumul de la sobă mă blagosloviseră cu o migrenă din cele care fac să-ţi zvâcnească tărtăcuţa.

M-am uitat la ceas. Trecuseră de-acum aproape o sută de ore. De când ar fi trebuit să mor. O sută de ore în plus, bonus.

Când m-am uitat iar, am văzut că renul se mai apropiase.

Capitolul 3

Cu o sută de ore în urmă.

Începuse însă cu mult înainte de asta. Cum spuneam, nu ştiu exact în ce fel. Să spunem deci că a început cu un an mai devreme, în ziua în care Brynhildsen a venit la mine, în Slottsparken. Nu eram în apele mele: abia ce aflasem că era bolnavă.

Brynhildsen avea nasul coroiat şi o mustăcioară subţire. Părul şi-l pierduse de tânăr. Lucrase pentru Hoffmann înainte ca Pescarul să-l moştenească împreună cu toate domeniile sale – cu alte cuvinte, partea lui din piaţa heroinei, femeia şi un apartament mare pe Bygdøy allé. Brynhildsen mi-a zis că Pescarul voia să stea de vorbă cu mine şi că ar fi trebuit să mă prezint la pescărie. Apoi a plecat.

Bunicul era foarte ataşat de proverbele spaniole pe care le învăţase cât stătuse în Barcelona pentru a-şi desena propria versiune de Sagrada Família. Unul dintre cele pe care-l auzeam adesea era: „Nu eram destui în casă, a mai rămas şi bunica borţoasă." Însemna ceva de genul: „De parcă n-am avea deja suficiente pe cap."

În orice caz, a doua zi m-am dus la prăvălia Pescarului de pe Youngstorget. Nu fiindcă voiam, ci fiindcă alternativa – să nu mă duc – nici nu intra în discuţie. Pescarul era prea puternic. Foarte periculos. Ştiau cu toţii cum îi tăiase capul lui Hoffmann, zicând că asta se întâmpla atunci când îţi veneau gânduri de mărire. Sau povestea cu cei doi traficanţi din grupul lui care dispăruseră după ce se înfruptaseră din marfă. Nu-i mai văzuse nimeni de-atunci. Erau şi dintre cei care spuneau că momeala pentru peşti din prăvălia lui avusese un gust aparte pe parcursul lunilor care au urmat. Şi nu făcuse nimic pentru a opri zvonurile. Aşa îşi apără teritoriul un om de afaceri ca Pescarul, cu un amestec de bârfe, jumătăţi de adevăr şi fapte concrete despre ce li se întâmplă celor care încearcă să-l păcălească.

Eu nu încercasem să-l păcălesc. Dar tot asudam ca un dependent în sevraj când am intrat în prăvălie şi i-am spus uneia dintre femeile mai în vârstă din spatele tejghelei cine eram. Nu ştiu dacă o fi apăsat butonul vreunei sonerii sau ceva de genul, însă Pescarul a apărut imediat pe uşa batantă din spatele lor, cu un zâmbet larg pe chip şi îmbrăcat din creştet până-n tălpi în alb – bonetă albă, cămaşă şi şorţ albe, pantaloni albi şi saboţi albi – şi întinzându-mi mâna lui mare şi udă.

Ne-am retras în camera din dos. Gresie albă pe podea şi pe toţi pereţii. Băncile care mărgineau pereţii erau pline de vase de metal conţinând fileuri de peşte cadaverice marinate în saramură.

— Îmi cer scuze pentru miros, Jon, făceam chiftele de peşte, a zis Pescarul şi şi-a tras un scaun de sub masa de metal din mijlocul încăperii. Ia loc.

— Eu vând doar haşiş, atât, am spus, făcând cum îmi spusese. Niciodată amfetamine sau heroină.

— Ştiu. Motivul pentru care am vrut să vorbesc cu tine este că l-ai omorât pe unul dintre angajaţii mei. Toralf Jonsen.

M-am holbat la el, mut. Eram mort. Avea să mă facă chiftele.

— Foarte inteligent lucrat, Jon. Şi-a fost o mişcare deşteaptă să faci să arate a sinucidere – ştiau cu toţii că Toralf putea să fie cam… posomorât, a zis Pescarul, sfâşiind o bucată de file şi îndesându-şi-o în gură. Nici măcar poliţia nu a considerat că moartea lui ar fi suspectă. Trebuie să recunosc că şi eu am crezut că s-a împuşcat cu mâna lui. Până ce o cunoştinţă din poliţie ne-a informat discret că pistolul găsit lângă el era înregistrat pe numele tău. Jon Hansen. Aşa că ne-am uitat mai îndeaproape. Atunci am aflat de la iubita lui Toralf că acesta îţi datora bani. Că ai încercat să-i capeţi de la el cu două zile înainte să moară. Aşa e, nu?

Am înghiţit în sec.

— Toralf fuma cam mult. Ne ştiam bine, am fost prieteni din copilărie, am fost şi colegi de

apartament un timp, chestii de genul ăsta. Aşa că l-am lăsat să consume pe credit.

Am încercat să zâmbesc, apoi mi-am dat seama cât de ridicol trebuie să fi părut.

— E mereu o prostie să ai reguli diferite pentru prieteni, aşa-i?

Pescarul mi-a răspuns la zâmbet, a apucat o bucată de file de un tendon şi a studiat-o răsucind-o încet în aer.

— Niciodată să nu-ţi laşi prietenii, familia sau angajaţii să-ţi datoreze bani, Jon, a continuat el. Niciodată. Bun, deci ai lăsat datoria asta să se adune un timp, dar ştiai, până la urmă, că regulile trebuie respectate. Eşti ca mine, Jon. Un om cu principii. Cei care te nedreptăţesc trebuie pedepsiţi. Nu contează dacă încălcarea e mică sau mare. Nu contează că-i vreun distrus pe care nu-l cunoşti sau chiar fratele tău. E singura cale ca să-ţi protejezi teritoriul. Chiar şi o afacere prăpădită cum ai tu în Slottsparken. Cât scoţi? Cinci mii pe lună? Şase?

Am ridicat din umeri.

— Cam aşa.

— Respect ce ai făcut.

— Dar…

— Toralf era extrem de important pentru mine. El îmi colecta banii. Şi, dacă era nevoie, făcea şi pe recuperatorul. Era gata să se ocupe de datornici. Nu oricine e dispus să facă asta în ziua de azi. S-a înmuiat lumea. A ajuns să fie posibil să fii moale şi totuşi să supravieţuieşti. E – a zis şi şi-a îndesat întregul file în gură – ceva defect aici.

Cât a mestecat, am avut timp să-mi analizez opţiunile. Să o rup la fugă prin prăvălie şi să mă năpustesc afară, spre piaţă părea cea mai bună dintre ele.

— Aşa că, după cum îţi dai seama, m-ai cam lăsat cu o problemă pe cap, a zis.

Era clar că aveau să pornească pe urmele mele şi să mă prindă, însă, cine ştie, poate izbuteam să nu nimeresc în tocătura pentru chiftele dacă erau nevoiţi să mă doboare pe stradă.

— Şi mă gândesc… pe cine ştiu eu în stare să facă ce trebuie făcut? Cine poate să ucidă? Ştiu doar două persoane. Unul este eficient, dar îi place cam prea mult să omoare şi genul ăsta de plăcere îmi pare – aici s-a scobit printre dinţii din faţă – ceva pervers.

Şi-a cercetat buricele degetelor.

— Pe lângă asta… nici nu-şi taie ca lumea unghiile. Şi nu-mi trebuie un fătălău pervers, îmi trebuie cineva care să fie în stare să stea de vorbă cu lumea. Mai întâi vorbeşti şi, dacă nu merge, îi rezolvi altfel. Aşa că spune: cât vrei, Jon?

— Poftim?

— Vreau să ştiu cât ţi-ar conveni. Cam opt mii pe lună?

Am clipit, confuz.

— Nu? Atunci… zece? Plus un bonus de treizeci pentru orice tip pe care l-ai rezolvat.

— Mă întrebi dacă…?

— Doisprezece. Fir-ar, greu te mai laşi, Jon. Dar e-n regulă, pot să respect şi asta.

Am inspirat adânc, pe nas. Îmi cerea să iau postul de colector şi executor al lui Toralf.

Am înghiţit în sec. Şi am analizat situaţia.

Nu voiam postul.

Nu voiam banii.

Dar îmi trebuiau.

Ei îi trebuiau.

— Doisprezece… am zis. Sună bine.



Treaba era simplă.

Nu trebuia decât să mă duc şi să zic că sunt colectorul Pescarului, iar banii apăreau imediat. Şi nici nu pot spune că munceam din cale-afară: în cea mai mare parte a timpului stăteam în camera din dos a prăvăliei şi jucam cărţi cu Brynhildsen, care de obicei trişa, şi cu Styrker, care trăncănea întruna despre afurisiţii lui de Rottweileri şi despre cât de eficienţi erau. Mă plictiseam, îmi făceam griji, însă banii veneau neîncetat şi calculasem că, dacă lucram pentru el măcar câteva luni, aş fi putut plăti

tratamentul pentru un an. Speram să fie destul. Iar cu majoritatea chestiilor din viaţă te obişnuieşti, inclusiv cu duhoarea de peşte.

Într-o zi, Pescarul a intrat şi-a spus că are o treabă ceva mai însemnată, care necesită atât discreţie, cât şi o mână fermă.

— Cumpără de ani buni amfetamină de la mine, a zis Pescarul. De vreme ce nu mi-e prieten, rudă sau angajat, l-am lăsat să ia pe credit. Până acum n-a fost o problemă, însă uite că a întârziat cu plata.

Era vorba despre Kosmos, un tip mai în vârstă, care vindea droguri la o masă din Peştişorul de Aur, un birt mizer din zona docurilor. Geamurile erau gri de la traficul greu ce se desfăşura acolo şi arareori găseai mai mult de trei-patru oameni înăuntru.

Felul în care făcea afaceri Kosmos era următorul: clientul dornic de amfetamină venea şi se aşeza la masa de alături, care era mereu goală, deoarece Kosmos îşi atârna haina pe-un scaun şi lăsa un exemplar din *Hjemmet* pe masă. El însuşi, aşezat la masa de lângă, rezolva integrame de prin ziare. Din *Aftenposten, VG* ori pe cele mari din *Dagbladet.* Plus cuvintele încrucişate din *Hjemmet,* fireşte. Fusese, se pare, de două ori campionul naţional la cuvinte încrucişate al revistei *Hjemmet.* Strecurai un plic cu bani în paginile revistei şi te duceai la toaletă, iar când te întorceai găseai, în loc de bani, amfetamină.

Era dimineaţa devreme şi, ca de obicei, am găsit doar trei sau patru clienţi când am intrat. M-am aşezat la două mese depărtare de bătrân, am cerut o cafea şi m-am apucat de integrame. M-am scărpinat în cap cu creionul şi m-am aplecat spre el.

— Scuză-mă…?

A trebuit să mai zic de două ori asta până să ridice Kosmos privirea din careul lui cu cuvinte încrucişate. Purta ochelari cu lentile portocalii.

— Scuze, dar îmi trebuie un cuvânt din şapte litere sinonim cu „restanţă”. Prima literă e „d”.

— Datorie, a zis şi şi-a coborât iar privirea.

— Fireşte. Mersi.

Am completat cu literele respective.

Am mai stat un pic, cât să sorb din cafeaua slabă, apoi mi-am dres glasul:

— Scuze, n-ar trebui să te tot bat la cap, dar m-ai putea ajuta cu „prinzător de peşti”, şase litere? Primele două sunt „p” şi „e”.

— Pescar, a zis fără să ridice privirea, însă l-am văzut tresărind când a rostit cuvântul.

— Şi mai e unul, am zis. Şase litere, unealtă, începe cu „c”. Are un „o” în mijloc şi se termină cu „n”.

A dat deoparte ziarul şi s-a uitat la mine. Pe gâtlejul nebărbierit, vedeam cum mărul lui Adam i se mişca în sus şi-n jos.

Am zâmbit politicos.

— Mă tem că termenul-limită pentru integramă expiră în după-amiaza asta. Trebuie să ies şi să mai rezolv ceva, dar mă întorc peste fix două ore. O să las aici ziarul ca să poţi completa răspunsurile, dacă reuşeşti.

M-am dus prin port, am fumat un pic şi am stat pe gânduri. Nu ştiam ce se petrecuse, de ce nu reuşise să-şi achite datoria. De fapt, nici nu voiam să ştiu, nu-i voiam întipărită pe retină mutra disperată. Nu şi de data asta. Feţişoara aceea palidă de pe perna cu sigla ştearsă a spitalului Ullevål era de ajuns.

Când am revenit, l-am găsit pe Kosmos absorbit de integramele lui însă, deschizând ziarul, am văzut în el un plic.

Mai târziu, Pescarul mi-a spus că-şi plătise întreaga datorie şi că mă pricepeam la treaba asta. Dar cu ce mă ajuta? Vorbisem cu doctorii. Prognosticul nu era bun. N-avea să apuce încă un an dacă nu făcea tratament. M-am dus deci la Pescar şi i-am explicat situaţia. I-am spus că am nevoie de un împrumut.

— Îmi pare rău, Jon, dar nu pot. Eşti angajatul meu, nu?

Am încuviinţat. Ce naiba puteam face?

— Dar poate că, până la urmă, s-ar găsi o soluţie pentru problema ta. Am nevoie să lichidezi pe

cineva.

Of, lua-m-ar toţi dracii.

Mai devreme sau mai târziu tot trebuia să se întâmple, doar că sperasem să fie mai târziu. După ce economiseam cât îmi trebuia şi-mi dădeam demisia.

— Am auzit că expresia ta favorită e că prima dată e cel mai rău, a zis. Deci ai noroc. Fiindcă nu-i prima dată, adică.

Am încercat să schiţez un zâmbet. Până la urmă, n-avea de unde să ştie că nu-l omorâsem pe Toralf. Că pistolul înregistrat pe numele meu era o chestie de calibru mic de la un club sportiv de care Toralf avusese nevoie pentru o misiune, dar nu putuse să-l cumpere el însuşi fiindcă avea cazier ca disident est-german. Aşa că eu – care nu fusesem arestat niciodată, nici pentru vânzarea de haşiş, nici pentru altele – i-l cumpărasem în schimbul unui mic bacşiş. Şi o lăsasem baltă cu banii pe care încercasem să-i capăt înapoi fiindcă îi trebuiau ei, pentru tratament. Toralf, ticălosul deprimat şi drogat, făcuse exact ceea ce părea să fi făcut: se împuşcase cu mâna lui.

N-aveam principii. N-aveam bani. Însă măcar n-aveam mâinile pătate cu sânge.

Nu încă.

Un supliment de treizeci de mii.

Era un început. Un început bun.



M-am trezit brusc, tresărind. Locurile unde mă înţepaseră musculiţele zemuiau acum şi se lipeau de pătura de lână. Însă nu asta mă trezise. Un urlet plin de jale rupsese tăcerea de pe platou.

Un lup? Ce naiba, eu credeam că lupii urlă la lună, iarna, nu la soarele care continua să atârne acolo pe cerul ars, lipsit de culoare. Probabil că era un câine: populaţia sami folosea câinii ca să păzească turmele de reni, nu?

M-am răsucit pe patul îngust, uitând de umărul beteag, am scos o înjurătură şi m-am întors la loc. Urletul păruse să se audă de departe, dar cine ştie? Se zice că vara, sunetul se deplasează mai încet, nu

ajunge la fel de departe ca iarna. Poate că fiara era la o aruncătură de băţ.

Am închis ochii, însă ştiam că n-o să mai pot adormi.

Aşa că m-am ridicat din pat, am luat binoclul, m-am apropiat de un gemuleţ şi-am scrutat orizontul.

Nimic.

Doar tic-tac, tic-tac.

Capitolul 4

Knut a adus nişte ulei lucios, lipicios şi urât mirositor împotriva musculiţelor, o substanţă care putea la fel de bine să fie napalm. Plus două sticle fără etichetă şi cu dop de plută, ce conţineau un lichid puturos şi deschis la culoare, care era cu siguranţă napalm.

Dimineaţa nu potolise cu absolut nimic razele necruţătoare ale soarelui, nici bătaia vântului care şuiera pe coşul sobei. Umbrele câtorva nori mărunţi alunecau pe deasupra peisajului pustiu şi monoton, trecând precum turmele de reni, întunecând preţ de o clipă peticele de vegetaţie de-un verde şters, înghiţind reflexiile băltoacelor aflate ceva mai departe şi licărul cristalelor minuscule de prin locurile unde stânca se expunea, dezgolită. Ca o notă neaşteptată de bas într-un cântec zglobiu. Oricum, melodia se menţinea într-o cheie minoră.

— Mami zice că eşti bine-venit să te alături credincioşilor, la casa de rugăciune, a zis băiatul, aşezat de cealaltă parte a mesei.

— Serios? am spus, trecându-mi palma peste suprafaţa uneia dintre sticle.

Pusesem la loc dopul, fără să fi gustat conţinutul. Preludiu. Cu cât o lungeai mai mult, cu atât mai bine era după aceea. Sau mai rău.

— Ea crede că poţi fi salvat.

— Dar tu nu crezi?

— Nu cred că vrei să fii salvat.

M-am ridicat şi m-am dus spre fereastră. Renul se întorsese. Văzându-l mai devreme în dimineaţa aceea, îmi dădusem seama că mă simţeam uşurat. Lupi. Dar nu dispăruseră, parcă, din Norvegia?

— Bunicul meu desena biserici, am zis. A fost arhitect. Numai că nu credea în Dumnezeu. Zicea că atunci când mori, mort rămâi. Sunt mai tentat să cred asta.

— Nici în Iisus nu credea?

— Dacă nu credea în Dumnezeu, nu prea avea cum să creadă în fiul lui, Knut.

— M-am prins.

— Te-ai prins. Şi?

— Şi o să ardă în iad, asta-i.

— Hmm. În cazul ăsta, să ştii că arde de ceva vreme, fiindcă a murit când aveam nouăsprezece ani. Dar nu crezi că-i un pic nedrept? Basse era un om de ispravă, ajuta oamenii în nevoie, adică mai mult decât fac o mulţime de creştini pe care îi cunosc. Dacă aş putea fi măcar pe jumătate la fel de bun ca bunicul…

Am clipit des. Mă înţepau ochii şi vedeam înaintea mea punctuleţe albe, plutind. Oare lumina asta îmi scobea găuri în retină, mă păştea orbul zăpezii acum, în miez de vară?

— Bunicul zice că să faci fapte bune nu te ajută, Ulf. Bunicul tău arde acum în flăcări şi curând o să-ţi vină rândul şi ţie.

— Hmm. Dar zici că dacă mă duc la întrunire şi-i spun da lui Iisus şi acestui Læstadius, o să ajung în paradis chiar dacă nu ridic un deget ca să ajut pe altcineva?

Băiatul s-a scărpinat în cap, nedumerit.

— Daa. Adică… dacă spui da ramurii Lyngen.

— Există mai mult de-o ramură?

— Sunt Primii Născuţi în Alta, Lundbergienii în Tromsø de Sud, Læstadienii Vechi în America şi…

— Toţi ăştia or să ardă?

— Bunicul zice că da.

— Mi se pare că în paradis n-or să ducă lipsă de spaţiu. Te-ai gândit la ce s-ar fi întâmplat dacă am fi avut fiecare bunicul celuilalt? Tu ai fi fost ateu şi eu credincios. Şi tu ai fi fost ăla care va fi ars în iad.

— Poate. Dar din fericire, tu o să arzi, Ulf, nu eu.

Am oftat. Peisajul ăla părea încremenit pentru totdeauna. De parcă nimic n-avea să se întâmple ori era cu putinţă să se întâmple vreodată, de parcă lipsa schimbării i-ar fi fost starea naturală.

— Ulf?

— Da?

— Ţi-e dor de tatăl tău?
— Nu.
Knut s-a oprit.
— Nu era un om bun?
— Ba cred că era. Dar ne pricepem să uităm atunci când suntem copii.
— E îngăduit lucrul ăsta? a întrebat cu glas domol. Să nu-ţi fie dor de tatăl tău?
L-am privit.
— Aşa cred, am zis cu un căscat.
Mă durea umărul. Voiam să trag o duşcă.
— Chiar eşti complet singur, Ulf? N-ai chiar pe *nimeni?*
Am cugetat o clipă. Chiar a fost nevoie să fac asta, să mă *gândesc* la asta. Doamne, Dumnezeule.
Am clătinat din cap.
— Ghici la cine mă gândesc eu, Ulf.
— La tatăl şi la bunicul tău?
— Nu, a zis Knut. Mă gândesc la Ristiinna.
Nu m-am obosit să-l întreb cum şi-ar fi închipuit el că aş fi putut ghici una ca asta. Îmi simţeam limba ca pe un burete uscat, însă duşca aia trebuia să aştepte până termina cu vorbitul şi pleca. Îmi înapoiase până şi o parte din bani.
— Cine-i Ristiinna, deci?
— E în clasa a cincea. Are păr lung, auriu. E în tabăra de vară din Kautokeino. Şi noi ar fi trebuit să ne ducem acolo.
— Ce fel de tabără e?
— Una ca toate taberele.
— Şi ce faceţi acolo?
— Noi, copiii, ne jucăm. Când nu sunt întruniri şi slujbe, adică. Dar acum Roger o s-o întrebe pe Ristiinna dacă nu vrea să fie prietena lui. Şi poate o să se pupe.
— Dar pupatul nu-i un păcat?
A înclinat capul şi s-a uitat pieziş.
— Nu ştiu. Înainte să plece, i-am spus că o iubesc.
— I-ai zis aşa, de la obraz, că o iubeşti?
— Da.

S-a aplecat peste masă şi-a rostit cu o voce şoptită, privind pierdut: *„Te iubesc, Ristiinna.”* Apoi a ridicat iarăşi ochii spre mine.

— Asta a fost greşit?

Am zâmbit.

— Nu tocmai. Şi ea ce-a spus?

— OK.

— A zis „OK”?

— Da. Ce crezi că înseamnă, Ulf?

— Cine ştie? S-ar putea să însemne, normal, că a fost cam prea mult pentru ea. „Iubire” e un cuvânt destul de mare. Dar s-ar putea să însemne şi că vrea să se gândească la asta.

— Crezi că aş avea vreo şansă?

— Clar.

— Chiar dacă am o cicatrice?

— Unde ai cicatrice?

Şi-a ridicat plasturele de pe frunte. Pe pielea albicioasă de dedesubt încă se vedeau urme de copci.

— Ce s-a întâmplat?

— Am căzut pe scări.

— Ei să-i spui că te-ai luptat cu un ren, că v-aţi înfruntat pentru teritoriu. Şi că tu ai învins, fireşte.

— Eşti prost? N-o să creadă asta!

— Păi, nu, fiindcă nu-i decât o glumă. Fetelor le plac băieţii care ştiu să spună glume.

Şi-a muşcat buza de sus.

— Nu mă minţi, aşa-i, Ulf?

— Uite, ascultă. Dacă se dovedeşte că n-o să ai nicio şansă cu Ristiinna în vara asta, o să mai fie alte Ristiinne şi alte veri. O să ai o mulţime de fete.

— De ce?

— De ce?

L-am măsurat din cap până-n picioare. Era oare scund pentru vârsta lui? Cu siguranţă era isteţ pentru vârsta lui. Părul roşcat şi pistruii poate că nu erau o combinaţie câştigătoare în privinţa femeilor, însă modele erau trecătoare.

— Eşti, dacă mă-ntrebi, o replică de Finnmark a lui Mick Jagger.

— Ce?

— James Bond.

M-a privit cu nedumerire.

— Paul McCartney? am încercat, dar nicio reacţie. The Beatles. *She loves you, yeah, yeah, yeah.*

— Nu eşti prea bun la cântat, Ulf.

— E drept.

Am deschis uşiţa sobei, am vârât o cârpă umedă acolo şi-am întins cenuşa înmuiată pe cătarea lucioasă şi uzată a armei.

— Tu de ce nu te-ai dus în tabără?

— Tati e la pescuit de cod şi trebuie să-l aşteptăm.

Era ceva, un tremur abia vizibil la colţul gurii lui, ceva ce nu avea noimă. Un lucru în privinţa căruia am decis să nu fiu curios. M-am uitat prin cătare. Cu un pic de noroc, soarele n-avea să se mai reflecte în ea şi să mă dea de gol când aveam să-i iau la ochi în clipa în care urmau să apară.

— Hai afară, am zis.

Vântul suflase norii de musculiţe. Ne-am aşezat în plin soare. Când am ieşit, renul s-a îndepărtat un pic. Knut şi-a scos cuţitul şi a început să ascută un băţ.

— Ulf?

— Nu trebuie să-mi spui numele ori de câte ori mă întrebi ceva.

— Bine. Dar… Ulf?

— Ce e?

— O să te îmbeţi după ce plec?

— Nu, am minţit.

— Bine.

— Eşti îngrijorat din cauza mea?

— Mi se pare o prostie să ajungi…

— În iad?

A râs. Apoi a ridicat băţul, încercând totodată să şuiere printre dinţi.

— Ulf?

Am oftat, secătuit.

— Da?

— Ai jefuit vreo bancă?

— De unde, Doamne iartă-mă, ţi-a venit ideea asta?

— De la banii ăia pe care-i ai la tine.

Am scos ţigările şi m-am jucat un pic cu pachetul.

— E scump să călătoreşti, am zis. Şi n-am carnet de cecuri.

— Mai e şi pistolul din buzunarul hainei tale.

M-am uitat la el printre gene încercând să-mi aprind o ţigară, însă vântul a stins chibritul. Aşadar, în biserică, băiatul mă căutase prin buzunare înainte să mă trezească.

— Trebuie să ai grijă când ţii la tine bani lichizi şi n-ai carnet de cecuri, am zis.

— Ulf?

— Da?

— Nici la minţit nu te pricepi foarte bine.

M-a umflat râsul.

— Cu băţul ăla ce-o să faci?

— Un cui pentru fixat vâsla, a zis, continuând să cioplească.



Împrejurimile au devenit mult mai liniştite după ce-a plecat băiatul. Cum altfel? Dar nu m-ar fi necăjit dacă ar mai fi zăbovit un pic. Era destul de distractivă tovărăşia lui, trebuia să recunosc.

Am zăcut şi-am moţăit. Am mijit ochii şi-am văzut că renul se apropiase iarăşi. Probabil se obişnuise cu mine. Arăta foarte singuratic. Te-ai gândi că renii, în perioada asta a anului, ar trebui să fie graşi, însă ăsta era slăbănog. Slăbănog, cenuşiu, cu nişte coarne de-o mărime inutilă care pe vremuri îi aduseseră probabil ceva femele, însă acum păreau că mai mult îl stingheresc.

Renul era aşa de aproape că-l auzeam cum rumegă. A ridicat capul şi m-a privit. În fine, s-a uitat în direcţia mea. Renii au vedere proastă. Se bazează pe miros. Mă putea adulmeca.

Am închis ochii.



Cât trecuse de-atunci? Doi ani? Un an? Tipul pe care trebuia să-l rezolv se numea Gustavo şi am

atacat în zori. Locuia singur într-o cabană prăpădită de lemn înghesuită între blocurile cu apartamente de închiriat din Homansbyen. Căzuse zăpadă proaspătă, însă era de aşteptat ca vremea să se mai îmblânzească peste zi. Ţin minte că mă gândisem că urmele paşilor mei aveau să se topească şi să dispară.

Am sunat şi, când a deschis uşa, i-am lipit pistolul de frunte. A dat înapoi şi l-am urmat. Am închis uşa după noi. Casa mirosea a fum şi a grăsime prăjită. Pescarul îmi spusese că descoperise recent faptul că Gustavo, care era unul dintre vânzătorii lui stradali permanenţi, furase bani şi droguri. Treaba mea, pur şi simplu, era să-l împuşc. Şi, dacă aş fi făcut asta atunci şi acolo, situaţia ar fi fost foarte diferită. Comisesem însă două greşeli: îl privisem în ochi. Şi-l lăsasem să vorbească.

— O să mă împuşti?

— Da, am zis.

În loc să trag. Avea ochi căprui, ca de căţel, şi o mustăcioară abia mijită, căzută trist pe colţurile gurii.

— Cât te plăteşte Pescarul?

— Suficient.

Am apăsat pe trăgaci. Unul dintre globii săi oculari a zvâcnit. A căscat. Auzisem că aşa fac câinii când sunt agitaţi. Însă trăgaciul n-a mers. Greşit, degetul meu n-a mers. Pizda mă-sii. În hol, în spatele lui, am văzut un raft cu nişte mănuşi groase şi o căciulă albastră de lână.

— Pune-ţi căciula aia, am zis.

— Ce?

— Căciula de lână. Trage-o peste faţă. Acum. Altfel…

A făcut cum i-am spus. A devenit un cap de păpuşă neted, fără trăsături. Arăta şi-acum jalnic, stând aşa cu burtica aia pe sub tricou şi cu braţele atârnându-i moi pe lângă corp. Dar credeam c-o să pot face asta. Atâta vreme cât nu le vedeam feţele. Am ţintit spre căciulă.

— Putem împărţi, a zis şi i-am văzut, pe sub căciulă, gura mişcându-se.

Am tras. Sau aşa am crezut. Dar nu era cu putinţă să fi tras totuşi, fiindcă îi auzeam încă vocea:

— Dacă-mi dai drumul, îţi rămân jumătate din bani şi amfetamine. Adică nouăzeci de mii numai în bani gheaţă. Şi Pescarul n-o să afle în veci fiindcă o să dispar pentru totdeauna. O să plec în străinătate, o să-mi fac rost de-o identitate nouă. Jur.

Creierul e un lucru straniu şi minunat. În timp ce o parte a creierului meu ştia că-i o idee tâmpită şi letală, altă parte se gândea intens la propunere. Nouăzeci de mii. Plus bonusul de treizeci de mii. Şi nu trebuia să-l împuşc pe tip.

— Dacă mai apari vreodată, o să fiu terminat, am zis.

— Amândoi o să fim, a zis. Pun şi borseta cu bani la bătaie.

Căcat.

— Pescarul aşteaptă un cadavru.

— Zici că ai scăpat de el.

— De ce-ar trebui să fac asta?

Tăcere sub căciulă. Două secunde, apoi:

— Din cauza probelor care indicau spre tine. Ai vrut să mă împuşti în cap, curat, dar glonţul n-a mai ieşit pe partea cealaltă. Se potriveşte cu pistolaşul ăsta cu care ai venit. Glonţul mi-a rămas blocat în cap şi te putea lega de crimă fiindcă ai mai folosit pistolaşul şi cu altă ocazie. Aşa că a trebuit să duci cadavrul cu maşina şi să-l arunci În Bunnenfjord.

— N-am maşină.

— Ai luat-o pe-a mea, atunci. O putem lăsa la Bunnefjord. Permis ai?

Am înclinat din cap că am. Apoi mi-am dat seama că nu mă poate vedea. Şi mi-am mai dat seama ce idee proastă era. Am înălţat iarăşi pistolul. Prea târziu, îşi trăsese deja căciula de pe faţă şi acum îmi zâmbea cu gura până la urechi. Cu ochi vii. Un dinte de aur, licărind.

E uşor să te-ntrebi, retrospectiv, de ce nu l-am împuşcat, pur şi simplu, pe Gustavo în pivniţă *după*

ce mi-a dat drogurile şi banii ascunşi în coşul cu cărbuni. Puteam să aprind lumina şi să-i înfig un glonţ în ceafă. Pescarul şi-ar fi căpătat cadavrul, eu m-aş fi ales nu cu jumătate, ci cu *toţi* banii şi n-aş fi rămas să mă întreb dacă Gustavo avea să se mai arate vreodată. Ar fi trebuit să fie un calcul simplu pentru un creier în formă. Şi a şi fost. Problema era că pentru mine conta mai mult să nu trebuiască să-i vâr un glonţ în tărtăcuţă. Şi ştiam că o să-i trebuiască şi lui bani ca să poată fugi şi rămâne ascuns. Pe scurt, în privinţa asta m-am dovedit un prostănac penibil, care merită tot rahatul pe care i l-a aruncat în cap soarta.

Însă Anna nu merita asta.

Anna merita mai mult.

Merita o şansă la viaţă.



Un bufnet slab.

Am deschis ochii. Renul fugea.

Cineva se apropia de cabană.

Capitolul 5

L-am văzut cu binoclul.

Păşea de parcă s-ar fi dat de-a tumba şi era atât de scund şi de crăcănat că buruienile i se băteau printre picioare.

Am coborât ţeava puştii.

Când a ajuns la cabană, şi-a dat jos tichia de bufon şi s-a şters de sudoare. A rânjit.

— O *viidna* rece ca gheaţa ar fi numai bună acum.

— Mă tem că nu am…

— Rachiu sami. Distilat de cel mai mare meşter. Ai două sticle.

Am ridicat din umeri şi am intrat amândoi în cabană. Am desfăcut una dintre sticle. Am turnat lichidul limpede, la temperatura camerei, în două ceşti.

— Noroc, a zis Mattis ridicând una.

N-am spus nimic, mulţumindu-mă să dau pe gât otrava.

Mi-a urmat şi el, îndată, exemplul. S-a şters la gură.

— Ah, ce bun a fost, a zis întinzând ceaşca pentru încă o porţie.

I-am umplut-o.

— Te-ai ţinut după Knut?

— Ştiam că *viidna* nu e pentru tatăl lui, aşa că a trebuit să mă asigur că puştiul nu are de gând să o bea chiar el. Trebuie să arăţi un pic de responsabilitate.

A zâmbit şi de sub buza de sus i-a zemuit, peste dinţii galbeni din faţă, un lichid cafeniu.

— Deci aici te-ai oploşit.

Am dat din cap că da.

— Cum merge cu vânatul?

Am ridicat din umeri.

— Nu-s prea mulţi cocoşi sălbatici, a fost un an prost pentru lemingi şi şoareci.

— Ai o puşcă. Şi-s o mulţime de reni sălbatici în Finnmark.

Am sorbit din ceaşcă. Chiar avea un gust groaznic, cu toate că prima înghiţitură izbutise să-mi amorţească papilele gustative.

— M-am gândit eu aşa, Ulf. Ce să facă un om ca tine într-o căbănuţă, în Kåsund? De vânat nu vânezi. N-ai venit ca să ai parte de linişte şi pace, altfel ai fi zis aşa. Atunci ce-i?

— Cum crezi că o să fie vremea? Am spus, umplându-i iarăşi ceaşca. Mai vântos? Mai puţin soare?

— Iartă-mă că insist, dar tu fugi de cineva. Poliţia? Datorezi cuiva bani?

Am căscat.

— De unde ai ştiut că băutura nu era pentru tatăl lui Knut?

Fruntea lată şi joasă i s-a încruntat.

— Hugo?

— Am simţit izul în atelier la el. Nu-i abstinent, asta-i sigur.

— Ai fost în odaia lui? Te-a lăsat Lea în casă?

Lea. O chema Lea.

— Pe tine, un necredincios? Asta-i prea de…

S-a oprit brusc din vorbit, pe chip i-a înflorit un surâs şi s-a aplecat spre mine râzând şi dându-mi o palmă peste umărul paradit:

— Asta-i! Femei! Eşti unul din ăia… nu-ţi poţi ţine pantalonii pe tine. Ai un bărbat însurat pe urme, aşa-i?

Mi-am frecat umărul.

— De unde ai ştiut?

Mattis a arătat cu degetul spre propriii ochi înguşti şi oblici.

— Noi, sami, suntem copii ai pământului. Voi, norvegienii, urmaţi calea raţiunii, în vreme ce noi nu suntem decât nişte şamani neghiobi care nu înţeleg, dar *simt* lucrurile, *văd.*

— Lea mi-a împrumutat puşca, atâta tot, am zis. Până se întoarce de la pescuit bărbatul ei.

Martis s-a uitat la mine. Mandibula i se mişca în sus şi-n jos, scrâşnind. A luat o înghiţitură mică din ceaşcă.

— În cazul ăsta, o s-o ai în grijă ceva vreme.

— Aşa?

— Te întrebai cum de-am ştiut că băutura nu-i pentru Hugo. Asta fiindcă nu o să se întoarcă de la pescuit, a zis şi a sorbit iarăşi din ceaşcă. A venit vorba, de dimineaţă, că i-au găsit vesta de salvare.

A ridicat ochii spre mine şi a continuat:

— Lea n-a zis nimic? Nici nu m-am gândit c-o să zică. Membrii congregaţiei din parohia noastră s-au tot rugat pentru Hugo în ultimele două săptămâni. Ei, credincioşii, cred că asta o să-l salveze indiferent cât de rea ar fi vremea pe mare. Altceva ar însemna un sacrilegiu.

Am dat din cap. Deci asta voise Knut să spună când îmi zisese că maică-sa minţea când îi spunea că n-are de ce să-şi facă griji în privinţa lui taică-său.

— Dar acum au contenit, a zis Mattis. Pot să spună că Dumnezeu le-a trimis un semn.

— Deci paza de coastă i-a găsit vesta de salvare în dimineaţa asta?

— Paza de coastă? a râs Mattis. Nu, ei s-au oprit din căutat de mai bine de-o săptămână. Alt pescar a găsit vesta în apă, la vest de Hvassøya.

A ridicat privirea şi mi-a văzut expresia întrebătoare.

— Pescarii, m-a lămurit, îşi scriu numele pe interiorul vestei. Vestele de salvare plutesc mai bine ca pescarii. În felul ăsta ajung rudele să ştie cu siguranţă.

— Tragic, am zis.

S-a uitat în gol, cu privirea pierdută.

— Ehei, sunt tragedii şi mai mari decât să fii văduva lui Hugo Eliassen.

— Ce vrei să zici cu asta?

— Cine ştie? a întrebat, privindu-şi ţintă ceaşca goală.

Nu ştiu de ce îi dădea atâta cu băutura, trebuie să fi avut lăzi întregi cu poşirca aia pe-acasă. Poate că ingredientele or fi fost scumpe. I-am umplut ceaşca. Şi-a muiat buzele în băutură.

— Pardon, a spus şi a dat drumul unei băşini. Păi… fraţii Eliassen erau tare înfierbântaţi în tinereţile lor. Au învăţat de mici să se bată. Să bea. Şi tot devreme au învăţat cum să capete ce vor. Toate astea le-au învăţat de la tatăl lor, fireşte, care avea două vase şi opt lucrători. Iar Lea era cea mai drăguţă fată din sat pe-atunci, cu părul ei negru, lung şi ochii ăia. Chiar şi cu cicatrice. Tatăl ei, pastorul Jacob, n-o scăpa din ochi nicio clipă. Ştii, dacă un læstadian şi-o trage în afara căsătoriei, toţi ajung în iad, băiat, fată şi odraslele lor. Lea, totuşi, ştia cum să aibă grijă de ea. E puternică şi ştie ce vrea. Dar e limpede că, împotriva lui Hugo Eliassen…

A oftat adânc şi a învârtit ceaşca în palme.

Am tăcut până ce mi-am dat seama că aştepta o replică din partea mea.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu prea ştie nimeni, în afară de unul dintre ei doi. Dar chiar şi aşa, a fost cam ciudat. Ea avea optsprezece ani şi nu voia să-l bage de seamă, el avea douăzeci şi patru şi era mânios, socotind că ea ar fi trebuit să-l adore, de vreme ce era moştenitorul a două bărci de pescuit. Au fost o petrecere cu băutură la alde Eliassen şi o adunare la casa de rugăciune. Lea s-a întors singură acasă. Era în anotimpul de întuneric, aşa că n-a văzut nimeni nimic, dar cineva a zis că le-ar fi auzit vocile lui Lea şi lui Hugo, apoi un ţipăt şi tăcere. După aceea, o lună mai târziu, Hugo s-a proţăpit lângă altar, pus la patru ace, şi s-a uitat cum Jakob Sara îşi aduce la cununie fiica, cu o expresie îngheţată pe mutră. Ea avea lacrimi în ochi şi vânătăi pe obraz şi gât. Totuşi, trebuie să spun că asta a fost ultima oară când a mai văzut cineva vânătăi pe ea.

A terminat de băut şi s-a ridicat în picioare.

— Dar ce ştiu eu, sunt doar un băştinaş prăpădit, poate că au fost de fapt fericiţi în toată vremea asta. Cineva trebuie să ajungă şi fericit, fiindcă oamenii întotdeauna se căsătoresc. Şi de aia şi trebuie s-ajung acasă, trebuie să mă ocup de băutura pentru o nuntă din Kåsund care-o să se ţină peste trei zile. Tu vii?

— Eu? Mă tem că n-am fost invitat.

— Nu trebuie nicio invitaţie, toată lumea e bine-venită. Ai mai fost până acum la vreo nuntă sami?

Am clătinat din cap.

— Atunci e musai să vii. Petrecerea ţine trei zile, dacă nu şi mai mult. Mâncare bună, femei fâşneţe şi pileală de la neica Mattis.

— Mersi, dar am multe de făcut pe-aici.

— Aici? a chicotit şi şi-a pus tichia. O să apari tu până la urmă, Ulf. Trei zile de singurătate prin pustietăţile astea sunt mai ceva decât crezi. Încremenirea asta îţi face ceva, mai ales dacă vii de la Oslo.

Mi-am dat seama că ştie despre ce vorbeşte. Lăsând deoparte faptul că nici nu-mi aminteam să-i fi spus de unde eram.

Când am ieşit, am văzut renul la doar zece metri de cabană. A înălţat capul şi s-a uitat la mine. Apoi, ca şi cum şi-ar fi dat seama cât de mult se apropiase, a făcut câţiva paşi înapoi, s-a întors cu spatele şi, greoi, s-a îndepărtat.

— Nu ziceai că renii de pe-aici sunt domesticiţi? am spus.

— Niciun ren nu e complet domesticit, a răspuns Mattis. Dar până şi acela are un stăpân. Marcajul de pe ureche îţi spune cine l-a furat.

— Şi de ce se aude pocnetul acela când aleargă?

— De la tendoanele din genunchiul lui. O alarmă numai bună dacă se-arată pe aici încornoratul ăla, aşa-i? a zis râzând în hohote.

Acelaşi gând, trebuie să recunosc, îmi venise şi mie: renul era un bun câine de pază.

— Ne vedem la nuntă, Ulf. Ceremonia e la ora zece şi-ţi garantez că o să fie frumoasă.

— Mulţam, dar nu cred.

— Cum vrei. La revedere, o zi frumoasă şi rămas-bun. Şi, dacă te duci undeva, călătorie plăcută.

A scuipat un gogoloi atât de greu, că iarba-neagră s-a aplecat sub greutatea lui. A pornit la drum spre sat, hlizindu-se mai departe în legea sa.

— Iar dacă te-mbolnăveşti, a strigat peste umăr, îţi urez însănătoşire grabnică.

<u>Capitolul 6</u>

Tic-tac, tic-tac.

Priveam în depărtare. Mai mult în direcţia satului, de fapt. Dar ei puteau s-o ia pe ocolite, prin pădure, şi să mă atace din spate.

Îmi îngăduisem doar câte o duşcă mică din când în când, însă chiar şi aşa, am terminat prima sticlă pe parcursul primei zile. Am izbutit să aştept până în ziua următoare înainte de a o deschide pe cealaltă.

Ochii mă înţepau acum şi mai rău. Când, în cele din urmă, m-am întins pe pat şi i-am închis, am făcut-o zicându-mi că aveam să aud tendoanele renului dacă se apropia cineva.

Am auzit, în loc de asta, clopote de biserică.

La început, nu mi-am dat seama ce se petrecea. Sunetul, abia desluşindu-se, era purtat de vânt. Apoi însă – când adierea a început să vină dinspre sat –, l-am auzit mai limpede. Clopote bătând. M-am uitat la ceas. Unsprezece. Asta însemna că era duminică? Am decis că aşa era şi că de acum încolo o să ţin socoteala zilelor.

Fiindcă ei aveau să vină într-o zi din săptămână. Într-o zi de lucru.

Cădeam, iarăşi şi iarăşi, în moţăială. N-aveam ce face. Era ca şi cum aş fi fost singur pe o barcă, în largul mării – adormi şi speri să nu te loveşti de ceva sau să nu te răstorni. Poate de aceea am şi visat că vâslesc într-o barcă plină cu peşte. Peşte care avea s-o salveze pe Anna. Mă grăbeam, însă înaintam contra vântului, aşa că am vâslit vârtos, până ce mi s-a jupuit pielea de pe palme şi mi-a dat sângele, împiedicându-mă să le pot ţine cum trebuie; aşadar mi-am rupt cămaşa şi am legat peste vâsle fâşii de pânză. Luptam cu vântul şi curentul, însă nu izbuteam să mă apropii de mal. Atunci la ce bun că barca era plină ochi cu peşti graşi, minunaţi?



A treia noapte. M-am trezit întrebându-mă dacă urletul pe care-l auzisem era vis sau realitate.

Oricum ar fi fost, câinele, sau ce lighioană era, se găsea în apropiere. Am ieşit să fac pipi şi m-am uitat la soarele ce trecea peste pâlcul de copaci. Pe deasupra coroanelor se vedea o bucată mai mare din discul solar decât cu o zi în urmă.

Am băut ceva şi-am reuşit să adorm preţ de încă două ore.

M-am ridicat din pat, am făcut cafea, am uns cu unt o felie de pâine şi m-am dus afară. Nu ştiu dacă din pricina uleiului sau a alcoolului din sângele meu, însă musculiţele se săturaseră, în sfârşit, de mine. Am încercat să ademenesc renul să se apropie şi mai mult, cu o coajă de pâine. M-am uitat la el cu binoclul. A ridicat capul şi mi-a întors uitătura. Probabil că mă putea adulmeca la fel de bine pe cât îl puteam eu vedea. Am făcut din mână spre el. A fluturat din urechi, însă expresia i-a rămas neschimbată. Exact ca peisajul. Fălcile continuau să i se mişte circular ca o betonieră. Rumega. Exact ca Mattis.

Am scrutat zarea cu binoclul. Am frecat luneta puştii cu cenuşă umedă. M-am uitat la ceas. Poate că aveau să aştepte până se întuneca, ca să se poată furişa nevăzuţi spre mine. Trebuia să dorm. Trebuia să fac rost de nişte Diazepam.



A apărut la uşa mea într-o dimineaţă, la şase jumătate.

Soneria a fost cât pe ce să nu mă trezească. Diazepam şi dopuri în urechi. Şi pijamale. Cât era anul de lung. Ferestrele vechi, inutile, cu un singur rând de geamuri din apartament lăsau totul să pătrundă înăuntru: furtunile toamnei, frigul iernii, ciripitul păsărilor şi hodorogeala afurisitului de camion de gunoi care trăgea la intrarea în curte de trei ori pe săptămână – exact sub geamul dormitorului meu, cu alte cuvinte.

Dumnezeu ştie că aveam destui bani în borseta aia ca să-mi pun nişte termopane ca lumea sau ca să mă mut mai sus cu un etaj, însă toţi banii din lume nu-mi puteau reda ce pierdusem. De la

înmormântare nu mai fusesem în stare de nimic. În afară de schimbatul încuietorii. Pusesem un zăvor şmecher, nemţesc. Nu mai fuseseră spargeri pe-acolo, dar numai Dumnezeu ştie de ce nu.

Arăta ca un băiat înţolit într-unul dintre costumele lui taică-său. Un gât slăbănog iţindu-se peste gulerul cămăşii, terminându-se cu o căpăţână cu breton subţire.

— Da?

— Pescarul m-a trimis.

— OK, am zis simţind că mă ia cu frig, chiar dacă aveam pijamaua pe mine. Şi cine eşti tu?

— Sunt nou, mă cheamă Johnny Moe.

— OK, Johnny. Puteai să aştepţi până pe la nouă şi m-ai fi găsit în camera din spate, la prăvălie. Îmbrăcat şi toate cele.

— Am venit în legătură cu Gustavo King…

Căcat.

— Pot să intru?

Cumpănindu-i solicitarea, m-am uitat la umflătura din partea stângă a sacoului de tweed. Un pistol mare. Poate că de-aia şi purta o haină aşa de largă.

— Ca să lămurim situaţia, atât, a zis. Pescarul insistă. Dacă refuzam să-l las înăuntru, aş fi stârnit suspiciuni.

Şi n-ar fi avut nicio noimă.

— Sigur că da, am zis deschizând uşa. Cafea?

— Nu beau decât ceai.

— Mă tem că ceai nu am.

Şi-a dat bretonul din ochi. Unghia arătătorului era lungă.

— N-am spus că aş vrea, domnule Hansen, ci că asta beau de obicei. Aici e camera de zi? Te rog, după dumneata.

Am intrat în cameră, am cules de pe unul dintre scaune nişte reviste şi discuri cu Mingus şi Monica Zetterlund şi m-am aşezat. El s-a cufundat în arcurile slăbite ale canapelei de lângă chitară. S-a cufundat atât de tare, că a trebuit să mişte sticla

goală de votcă de pe masă ca să mă vadă cum trebuie. Şi să mă poată împuşca nestingherit.

— Corpul domnului Gustavo King a fost găsit ieri, a zis. Dar nu în Bunnefjorden, unde i-ai spus Pescarului că l-ai aruncat. S-a potrivit doar faptul că avea un glonţ în cap.

— Rahat, a fost deplasat corpul? Unde…?

— Salvador, în Brazilia.

Am dat încet din cap.

— Cine…?

— Eu, a zis băgând sub haină mâna dreaptă. Cu ăsta.

Nu era un pistol, ci un revolver. Negru, mare şi ameninţător. Iar efectul Diazepamului trecuse.

— Alaltăieri, a completat. Şi era cu siguranţă viu înainte de asta.

Am continuat să dau încet din cap.

— Cum l-ai găsit?

— Când seară de seară stai la un bar în Salvador şi te lauzi cum ai reuşit să-l prosteşti pe regele drogurilor din Norvegia, regele drogurilor din Norvegia o să afle despre asta mai devreme sau mai târziu.

— Ce stupid din partea lui.

— Dar l-am fi găsit oricum, până la urmă.

— Chiar dacă credeaţi că-i mort?

— Pescarul nu încetează să-şi caute datornicii până ce nu le vede cadavrele. Niciodată, a zis Johnny, încreţindu-şi buzele într-o încercare de surâs. Şi Pescarul găseşte întotdeauna ce caută. Tu şi cu mine s-ar putea să nu ne dăm seama cum, dar el ştie. Întotdeauna. De aceea i se spune Pescarul.

— Gustavo ţi-a spus ceva înainte să…

— Domnul King a mărturisit totul. De aceea l-am împuşcat în cap.

— Poftim?

Johnny Moe a părut să ridice din umeri, însă din pricina sacoului supradimensionat, gestul abia s-a văzut.

— A avut de ales între varianta rapidă şi cea prelungită. Dacă nu spunea totul, imediat, aveam s-o

lungesc. Presupun că tu, ca lichidator, eşti conştient de efectele unui glonţ bine plasat în stomac. Acidul gastric ajunge la splină şi la ficat…

M-am grăbit să încuviinţez. Chiar dacă habar n-aveam despre ce vorbea, nu duceam lipsă de puţină imaginaţie.

— Pescarul a vrut să-ţi ofer aceeaşi alegere.

— Dacă mă-mărturisesc?

Dinţii îmi clănţăneau.

— Dacă ne dai înapoi banii şi drogurile pe care le-a furat de la Pescar domnul King şi din care ai primit jumătate.

Am dat din cap că mă învoiesc. Dezavantajul faptului că efectul Diazepamului trecea era că mă cuprinsese groaza. Şi e al naibii de dureros când te cuprinde groaza. Avantajul era că eram în stare, totuşi, să mă gândesc un pic la ce era de făcut. Şi mi-am dat seama că asta era o copie la indigo a atacului din zori pe care-l executasem eu asupra lui Gustavo. Şi acum eram eu în locul lui?

— Îi putem împărţi, am zis.

— Cum ai făcut cu Gustavo? a zis Johnny. Ca să ajungi ca el, iar eu ca dumneata? Nu, mersi.

Şi-a dat părul de pe frunte, iar unghia i-a zgâriat pielea. Mi-a venit în minte gheara unui vultur.

— Rapid sau prelungit, domnule Hansen?

Am înghiţit în sec. Gândeşte, gândeşte. Însă, în loc de soluţie, nu-mi vedeam decât viaţa – alegerile, deciziile mele proaste – trecând. Cum stăteam acolo, în linişte, am auzit un motor diesel, voci, râsete voioase dincolo de fereastră. Erau cei de la salubritate. De ce nu mă făcusem şi eu gunoier? Muncă cinstită, curăţenie, serviciu adus societăţii şi plecat acasă fericit. Singur, însă măcar aş fi putut să mă întind în pat, seara, cu un anume grad de satisfacţie. Ia stai. Pat. Poate…

— Am banii şi chestiile în dormitor, am zis.

— Să mergem.

Ne-am ridicat amândoi.

— Te rog, a zis agitând revolverul. Vârstnicii au întâietate.

În vreme ce făceam cei câţiva paşi pe hol către dormitor, am avut o viziune cu felul în care urma să se întâmple. Aveam să mă apropii de pat cu el în spatele meu şi să apuc pistolul. Apoi mă răsuceam, fără să-i privesc faţa, şi trăgeam. Simplu. Era el sau eu. Doar să nu-l privesc în faţă.

Şi am ajuns. M-am îndreptat spre pat. Am înhăţat perna. Am apucat pistolul. M-am răsucit. Johnny a rămas cu gura căscată. Cu ochii mari. Ştia că o să moară. Am tras.

Vreau să spun, cu asta, că am *vrut* să trag. Fiecare fibră a fiinţei mele voia să tragă. *Trăsese.* Cu excepţia degetului meu arătător de la mâna dreaptă. Se întâmplase iarăşi.

A ridicat revolverul şi l-a aţintit spre mine.

— A fost o prostie, domnule Hansen.

Nu o *prostie,* mi-am zis. Să fac rost de banii de tratament la doar o săptămână sau două după ce boala se agravase atât de tare încât nu mai avea rost, *asta* fusese prostia. Să amestec Diazepam cu votcă era o prostie. Dar să nu fii în stare să tragi când ţi-e ameninţată viaţa… asta-i o dizabilitate genetică. Eram o aberaţie a evoluţiei şi viitorul umanităţii avea să fie mai bun după rapida mea eliminare.

— În cap sau în stomac?

— În cap, am zis şi am păşit spre şifonier.

Am scos cutia maro ce conţinea borseta cu bani şi pungile cu amfetamină. M-am întors cu faţa spre el. I-am văzut ochiul deasupra cătării revolverului, i-am văzut ochiul celălalt strâns, gheara de vultur cuprinzând trăgaciul. M-am întrebat, un moment, ce mai aşteaptă, apoi mi-am dat seama. Lucrătorii de la salubrizare. Nu voia ca aceştia să audă împuşcătura când erau exact sub fereastră.

Exact sub fereastră.

Etajul unu.

Sticlă subţire.

Poate că totuşi creatorul meu darwinist nu mă părăsise, fiindcă în clipa în care m-am smucit şi m-am repezit la cele trei trepte ce duceau către

fereastră, în minte aveam un singur gând: supravieţuire.

Nu pot jura că amănuntele a ceea ce a urmat sunt pe deplin corecte, însă cred că ţineam cutia – sau pistolul – în faţa mea când am pătruns prin geam spărgându-l de parcă ar fi fost o bulă de săpun, apoi, cât ai clipi, cădeam în gol. Am izbit cu umărul stâng acoperişul camionului de gunoi, m-am rostogolit, am simţit căldura metalului dogorit de soare pe stomac, apoi am alunecat printr-o latură a vehiculului şi mi-am dat drumul, am simţit cum picioarele goale mi se lovesc de pământ şi am ajuns pe asfalt.

Vocile nu se mai auzeau; doi bărbaţi în salopete cafenii încremeniseră, cu ochii holbaţi. Mi-am tras pantalonii de pijama, care-mi căzuseră pe fund, am apucat cutia şi pistolul. M-am uitat către geam. De după cadrul împănat cu cioburi de sticlă, Johnny se uita ţintă la mine.

I-am făcut un semn cu capul.

A răspuns cu un zâmbet răutăcios şi a ridicat degetul arătător, cel cu unghia lungă, la frunte. Un gest care mai apoi mi s-a părut că fusese un salut: câştigasem runda aceea. Însă urma să ne mai vedem.

M-am întors pe călcâie şi-am luat-o la goană pe stradă, în lumina soarelui ce abia răsărise.



Mattis avusese dreptate.

Întinderile astea, liniştea asta îmi făceau ceva.

Petrecusem ani trăind singur în Oslo, însă după doar trei zile de stat aici, izolarea părea un soi de apăsare, un vaiet tăcut, o sete pe care nici apa, nici rachiul nu reuşeau s-o potolească. Aşa că, după ce m-am mai uitat încă o dată la platoul pustiu, cu cer încărcat şi cenuşiu deasupra, fără să zăresc renul, mi-am privit ceasul.

Nunta. Nu mai fusesem niciodată la o nuntă. Ce spune asta despre un tip în vârstă de treizeci şi cinci de ani? Că nu are prieteni? Sau că pur şi simplu fusese vorba de prieteni nepotriviţi, genul pe care

nu-i voise nimeni, darămite să-i mai şi ia în căsătorie?

Aşa că da, mi-am verificat oglindirea în găleata cu apă, mi-am curăţat cu palma scamele de pe sacou, am vârât pistolul în curea, la spate, şi-am pornit-o spre Kåsund.

Capitolul 7

Ajunsesem destul de aproape de sat – îl vedeam întinzându-se la picioarele mele, când clopotele bisericii au început să bată iar. Am grăbit pasul. Mi se făcuse frig, poate din pricină că era înnorat. Poate din pricină că pe-acolo vara se putea sfârşi fără veste.

Nu se vedea ţipenie de om, însă pe aleea de pietriş care ducea la intrarea în biserică erau parcate câteva maşini, iar de dinăuntru se auzea muzică de orgă. Însemna asta că mireasa era pe drum spre altar sau doar că se trecuse la introducere? Cum spuneam, nu mai fusesem niciodată la o nuntă. M-am uitat la maşinile parcate ca să văd dacă mireasa era prin vreuna, aşteptând să-şi facă intrarea. Am observat că plăcuţele cu numerele de înmatriculare aveau toate câte un Y în faţă, ceea ce arăta că erau din Finnmark. În afara uneia singure, o berlină mare şi neagră care nu avea literă înainte de cifre. Era din Oslo.

Am urcat treptele până la uşa bisericii şi-am deschis-o cu grijă. Cele câteva şiruri de bănci erau pline, însă m-am strecurat înăuntru şi-am găsit un loc pe una aflată mai în spate. Muzica de orgă s-a oprit şi am ridicat privirea. N-am văzut cuplul de miri, aşa că, probabil, aveam să văd totul de la început. Vedeam în faţa mea nişte haine sami, dar nu atât de multe pe cât m-aş fi aşteptat să văd la o nuntă sami. Pe banca din faţă am zărit cefele a două persoane pe care le recunoşteam. Părul roşcat şi dezordonat al lui Knut şi cascada de bucle lucitoare a Leei. Creştetul îi era acoperit parţial de un văl. Nu vedeam mare lucru de unde mă aşezasem, însă presupuneam că mirele se afla în faţă, lângă altar, cu cavalerul de onoare, aşteptându-şi mireasa. Se auzeau nişte murmure, tuse slabă şi plâns înăbuşit. O congregaţie atât de severă şi rezervată ce putea fi emoţionată atât de uşor avea ceva ce mă atrăgea.

Knut s-a răsucit şi s-a uitat la adunare. Am încercat să-i prind privirea, însă nu m-a văzut ori cel puţin nu mi-a răspuns la zâmbet.

Orga a început să răsune iarăşi, şi congregaţia i s-a alăturat cu o râvnă uluitoare. *„Mai aproape, Doamne, de Tine…”*

Nu ştiam eu mare lucru despre imnuri, însă acesta mi s-a părut o alegere cam ciudată pentru o nuntă. Şi nu-l auzisem niciodată interpretat atât de lent. Congregaţia trăgea de toate vocalele, mai să le rupă: *„Mai aproape de Tine, deşi pe-o cruce mă voi înălţa.”*

După vreo cinci versuri, am închis ochii. Posibil din pură plictiseală, dar posibil şi din cauza sentimentului de siguranţă pe care mi-l oferea o mulţime după atâtea zile de stat cu ochi-n patru. Oricum ar fi fost, m-a luat somnul.

Şi m-am trezit învăluit de fraze cu accent sudic.

Mi-am şters dârele de salivă de la colţurile gurii. Poate că mă înghiontise cineva în umărul beteag – în orice caz, durea. M-am frecat la ochi. Am văzut pe buricele degetelor cruste micuţe şi galbene, urme ale somnului. Am mijit ochii. Bărbatul care vorbea cu accent sudic, în faţă, avea ochelari şi păr subţire, decolorat. Purta sutana cu care mă învelisem eu.

— …dar era totodată şi cineva cu slăbiciuni, a zis. *Slăbiciuni.* Din cele de care avem cu toţii. Era un om capabil să fugă de consecinţe după ce-a păcătuit, care s-a pierdut cu firea şi-a sperat că problemele vor dispărea pur şi simplu dacă se ţinea ascuns destulă vreme. Ştim însă că nu ne putem ascunde de pedeapsa Domnului, că El ne va găsi mereu. Însă mai este în acelaşi timp şi una dintre oiţele rătăcite ale lui Iisus, una care s-a pierdut de turmă, una pe care Iisus Christos vrea s-o găsească şi s-o salveze cu mila sa dacă păcătosul se roagă de iertare Domnului când soseşte moartea.

Nu era o slujbă de nuntă. Şi nici nu exista vreun cuplu la altar. M-am săltat pe bancă şi am întins gâtul. Atunci l-am văzut, chiar în faţa altarului. Un sicriu.

— Chiar şi aşa, poate că spera ca trecutul să i se ierte când a pornit în ultima sa călătorie. Că datoriile i se vor şterge, că păcatele îi vor fi trecute cu vederea fără să plătească pentru ele. Însă a fost adunat de pe lume aşa cum vom fi adunaţi cu toţii.

Am aruncat o privire către ieşire. Era câte un bărbat de fiecare parte a uşii, ţinându-şi mâinile împreunate în faţă. Se uitau amândoi ţintă la mine. Costume negre. Ţoale de recuperatori. Şi maşina cu număr de Oslo afară. Fusesem păcălit. Mattis fusese trimis la cabană ca să mă ademenească afară din fortăreaţa mea, să mă facă să vin în sat. La o înmormântare.

— Şi de aceea ne aflăm aici azi, cu acest coşciug gol…

Înmormântarea *mea.* Un sicriu gol, aşteptându-mă.

Am simţit că mi se umple fruntea de sudoare. Ce plan aveau, cum urma să se întâmple? Aveau să aştepte până după slujbă sau erau hotărâţi să mă termine acolo, în faţa tuturor?

Am furişat o mână la spate, să mă asigur că pistolul era încă acolo. Oare să-ncerc să-mi croiesc drum cu arma în mână? Sau să fac o scenă, să mă ridic şi să arăt spre cei doi din uşă, să urlu că-s ucigaşi din Oslo, trimişi de un traficant de droguri? Dar la ce ar fi ajutat dacă sătenii veniseră aici de bunăvoie tocmai ca să asiste la funeraliile unui străin din sud? Pescarul probabil că-i plătise; reuşise chiar s-o facă şi pe Lea să ia parte la conspiraţie. Sau, dacă femeia spunea adevărul şi pe-aici nu puneau prea mult preţ pe posesiuni pământeşti, poate că oamenii Pescarului lansaseră vreun zvon despre mine, zicând că-s diavolul încarnat. Nu ştiu cum de izbutiseră una ca asta, dar trebuia să scap.

Am văzut, cu coada ochiului, că unul dintre cei doi lichidatori s-a întors spre celălalt şi i-a şoptit ceva. Era ocazia aşteptată. Am apucat patul pistolului şi am scos arma din pantaloni. M-am ridicat în picioare. Trebuia să trag acum, înainte să

apuce să se întoarcă spre mine, ca să nu le văd feţele.

— …pentru Hugo Eliassen, care a pornit-o singur pe mare cu toate că vremea era urâtă. La pescuit de cod, a zis. Ori ca să fugă de faptele-i neispăşite.

M-am lăsat iarăşi greoi pe bancă şi am băgat pistolul la loc în curea.

— Trebuie să sperăm că, în calitate de creştin, a căzut în genunchi, în barca sa, şi s-a rugat să fie primit în Regatul Cerurilor. Mulţi dintre voi l-au cunoscut pe Hugo mai bine decât mine, însă cei cu care am vorbit socotesc că aşa trebuie să fi făcut, fiindcă era un om temător de Dumnezeu. Sunt convins că Iisus, păstorul nostru, l-a auzit şi l-a primit înapoi în turma sa.

Îmi dădeam seama abia acum că inima îmi bubuia în piept, încercând parcă să iasă afară.

Congregaţia a început iarăşi să cânte.

„Turma cea pură şi cu credinţă tare.”

Cineva mi-a întins o broşură cu imnuri, deschisă, şi-a arătat spre pagina îngălbenită cu un semn prietenos din cap. M-am alăturat corului la al doilea vers. Cuprins de uşurare şi recunoştinţă, am mulţumit Providenţei pentru că îmi îngăduia să mai trăiesc un pic.



M-am oprit lângă uşa bisericii, uitându-mă cum breakul negru se îndepărtează cu coşciugul.

— Ei bine, a zis un bărbat mai vârstnic care se oprise lângă mine. Un mormânt de apă e mai bun decât niciun fel de mormânt.

— Îhâm.

— Tu eşti ăla care stă în cabana de vânătoare, a zis şi mi-a aruncat o privire piezişă. Ai împuşcat vreun cocoş?

— Nu tocmai.

— Nu, am fi auzit pocnetul puştii. Sunetul e purtat departe pe o vreme ca asta.

Am dat aprobator din cap.

— De ce avea dricul numere de Oslo?

— A, ăla e Aronsen, îi place să se dea mare. A cumpărat acolo maşina, am impresia că i se pare că-i mai şmecher aşa.

Lea se oprise pe treptele bisericii cu un bărbat înalt, cu păr blond. Şirul de oameni veniţi să-i prezinte condoleanţe se sfârşise iute. Nici nu dispăruse pe drum maşina când a zis:

— Puteţi să veniţi pe la noi, la o cafea. Vă mulţumesc că aţi venit şi drum bun spre casă celor care nu ni se alătură.

Mi s-a părut ceva straniu de familiar în imaginea ei stând lângă acel bărbat, de parcă mai văzusem undeva poza. S-a iscat o rafală de vânt şi tipul cel înalt s-a foit uşor.

— Cine e acolo, lângă văduvă? am întrebat.

— Ove? E fratele răposatului.

Desigur. Fotografia de la nuntă. Probabil fusese făcută în exact acelaşi loc, pe treptele bisericii.

— Fraţi gemeni?

— Gemeni în tot şi-n toate, a zis bătrânul. Păi… să mergem la o cafea şi-o prăjitură?

— L-ai văzut pe Mattis?

— Care din ei?

Erau deci mai mulţi.

— Te referi la Mattis-Pileală?

Aşadar, un Mattis aparte.

— Probabil că-i la nunta lui Migal azi, în Ceavecageadge.

— Poftim?

— Transteinsletta – dincolo de piatra uleiului din ficat de cod, a zis arătând către mare, unde-mi aminteam că văzusem pontonul. Acolo-şi adoră păgânii falşii lor idoli, a zis cutremurându-se scârbit. Mergem deci?

În tăcerea care a urmat, mi s-a părut că aud bubuit depărtat de tobe, muzică. Voci înfundate. Băutură. Femei.

M-am răsucit şi am văzut-o pe Lea din spate, mergând spre casă. Ţinea strâns mâna lui Knut într-a ei. Fratele mortului şi ceilalţi îi urmau la distanţă, într-o procesiune tăcută. Mi-am învârtit limba prin

gură, pe care o simţeam încă uscată după moţăiala din biserică. După sperietura pe care o trăsesem. După atâta băutură, poate.

— Mi-ar prinde bine nişte cafea, am zis.



Casa părea cu totul altfel acum, aşa plină de lume cum era.

Salutând din cap, am trecut pe lângă diverse persoane necunoscute, care mă urmăreau cu ochi plini de întrebări mute. Toţi ceilalţi păreau să se cunoască între ei. Am găsit-o în bucătărie, unde tăia nişte felii de pandişpan.

— Condoleanţe, am zis.

S-a uitat la mâna mea întinsă şi şi-a mutat cuţitul în mâna cealaltă. Pietre încălzite de soare. Privire dârză.

— Mulţumesc. Cum te descurci la cabană?

— Bine, mersi, o să mă întorc acolo curând. Voiam doar să-ţi spun că regret pierderea ta, fiindcă n-am apucat s-o fac la biserică.

— Nu-i nevoie să pleci chiar imediat, Ulf. Ia nişte prăjitură.

M-am uitat la pandişpan. Nu-mi plăcea pandişpanul. Nu-mi plăcuse niciodată. Mama avea obiceiul să spună că-s un copil neobişnuit.

— Da, bine, am zis, mulţumesc mult.

Lumea începuse să se adune în spatele nostru, aşa că am luat farfuria cu pandişpan în camera de zi. Am nimerit lângă fereastră, unde, copleşit de privirile scrutătoare, tăcute ale celorlalţi, m-am uitat spre cer de parcă m-ar fi cuprins îngrijorarea că urmează să plouă.

— Pacea lui Dumnezeu.

M-am răsucit pe călcâie. În afară de-un pic de cărunţeală pe la tâmple, bărbatul din faţa mea avea părul negru. Şi mai avea privirea ei directă, curajoasă. N-am ştiut cum să răspund. Ar fi fost ipocrit să repet „pacea lui Dumnezeu”, însă un „salutare” părea mult prea familiar, aproape obraznic. Aşa că am sfârşit prin a spune un „Bună

ziua" formal, chiar dacă salutul era cam nepotrivit pentru ocazia de faţă.

— Sunt Jakob Sara.

— Iulf… ăăă… Ulf Hansen.

— Nepotul meu zice că spui glume.

— Aşa?

— Dar n-a reuşit să-mi spună cu ce te ocupi. Sau ce cauţi pe la noi, prin Kåsund. Mi-a zis doar că puşca ginerelui meu e la tine. Şi că nu eşti credincios.

Am încuviinţat absent, tipul de gest care nu e nici confirmare şi nici negare, ci doar transmite că ai auzit ce ţi s-a spus, apoi mi-am vârât în gură o bucată mare de pandişpan ca să-mi mai ofer câteva clipe de gândire. Am început să mestec, continuând să dau din cap.

— Iar asta nu-i treaba mea, a vorbit mai departe bărbatul. Nici asta şi nici cât ai de gând să zăboveşti pe-aici. Însă văd cu ochii mei că îţi place prăjitura cu migdale.

M-a privit drept în ochi, cercetător, în vreme ce mă străduiam să înghit. Apoi şi-a trecut un braţ pe după umărul meu cel beteag.

— Nu uita, tinere, că mila lui Dumnezeu este fără margini, a zis, şi am simţit căldura palmei lui răspândindu-se pe suprafaţa ţesăturii şi intrându-mi în piele. Aproape fără margini.

A zâmbit şi s-a îndreptat spre alţi îndoliaţi. I-am auzit salutându-se cu aceeaşi formulă, „pacea lui Dumnezeu".

— Ulf?

Ştiam cine e şi fără să mă întorc spre el.

— Vrei să ne jucăm *de-a ascunsea* pe furiş? a zis privindu-mă cu o expresie serioasă.

— Knut, eu…

— Te rog!

— Hmm, am zis coborând privirea spre rămăşiţele pandişpanului din farfurie. Ce-i aia ascunsea pe furiş?

— Te ascunzi în aşa fel încât niciunul dintre oamenii mari să nu ştie că te-ai ascuns. N-ai voie să

alergi, să ţipi sau să râzi şi nici să te piteşti în locuri aiurea. Ne jucăm aşa când suntem la întruniri cu parohia. Ne distrăm. O să caut eu primul.

M-am uitat împrejur. Alţi copii nu erau, doar Knut. Singur la înmormântarea tatălui său. De-a ascunsea pe furiş. De ce nu?

— Număr până la treizeci şi trei, a şoptit băiatul. Încep acum.

S-a întors cu faţa la perete de parcă ar fi privit fotografiile de nuntă ale părinţilor săi, iar eu am lăsat farfuria din mână şi m-am furişat discret afară din camera de zi, ieşind pe coridor. Am aruncat o privire în bucătărie, însă Lea nu mai era acolo. Am ieşit în faţa casei. Vântul se înteţise. Am trecut pe lângă maşina cea veche. Câţiva stropi s-au izbit de parbriz, purtaţi de rafalele de vânt. Am mers mai departe, dând ocol casei. M-am sprijinit de perete sub geamul deschis al atelierului şi mi-am aprins o ţigară.

În clipa aceea, vântul s-a domolit şi am auzit vocile din atelier:

— Dă-mi drumul, Ove! Ai băut, nu mai ştii ce vorbeşti.

— Nu te zbate, Lea. N-ar trebui să ţii doliu prea mult. Hugo n-ar fi vrut asta.

— Nu ştii tu ce-ar fi vrut Hugo!

— Ei bine, ştiu ce vreau *eu.* Şi mereu am vrut-o. La fel şi tu.

— Dă-mi drumul, Ove. Sau ţip.

— Cum ai ţipat în noaptea aia, cu Hugo? a zis bărbatul şi-a scos un hohot aspru, răguşit, de beţiv. Te împotriveşti tu, Lea, dar până la urmă dai înapoi şi asculţi de bărbaţi. Cum ai ascultat de Hugo şi cum ai ascultat de taică-tău. Cum o să asculţi şi de mine.

— Niciodată!

— Aşa se fac lucrurile la noi în familie, Lea. Hugo mi-a fost frate, acum s-a prăpădit, iar tu şi Knut sunteţi responsabilitatea mea.

— Ove, ajunge.

— N-ai decât să-l întrebi pe taică-tău.

În tăcerea care a urmat, m-am întrebat dacă nu era cazul să mă mişc de-acolo.

Dar am rămas pe loc.

— Eşti văduvă şi mamă, Lea. Fii rezonabilă. Hugo şi cu mine am împărţit totul – asta ar fi vrut şi el, pe cuvânt. Şi asta vreau *eu.* Vino încoace, lasă-mă doar să… auu! Lua-le-ar dracu' de femei!

Am auzit o uşă trântindu-se. Apoi încă un şir de înjurături înfundate. Ceva a căzut la podea. Chiar atunci Knut a apărut de după colţul casei. A deschis gura mare, să strige, şi am încremenit, pregătindu-mă pentru răcnetul ce avea să mă dea de gol.

Dar nu s-a auzit nimic, doar versiunea de film mut.

De-a ascunsea pe furiş.

Am aruncat ţigara, m-am grăbit către el şi mi-am azvârlit braţele în sus în semn de capitulare. Apoi am pornit împreună spre garaj.

— Număr până la treizeci şi trei, am zis şi m-am întors spre Volkswagenul roşu al mamei lui.

I-am auzit paşii depărtându-se, apoi am auzit cum se deschide uşa din faţă.

Am terminat de numărat şi am intrat iarăşi în casă.

Lea stătea din nou singură în bucătărie, curăţând cartofi.

— Bună, am zis cu voce abia auzită.

A ridicat ochii. Avea obrajii roşii şi ochii îi licăreau.

— Îmi pare rău, a zis trăgându-şi nasul.

— Puteai să ceri puţin ajutor ca să pregăteşti cina astăzi.

— Ah, s-au oferit toţi. Dar e mai bine să mă ţin ocupată, cred.

— Da, poate că-i aşa, am zis aşezându-mă la masă.

Am observat că s-a încordat un pic.

— Nu trebuie să spui nimic, am spus. Nu vreau decât să stau un pic jos înainte să plec, iar acolo… mă rog… nu prea am cu cine vorbi.

— În afară de Knut.

— A, mai mult el vorbeşte. Băiat deştept. S-a gândit la multe pentru cineva de vârsta lui.

— A şi avut la ce să se gândească, a zis ea, ştergându-şi nasul cu dosul palmei.

— Da.

Parcă-mi venea să mai spun ceva şi vorbele erau pe cale să fie rostite, doar că nu ştiam ce vorbe anume aveau să-mi iasă pe gură. Şi când au sosit a fost ca şi cum s-ar fi ordonat singure, ca şi cum n-aş fi fost răspunzător pentru ele, deşi erau totuşi născute din logica cea mai limpede.

— Dacă ai vrea să fii doar tu şi Knut, am zis, dar nu eşti sigură c-o să te poţi descurca, mi-ar plăcea mult să te ajut.

Mi-am privit mâinile. Am auzit cum se opreşte din curăţat.

— Nu ştiu cât mai am de trăit, am continuat. Şi n-am familie. N-am urmaşi.

— Ce tot spui, Ulf?

Chiar aşa, ce tot spuneam? Mi se iviseră în minte gândurile astea în cele câteva minute care trecuseră de când mă ascunsesem dedesubtul ferestrei?

— Doar că, dacă dispar, să cauţi în spatele scândurii desprinse din partea stângă a dulapului din perete, am zis.

A lăsat să-i scape cuţitaşul de curăţat în chiuvetă şi m-a privit cu o expresie preocupată.

— Eşti bolnav, Ulf?

Am clătinat din cap.

S-a uitat la mine lung, o privire albastră, pierdută. Privirea în care se înecase Ove. Trebuie să fi fost aşa.

— Atunci nu sunt sigură că ar trebui să gândeşti aşa, a zis. Iar eu şi Knut o să fim bine, nici în privinţa asta n-ai de ce să-ţi faci griji. Dacă n-ai pe ce să-ţi cheltui banii, să ştii că sunt în sat oameni în mai mare nevoie decât noi.

Am simţit că mi se încing obrajii. Mi-a întors spatele şi s-a apucat din nou de curăţat. S-a oprit iarăşi când a auzit scârţâitul scaunului.

— Dar mulţam c-ai venit, a zis. Văd că l-ai mai înveselit pe Knut.

— Nu, eu îţi mulţumesc, am zis şi am pornit spre uşă.

— Şi să ştii…

— Da?

— În două zile e o adunare de rugăciune. La ora şase. Şi cum am spus, eşti bine-venit.

L-am găsit pe Knut într-o odaie care, am presupus, era camera lui. I se vedeau picioarele subţiri ieşind de sub pat. Încălţase o pereche de ghete de fotbal care-i erau probabil cu vreo două numere prea mici. A chicotit când l-am tras de-acolo şi l-am lăsat să cadă pe pat.

— O să plec, i-am zis.

— Deja? Dar…

— Minge de fotbal ai?

A dat din cap că da, însă buza de jos îi tremura.

— Bine, atunci poţi să dai şuturi în peretele garajului. Trasezi un cerc, ţinteşti cât de bine poţi, apoi stopezi mingea când ricoşează. Dacă faci asta de o mie de ori, o să fii mult mai bun decât ceilalţi din echipă, când se întorc acasă din vacanţă.

— Nu-s în echipă.

— O să fii, dacă faci ce-ţi spun.

— Nu-s în echipă fiindcă nu mi se dă voie.

— Nu ţi se dă voie?

— Mami zice că pot, dar bunicul spune că sportul îţi abate atenţia de la Dumnezeu, că restul lumii n-are decât să-şi petreacă duminicile răcnind şi ţipând şi alergând după o minge, dar că pentru noi, duminica aparţine Cuvântului.

— Înţeleg, am minţit. Şi tatăl tău ce părere avea despre asta?

Pustiul a ridicat din umeri.

— Nimic.

— Nimic?

— Nu-i păsa. Lui nu-i păsa decât de…

Knut s-a oprit. Avea lacrimi în ochi. Mi-am trecut braţul pe după umerii lui. Nu era nevoie s-o spună. Fiindcă ştiam deja, întâlnisem puzderie de-alde

Hugo, unii îmi fuseseră muşterii. Eu însumi mă dedam genului ăluia de evadare, simţeam mereu nevoia unei portiţe de scăpare. Doar că, simţindu-l pe puşti lipit de mine, plângând fără zgomot, cu trupul cald zguduit de hohote, nu m-am putut opri să-mi spun că *asta* trebuia să fie o chestie de care niciun tată n-ar trebui să fugă, din care să nu *vrea* niciodată să evadeze. Era o binecuvântare şi un blestem care te ţintuiau pe loc. Dar cine eram eu să-mi dau cu părerea, eu care – fie că avusesem ori nu încotro – abandonasem corabia înainte ca ea să se fi născut măcar? I-am dat drumul lui Knut.

— Vii la adunare, la rugăciune? a zis.

— Nu ştiu. Dar mai am o treabă pentru tine.

— Super!

— E ca de-a ascunsea pe furiş, toată chestia e să nu spunem nimic nimănui.

— Grozav!

— Cât de des trece autobuzul?

— De patru ori pe zi. Două dinspre sud, două dinspre est. Două ziua, două noaptea.

— Bine. Vreau să fii acolo când apare autobuzul de zi dinspre sud. Dacă se dă jos cineva pe care nu-l cunoşti, vii direct la mine. Nu alergi, nu strigi, nu spui nimic. La fel şi dacă vezi vreo maşină cu număr de Oslo. Ai priceput? Îţi dau câte cinci coroane de fiecare dată.

— Ca o… misiune de spionaj?

— Ceva de genul, da.

— Ăştia-s oamenii care trebuie să vină cu carabina ta?

— Ne mai vedem, Knut, am zis ciufulindu-i părul şi ridicându-mă.

În drum spre ieşire, m-am întâlnit cu blondul cel înalt, care ieşea împleticindu-se din toaletă. Am auzit în spatele lui apa trasă, în vreme ce se chinuia să-şi strângă cureaua de la pantaloni. A ridicat capul şi s-a uitat la mine. Ove Eliassen.

— Pacea lui Dumnezeu, am zis.

În timp ce plecam, am simţit cum mă urmăreşte cu privirea grea, înceţoşată de băutură.



După ce am mers puţin, m-am oprit. Sunetul tobelor era purtat de vânt. Îmi potolisem însă foamea, îmi satisfăcusem nevoia de a vedea alţi oameni.

„Cred că s-a făcut vremea să mă duc acasă şi să mă pun pe-un bocit pe cinste”, zicea uneori Toralf, noaptea târziu.

Asta-i făcea mereu pe ceilalţi băutori să se hlizească. Că întâmplător exact asta făcea Toralf era o cu totul altă chestiune.

„Pune discul cu tipul ăla furios”, zicea când ajungeam acasă. „Să facem o călătorie în adâncuri.”

Nu ştiu dacă-i şi plăcea cu adevărat Charles Mingus sau, până la urmă, vreunul dintre discurile mele cu jazz ori dacă nu voia decât tovărăşia altui nemernic nefericit.

Însă, câteodată, Toralf şi cu mine pătrundeam în acelaşi timp în bezna nopţii.

„Acum ne simţim atât de nasol cât trebuie!”, se punea el pe râs.

Toralf şi cu mine îi ziceam acestei stări gaura neagră. Citisem despre un tip pe nume Finkelstein care descoperise că în spaţiu existau găuri care absorbeau tot ce se apropia prea mult, chiar şi lumina, şi erau atât de întunecate că nu puteau fi observate cu ochiul liber. Şi exact aşa era şi cu noi. Nu puteai să desluşeşti nimic, doar îţi vedeai mai departe de viaţă până ce într-o bună zi ajungeai să simţi fizic că eşti prins în câmpul gravitaţional şi pierdut erai, te sugea o gaură neagră de infinită deznădejde şi disperare. Şi acolo, totul era imaginea oglindită a lucrurilor de afară, te tot întrebai dacă speranţa are vreun rost, te întrebai dacă exista vreun motiv întemeiat pentru care să *nu* disperi. Era o gaură în care trebuia să laşi timpul să-şi urmeze cursul, să pui un disc al altui suflet deznădăjduit, furiosul jazzului, Charles Mingus, şi să speri că vei ieşi pe cealaltă parte ca o afurisită de Alice ţâşnind din vizuina iepurelui.

Însă, potrivit lui Finkelstein şi celorlalţi, era cu putinţă ca exact aşa să şi fie, un soi de ţară a minunilor reflectată de cealaltă parte a găurii negre. Nu ştiu, dar mi se pare o religie la fel de bună şi de solidă ca oricare alta.

M-am uitat în direcţia înspre care ştiam că duce cărarea. M-am uitat la peisajul ce părea să se înalţe şi să se facă nevăzut printre nori. Acolo, undeva, începea noaptea cea lungă.

Capitolul 8

Bobby era una dintre fetele din Slottsparken. Avea plete castanii, foarte lungi, ochi negri şi fuma haşiş. Asta-i, evident, o descriere extrem de superficială a cuiva, dar la lucrurile astea mă gândesc mai întâi. Nu vorbea prea mult, însă fuma din plin, lucru care-i îmblânzea privirea. Eram destul de asemănători. Adevăratul ei nume era Borgny şi provenea dintr-o familie înstărită din suburbiile vestice. Nu era, totuşi, chiar atât de bogată pe cât lăsa să se înţeleagă; doar că îi plăcea să se simtă o fătucă hipioată care renunţase la conservatorismul social, securitatea financiară şi politicile de dreapta pentru… pentru ce, totuşi? Ca să-şi testeze nişte idei naive despre cum se trăieşte viaţa, ca să-şi extindă conştiinţa şi să se scuture de vechile convenţii. Precum convenţia că, atunci când un bărbat şi o femeie fac un copil împreună, asta aduce o anume responsabilitate pentru ambele părţi. Cum spuneam, noi doi eram destul de asemănători.

Stăteam în Slottsparken, ascultându-l pe un tip care zdrăngănea la o chitară dezacordată o versiune proastă a piesei „The Times They Are A-Changin" ', când Bobby îmi spusese că e gravidă. Şi că e destul de sigură că tatăl sunt eu.

— Mişto, o să fim părinţi, am zis încercând să nu arăt ca unul căruia tocmai i se vărsase în cap o găleată cu apă rece ca gheaţa.

— Trebuie doar să plăteşti pensia alimentară, a zis ea.

— Păi… evident, n-o să fie nicio problemă să-mi fac partea. O să facem împreună totul.

— Împreună e în regulă, a zis ea. Dar nu împreună cu tine.

— Aa… păi atunci, împreună cu cine?

— Eu şi Ingvald, a zis, arătând cu bărbia spre tipul cu chitara. Suntem împreună acum şi spune că i-ar plăcea să fie tată. Câtă vreme plăteşti pensia alimentară, fireşte.

Şi aşa se şi petrecuseră lucrurile. OK, Ingvald n-a făcut mulţi purici. Când s-a născut Anna, Bobby era deja cu alt gagiu al cărui nume începea cu „I”, posibil Ivar. Mi se dădea voie s-o văd doar arareori pe Anna, la intervale neregulate, dar nu se pusese niciodată problema ca eu să am grijă de ea. Şi nici nu credeam că aş vrea asta. Nu fiindcă nu-mi păsa – mă îndrăgostisem de ea în clipa în care o zărisem pentru prima oară. Ochii fetiţei iradiau un soi de licărire albăstruie când stătea în pătuţ gângurind şi privindu-mă. Chiar dacă n-o cunoşteam prea bine, devenise peste noapte cel mai de preţ lucru din viaţa mea.

Poate că de aceea. Era atât de fragilă şi de micuţă, însă atât de preţioasă că nu voiam să-mi fie dată în grijă. Nu puteam. Nu îndrăzneam. Fiindcă musai aveam să fac ceva greşit, ceva irevocabil. Eram convins că o să-i fac rău Annei, într-un fel sau altul. Nu fiindcă aş fi un individ iresponsabil ori nepăsător, ci mai degrabă fiindcă am o judecată tare, tare proastă. De aceea eram mereu dispus să urmez sfaturile primite de la nişte străini oarecare şi să las deciziile importante pe seama altora. Chiar şi când ştiam că respectivii – Bobby, în cazul de faţă – nu erau cu nimic mai buni ca mine. *Laşitate* e probabil cuvântul pe care-l caut. Aşa că mă ţineam departe, vindeam haşiş şi îi dădeam lui Bobby jumătate din bani o dată pe săptămână, ocazie cu care priveam licărul albastru, magic din ochii Annei, ba poate aveam şi şansa s-o iau în braţe uneori, cât stăteam pe-acolo la o cafea, dacă Bobby era între relaţii.

I-am spus lui Bobby că, dacă se putea ţine departe de Slottsparken şi de substanţe, eu o să mă ţin departe de poliţai, de Pescar şi de alte belele. Fiindcă ele două nu s-ar fi putut descurca dacă nimeream după gratii. Cum am spus, părinţii lui Bobby nu erau de fapt chiar atât de bogaţi. Erau însă din clasa de mijloc, conservatori şi arătaseră cât se poate de clar că nu vor să aibă nimic de-a face cu fata lor promiscuă, hipioată şi fumătoare de haşiş, şi că ea şi tatăl copilului n-aveau decât să se descurce

singuri, posibil cu ajutorul asistenţei sociale a statului.

A venit în sfârşit şi ziua în care Bobby a zis că nu mai suportă să se ocupe de afurisitul de copil. Anna avusese episoade de plâns, sângerări nazale şi febră vreo câteva zile la rând. Când m-am uitat la ea, de deasupra pătuţului, am văzut că luminiţele albastre din ochii ei fuseseră înlocuite de cercuri albăstrii sub ele; era palidă şi avea pe coate şi genunchi nişte vânătăi ciudate, albastre.

Am dus-o la doctor şi trei zile mai târziu a venit diagnosticul. Avea leucemie. Un bilet dus către moarte. Doctorii i-au dat patru luni. Toată lumea spunea că asemenea lucruri se întâmplă, ca un fulger ce cade la întâmplare, nemilos, fără noimă.

M-a cuprins furia, m-am pus pe întrebat, pe dat telefoane, pe verificat, am fost la specialişti şi până la urmă am aflat că în Germania ar fi existat un tratament pentru leucemie. Nu salva pe toată lumea şi costa o avere, însă oferea ceva: speranţă. Fireşte că statul norvegian nu avea bani de cheltuit pe o speranţă atât de şubredă. Părinţii lui Bobby dădeau vina pe soartă, iar sistemul medical norvegian nu era dispus să plătească pentru o cură de domeniul fanteziei în Ţara Naziştilor. Am făcut socotelile. Chiar dacă vindeam de cinci ori mai mult haşiş, tot n-aş fi reuşit să strâng la timp suma. Dar am încercat totuşi, lucrând câte optsprezece ore pe zi şi dându-mă de ceasul morţii să vând cât de mult puteam, pornind-o spre catedrală când Slottsparken se cufunda în liniştea nopţii. Când m-am dus la spital data următoare, am fost întrebat de ce nu trecuse nimeni pe-acolo în ultimele trei zile.

— N-a fost Bobby pe aici?

Asistenta şi doctorul au clătinat din cap, zicând că încercaseră s-o sune, dar că telefonul ei părea să fi fost deconectat.

Am ajuns la Bobby şi-am găsit-o întinsă pe pat. A zis că-i bolnavă şi a dat vina pe mine pentru că nu-şi putea plăti factura telefonică. M-am dus la toaletă şi eram pe cale să arunc un chiştoc de ţigară în coş

când am văzut un ghemotoc de vată îmbibat cu sânge. Am căutat prin coşul de gunoi şi-am găsit o seringă. Nici măcar nu m-a surprins din cale-afară; văzusem suflete mai fragile decât Bobby trecând acea linie.

Ce-am făcut, aşadar?

N-am făcut nimic.

Am lăsat-o pe Bobby unde era, am încercat să mă conving că Annei îi era mai bine cu asistentele decât cu oricare dintre părinţi şi mi-am văzut de vândut haşiş şi de economisit pentru nenorocita aia de minune în care mă sileam să cred fiindcă alternativa ar fi fost insuportabilă, fiindcă teama mea ca fetiţa cu luminiţe albastre în ochi să nu moară era mai mare chiar şi decât teama de propria-mi moarte. Ne găsim alinare oriunde putem: într-un jurnal medical german, într-o seringă cu heroină, într-o carte cu coperţi noi şi lucitoare ce promite viaţă eternă atâta vreme cât te supui oricărui nou salvator care ţi-e propus. Am vândut deci haşiş şi mi-am strâns la ciorap bănuţii, numărând zilele.

În situaţia asta mă aflam când Pescarul mi-a oferit slujba.



Două zile. Norii se târau la joasă altitudine, însă nu slobozeau nicio picătură de ploaie. Pământul se rotea, dar nu zăream soarele. Orele erau încă şi mai monotone, dacă era cu putinţă aşa ceva. Am încercat să dorm, însă fără Diazepam asta s-a dovedit imposibil.

Înnebuneam. Înnebuneam şi mai rău. Knut avusese dreptate. *Nu e nimic mai rău decât să nu ştii când vine glonţul.*

Pe la sfârşitul celei de-a doua zile, am simţit că nu mai suport.

Mattis spusese că nunta avea să ţină trei zile.

M-am spălat în pârâu. Nu mai băgăm în seamă musculiţele, mă agasau doar când mi se aşezau pe ochi, când îmi intrau în gură sau în mâncare. Iar umărul nu mă mai durea. Ciudat lucru, dar mă trezisem în ziua de după înmormântare că nu mă

mai supără. Îmi scormonisem mintea, încercând să-mi dau seama dacă făcusem ceva anume, dar nu-mi venise nimic în cap.

După ce m-am spălat, am clătit cămaşa, am stors-o şi m-am îmbrăcat cu ea, cu speranţa că, până ajungeam în sat, avea să fie rezonabil de uscată. Nu eram sigur dacă să iau cu mine pistolul. Am decis să-l las acasă şi l-am ascuns în spatele scândurii, lângă borseta cu bani. M-am uitat la puşcă şi la cartuşe. M-am gândit la ce spusese Mattis. Că singurul motiv pentru care nimeni nu se ţinea de furtişaguri prin sat era că nu exista nimic demn de furat. Pentru puşcă nu era loc în spatele scândurii, aşa că am înfăşurat-o în nişte carton bituminos pe care îl găsisem sub pat şi-am ascuns-o sub patru pietre mari de lângă pârâu.

Apoi am plecat.

Chiar dacă vântul se înteţea uneori, în aer stăruia ceva greu ce părea să-mi apese pe tâmple. De parcă s-ar fi pregătit un tunet. Poate că festivităţile se terminaseră. Băutura se sfârşise. Femeile disponibile erau luate. Însă, apropiindu-mă, am auzit aceleaşi tobe pe care le auzisem şi cu două zile în urmă. Am trecut pe lângă biserică în direcţia pontonului, urmând sunetele.

Am ieşit de pe drum şi am apucat-o spre est, pe coasta unui deal. Înaintea mea se întindea, către marea albăstruie de nuanţa oţelului, un promontoriu arid şi cenuşiu de deşert pietros. În capătul limbii de pământ, chiar sub locul unde mă aflam, se găsea o porţiune de pământ plat, bătătorit bine, şi acolo se ţinea dansul. Un foc de tabără îşi înălţa vâlvătăile lângă o piatră ce se ridica abrupt vreo cinci-şase metri, ca un obelisc. În jurul acesteia se aflau două cercuri făcute din pietre mai mici. Nu exista vreo simetrie reală în dispunerea lor, niciun model pe care să-l recunoşti, însă chiar şi aşa, arătau ca fundaţia unei clădiri care nu fusese nicicând terminată. Sau mai degrabă ca locul unei clădiri care se dărăpănase, fusese demolată ori pârjolită. Am coborât către ei.

— Salutare! a răcnit un tinerel înalt şi blond, care purta o haină sami şi se pişa pe bălăriile de la marginea luminişului. Cine eşti?

— Ulf.

— Sudistul! Mai bine mai târziu decât niciodată – fii bine-venit!

Şi-a scuturat puţa, împrăştiind stropi în toate direcţiile, a îndesat-o la loc în nădragi şi mi-a întins mâna.

— Kornelius, văr de-al doilea cu Mattis! O, da.

Nu-mi prea venea să strâng mâna aceea.

— Deci asta e Piatra Uleiului din ficat de cod, am zis. Un templu ruinat?

— Transteinen? a zis Kornelius scuturând din cap. Nu, Beaive-Vuolab l-a aruncat acolo.

— Chiar aşa? Şi cine-i ăla?

— Un sami puternic, nu glumă. Un semizeu, poate. Nu, un sferto-zeu! Un zeu pe un sfert.

— Hmm. Şi sferto-zeii ăştia de ce azvârlă pietroaie aici?

— De ce se apucă cineva de azvârlit cu pietroaie? Ca să demonstreze că poate, normal! a râs Kornelius. De ce n-ai venit mai devreme, Ulf? Petrecerea-i cam pe terminate.

— N-am înţeles bine, am crezut că nunta se ţine la biserică.

— Ce, cu superstiţioşii ăia? a replicat, scoţând la iveală un recipient de metal aplatizat. Mattis se pricepe mai bine la oficiat căsătorii decât anemicii ăia de luterani.

— Serios? Atunci… în numele cărui zeu se ţine ceremonia? am zis, aruncând o privire spre focuri şi o masă lungă.

O fată cu rochie verde se oprise din dansat şi mă privea curioasă. Îmi dădeam seama până şi de la distanţa asta că are o siluetă frumoasă.

— Zei? Fără zei, încheie căsătorii în numele statului norvegian.

— E autorizat să facă asta?

— A, da. Trei feluri de oameni din district au permisiunea.

Kornelius a ridicat un pumn strâns şi şi-a desfăcut degetele pe rând:

— Preotul, judecătorul detaşat şi căpitanul de vas.

— Uau, deci Mattis e şi căpitan de vas?

— Mattis? a râs Kornelius şi-a sorbit din şipul lui. Ţi se pare genul de sami care să iasă pe mare? L-ai văzut cum merge? Nu, căpitanul e Eliassen senior şi poate oficia căsătorii doar la bordul vaselor lui, iar pe vasele lui încă n-a pus piciorul vreo femeie.

— Cum adică dacă l-am văzut pe Mattis cum merge?

— Doar sami nomazi au picioarele crăcănate, nu cei care ies pe mare.

— Serios?

— Peşte, a zis întinzându-mi recipientul. Nu mănâncă peşte în interiorul uscatului, pe platou. Aşa că au carenţă de iod. Şi li se înmoaie oasele, a zis şi şi-a expus demonstrativ genunchii.

— Iar tu eşti din soiul…

— Sami fals. Tata era din Bergen, dar să nu spui nimănui. Mai ales să nu-i spui mamei.

A izbucnit în râs şi nu m-am putut opri să nu mă alătur lui. Pileala avea un gust chiar mai rău decât chestia pe care o căpătasem de la Mattis.

— Atunci ce-i? Preot?

— Aproape, a zis Kornelius. S-a dus la Oslo să studieze teologia. Dar şi-a pierdut credinţa. Aşa că a dat-o pe studii de drept. A fost judecător detaşat în Tromsø timp de trei ani. O, da.

— Nu te supăra, Kornelius, dar dacă nu cumva mă înşel grosolan, cam optzeci la sută din ce mi-ai spus e ori minciună ori născoceală.

A adoptat o expresie lezată.

— La naiba, nu. Mai întâi, Mattis şi-a pierdut credinţa în Dumnezeu. Apoi şi-a pierdut credinţa în sistemul juridic. Iar acum crede numai în conţinutul alcoolic, ori aşa spune.

Kornelius a hohotit tare şi mi-a ars o scatoalcă peste spinare, atât de tare că aproape mi s-a întors băutura înapoi pe gâtlej. Lucru care n-ar fi fost prea rău.

— Ce drăcie de băutură mai e şi asta? am întrebat înapoindu-i sticluţa.

— *Reikas,* a zis. Lapte de ren fermentat.

A clătinat din cap cu tristeţe.

— Dar tineretul din ziua de azi nu mai vrea decât sucuri acidulate şi cola. Snowmobile şi hotdogi. Tăria ca lumea, săniile şi carnea de ren or să dispară cât de curând. Ne ducem pe copcă. O, da.

A luat o înghiţitură de consolare din şip înainte de a-i înşuruba la loc dopul.

— A, uite că vine Anita.

Am privit-o pe fata în rochie verde cum păşeşte spre noi, părând să înainteze la întâmplare, dar corectându-şi automat traseul.

— Fii atent aici, Ulf, a zis Kornelius cu voce scăzută. Las-o să-ţi ghicească, dar atâta tot.

— Să-mi ghicească?

— Clarviziune. E şaman în toată legea. Dar nu vrei tu ce vrea ea.

— Asta fiind?

— Se vede de la o poştă.

— Hmm, de ce nu? E măritată? Logodită?

— Nu, dar nu vrei să te pricopseşti cu ce are ea.

— Are?

— Are şi dă la toţi.

Am încuviinţat încet din cap.

Kornelius şi-a lăsat palma pe umărul meu.

— Dar distrează-te. Nu-i Kornelius omul care s-o dea în bârfe.

S-a întors apoi spre fată:

— Hei, Anita!

— La revedere, Kornelius.

A râs şi a şters-o de-acolo. Fata s-a oprit în faţa mea, zâmbind fără să-şi arate dinţii. Asudată şi încă trăgându-şi răsuflarea după dans. Avea pe frunte două coşuri roşu-aprins, pupilele cât vârful de ac şi o uitătură tulbure care spunea totul. Era pe ceva, luase probabil amfetamină.

— Salut, am zis.

Nu mi-a răspuns, mulţumindu-se să mă cerceteze cu privirea din creştet până în tălpi.

Mi-am mutat greutatea pe celălalt picior.

— Mă vrei? a întrebat.

Am dat din cap că nu.

— De ce nu?

Am ridicat din umeri.

— Pari un specimen sănătos. Care-i problema?

— Înţeleg că poţi afla lucruri din astea despre oameni.

A râs.

— Asta ţi-a zis Kornelius? Da, Anita vede lucruri. Şi-a văzut că acum vreo câteva momente erai suficient de dornic. Ce s-a întâmplat, te-ai speriat?

— Nu eşti tu de vină, eu sunt, am zis. Am un pic de sifilis.

Când a râs, mi-am dat seama de ce zâmbea fără să-şi arate dantura.

— Am cauciucuri la mine, a zis.

— Mai mult de-un pic, de fapt. Mi-a căzut puţa cu totul.

S-a apropiat cu un pas. Mi-a băgat mâna între picioare.

— Nu pare să fi căzut. Haide, stau în spatele bisericii.

Am scuturat din cap şi am apucat-o bine de încheietură.

— Sudişti împuţiţi, a şuierat smucindu-şi mâna dintr-a mea. Care-i problema cu un futai rapid? Oricum o să murim toţi curând, nu ştiai?

— Mda, am auzit zvonurile, am zis uitându-mă în jur în căutarea unei căi de scăpare.

— Nu mă crezi, a spus. Uită-te la mine. *Uită-te* la mine, am zis!

M-am uitat la ea.

A zâmbit.

— O, da, Anita a văzut bine. Ai moartea în ochi. Stai pe loc! Anita vede că o să împuşti oglindirea. Da, să împuşti oglindirea.

În minte începea să-mi ţiuie o alarmă.

— Despre ce sudişti împuţiţi ziceai?

— Despre tine, normal.

— Mai sunt şi *alţii?*

— Celălalt nu mi-a zis cum îl cheamă, a zis Anita luându-mi mâna. Dar acum te-am citit, acum poţi…

M-am eliberat.

— Cum arăta?

— Uau, ţie chiar îţi *e* frică.

— Cum arăta?

— De ce e aşa de important?

— Te rog, Anita.

— Bine, bine, nu te agita. Un tip slab. Cu freză de nazist. Arătos. Avea o unghie lungă la degetul arătător.

Rahat. *Pescarul găseşte mereu ce caută. Tu şi cu mine s-ar putea să nu ne dăm seama cum, dar el ştie. Întotdeauna.*

Am înghiţit în sec.

— Când l-ai văzut?

— Chiar înainte să apari tu. S-a dus în sat, a zis că vrea să vorbească cu cineva.

— Ce voia?

— Căuta pe cineva numit Jon. Tu eşti ăla?

Am clătinat din cap.

— Pe mine mă cheamă Ulf. Ce-a mai zis?

— Nimic. Mi-a dat numărul de telefon în caz că aud ceva, dar era un număr de Oslo. De ce insişti cu asta?

— Aştept să apară cineva cu carabina mea, dar probabil că nu-i el.

Aşadar, Johnny Moe era aici. Şi lăsasem în cabană pistolul. Venisem într-un loc care nu era sigur şi nu luasem cu mine singurul lucru care m-ar fi făcut să mă simt ceva mai în siguranţă. Fiindcă-mi spusesem că m-ar fi stânjenit dacă întâlneam vreo femeie şi trebuia să mă dezbrac. Iar acum întâlnisem o femeie şi era limpede că, până la urmă, nu voiam de fapt să mă dezbrac. Există vreun nivel mai jos de *idiot?* Ciudată chestie, dar mă simţeam mai degrabă iritat decât speriat. Ar fi trebuit să fiu mai temător. Venise să mă împuşte. Mă ascundeam aici fiindcă voiam să supravieţuiesc, nu? Aşa că trebuia să-mi bag naibii minţile-n cap şi să mă ţin de supravieţuit!

— Ai casa în spatele bisericii, ai zis?

S-a luminat la faţă.
— Da, nu-i departe.
M-am uitat la cărarea pietruită. Johnny se putea întoarce în orice clipă.
— Putem să ocolim prin cimitir, ca să nu ne vadă nimeni?
— De ce să nu ne vadă?
— Mă gândeam la… ăă… reputaţia ta.
— Reputaţia mea? a pufnit Anita. Toţi ştiu că Anitei îi plac bărbaţii.
— Bine, atunci a mea.
A dat din umeri.
— OK, eşti sensibil ca o panseluţă.



Casa avea perdele.
Şi o pereche de pantofi bărbăteşti pe prag.
— Ai cui…?
— Ai lui tata, a zis Anita. Şi n-ai de ce să vorbeşti în şoaptă, doarme.
— De obicei, nu atunci ar trebui să vorbeşti în şoaptă?
— Încă ţi-e frică?
M-am uitat la încălţări. Erau un număr mai mic decât purtam eu.
— Nu.
— Bine. Hai înăuntru.
Am intrat în dormitorul ei. Era înghesuit, cu un pat de o singură persoană. Una nu foarte corpolentă. Şi-a scos rochia peste cap, m-a descheiat la prohab, apoi mi-a tras în jos, cu o smucitură, pantalonii şi chiloţii. După care şi-a desfăcut sutienul şi şi-a scos chiloţii. Avea pielea palidă, aproape albă, cu urme şi zgârieturi roşii ici şi colo. Dar nu se vedeau urme de ace. Era în regulă. Nu asta era problema. S-a aşezat pe pat şi m-a privit.
— Ai putea să-ţi scoţi şi sacoul.
În timp ce mă dezbrăcăm de haină şi o atârnam, împreună cu cămaşa, pe singurul scaun din cameră, am auzit un sforăit din încăperea alăturată. Răsuflări aspre, hârşâite, bolboroseli scoase ca dintr-un

amortizor stricat. A deschis dulăpiorul de la căpătâiul patului.

— Nu mai am prezervative, a zis. O să trebuiască să ai grijă, nu vreau copii.

— Nu-s bun la avut grijă, m-am grăbit să o înştiinţez. N-am fost niciodată. Poate doar… să ne giugiulim un pic?

— Să ne giugiulim? a zis de parcă s-ar fi simţit dezgustată de cuvântul respectiv. Are tata prezervative.

A ieşit goală din odaie şi am auzit deschizându-se uşa camerei alăturate; sforăitul s-a poticnit un pic, apoi a continuat ca mai înainte. Anita s-a întors după câteva secunde cu un portofel uzat, maro, prin care a început să caute.

— Uite, a zis, aruncând spre mine un pătrăţel de plastic.

Plasticul era subţiat pe la margini. Am căutat data de expirare, însă n-am găsit aşa ceva.

— Nu pot cu prezervativ, am spus. Nu-mi iese, pur şi simplu.

— Ba o să-ţi iasă, a zis ea apucându-mi penisul înspăimântat.

— Îmi pare rău. Ia spune, ce faci pe-aici prin Kåsund, Anita?

— Taci din gură.

— Mmm. Poate i-ar trebui un pic de… ăăă… iod?

— Ţi-am zis să taci.

M-am uitat în jos la mânuţa fetei, care se credea, evident, capabilă să înfăptuiască miracole. M-am întrebat pe unde-o fi Johnny. Într-un sat atât de mic, nu i-ar fi fost greu să găsească pe cineva care să-i spună că un sudist recent sosit se oploşise în cabana de vânătoare. Avea să-şi bage nasul pe-acolo şi pe la nuntă. Kornelius promisese să-şi ţină gura. Atâta vreme cât rămâneam aici, eram în siguranţă.

— Uite, vezi? a ciripit bucuroasă Anita.

M-am uitat în jos spre miracol, uluit. Probabil o reacţie la stres – auzisem că spânzuraţii au erecţie uneori. Fără să-mi dea drumul sau să se oprească, a

apucat prezervativul cu mâna stângă, i-a rupt ambalajul cu dinţii şi l-a prins între buze, alcătuind un cerc în jurul lui. Apoi s-a lăsat către poala mea şi, când a ridicat iarăşi capul, eram echipat şi gata de bătălie. S-a lungit pe spate, în pat, şi şi-a desfăcut picioarele.

— Vreau doar să spun că…

— Încă n-ai terminat cu vorba, Ulf?

— Nu-mi place să fiu dat afară imediat după. E o chestie de respect de sine, dacă…

— Taci odată şi dă-i bătaie cât mai poţi.

— Promiţi?

A oftat.

— Fute-mă odată.

M-am târât pe pat. M-a ajutat să ajung la locul potrivit. Am închis ochii şi-am început să împing, nici prea repede, nici prea încet. Anita a gemut, a înjurat şi-a blestemat, însă într-un fel pe care l-am socotit încurajator. În absenţa vreunui metronom, am preluat ritmul sforăitului din camera de alături. Simţeam cum mă potrivesc tot mai bine cu ritmul. Am încercat să nu mă gândesc la halul în care era prezervativul sau la cum ar fi arătat o combinaţie între mine şi Anita.

Corpul i-a înţepenit fără veste şi n-a mai scos niciun zgomot, cât de mic.

M-am oprit din împins. Crezusem că auzise ceva, vreo întrerupere în ritmul sforăielilor tatălui ei sau pe cineva apropiindu-se de casă. Mi-am ţinut răsuflarea şi am ascultat. Ritmul cu suişuri şi coborâşuri al sforăitului mi se părea exact ca înainte.

Apoi trupul de sub mine s-a înmuiat brusc. Am privit-o neliniştit. Avea ochii închişi şi părea lipsită de viaţă. I-am lipit cu grijă două degete de gâtlej, căutându-i pulsul. Nu i-l găseam. Unde pizda mă-sii era pulsul ăla, oare nu cumva…?

Apoi din gura ei a ieşit un sunet puternic. Mai întâi un mormăit surd, care s-a intensificat. Şi s-a transformat în ceva foarte familiar. În şuierături aspre şi sunete de amortizor stricat.

Mda, era o fată demnă de tatăl ei.

M-am înghesuit în spaţiul dintre silueta feminină subţire şi perete, simţind pe spinare tapetul rece şi cum mă împunge cadrul patului în şold. Eram însă în siguranţă. Deocamdată.

Am închis ochii, cu două gânduri mari şi late în minte. Primul era că *nu* mă gândisem încă la Diazepam. Al doilea, *o să-ţi împuşti oglindirea.*

Apoi m-am lăsat purtat pe tărâmul viselor.

Capitolul 9

Când l-am văzut la masă pe tatăl Anitei, mi s-a părut că se potrivea binişor cu ce-mi imaginasem despre el doar auzindu-l cum sforăie. Păros, corpolent şi morocănos. Mi-am imaginat că-i ghicisem cumva, în felul de a sforăi, şi maioul de plasă.

— Eşti bine, flăcău? a mârâit tatăl şi şi-a stins ţigara în felia de pâine pe jumătate mâncată din faţa lui. Arăţi de parcă ţi-ar trebui nişte cafea.

— Mersi, am zis uşurat şi m-am aşezat de cealaltă parte a mesei pliante.

M-a onorat cu o privire, apoi şi-a văzut mai departe de ziar. A dat cu limba peste vârful creionului şi-a arătat cu capul spre sobă şi ceainic.

— Ia-ţi-o singur. N-ai tu norocul s-o regulezi pe fiică-mea şi să mai fii şi servit pentru asta.

Am încuviinţat şi-am luat o ceaşcă din dulap. Am umplut-o cu cafea neagră ca smoala şi m-am uitat pe geam. Tot înnourat era. Tatăl Anitei şi-a pironit privirea în ziar. În tăcerea care se lăsase, o auzeam pe Anita cum sforăie.

Ceasul de la mână îmi arăta ora nouă şi un sfert. Oare Johnny mai era prin sat sau se dusese să caute în altă parte?

Am sorbit din cafea şi mai că am simţit nevoia s-o mestec înainte de a o înghiţi.

— Zi-mi, a spus omul ridicând privirea către mine, alt cuvânt pentru „castrare”.

L-am privit şi eu.

— Sterilizare.

S-a uitat la foaie. A socotit literele.

— Cu un singur „r”?

— Da.

— Bine, posibil, a admis lingând creionul şi completând cuvântul.

În vreme ce mă încălţam în hol, gata s-o iau din loc, Anita a ieşit val-vârtej din dormitor. Palidă şi

goală, cu părul vâlvoi şi ochii holbaţi. M-a apucat strâns în braţe, ţinându-mă pe loc.

— N-am vrut să te trezesc, am zis, încercând zadarnic să ajung la uşă.

— O să te-ntorci?

M-am lăsat pe spate ca s-o privesc mai bine. Ştia că ştiam. Faptul că de obicei nu se mai întorcea nimeni. Însă tot voia să afle asta din gura mea. Sau nu.

— O să-ncerc, am zis.

— Încerci?

— Da.

— Uită-te la mine. *Uită-te!* Promiţi?

— Sigur că da.

— Gata, ai zis-o, Ulf. Ai *promis.* Şi nimeni nu-i face Anitei o promisiune fără să şi-o ţină. Am o ţepuşă în sufletul tău de-acum.



Am încuviinţat, înghiţind în sec. Ca să fiu foarte exact, nu-i promisesem decât că o să încerc. Că o să încerc să vreau, că o să încerc să găsesc timp pentru asta, de pildă. Mi-am tras braţul din îmbrăţişarea ei şi l-am întins spre clanţa uşii.



M-am întors la cabană pe drumul cel lung. Am luat-o pe după dealurile dinspre nord-est ca să mă pot apropia dinspre pădurice. M-am furişat ţinându-mă aproape de copaci.

Renul îşi marca teritoriul frecându-şi un corn de un colţ al cabanei. N-ar fi îndrăznit să facă asta dacă ar fi fost cineva înăuntru. Însă chiar şi aşa, am alunecat în adâncitura săpată de pârâu şi, lăsându-mă pe vine, am mers aşa până la locul unde ascunsesem puşca. Am dat pietrele deoparte, am scos puşca din cartonul gudronat, am verificat dacă-i încărcată şi m-am grăbit să mă apropii de cabană.

Renul a rămas pe loc, privindu-mă cu interes. Dumnezeu ştie ce mirosea la mine. Am intrat.

Cineva fusese pe-acolo.

Johnny fusese pe-acolo.

M-am uitat prin încăpere. Nu se schimbase mare lucru. Uşa dulapului era întredeschisă, iar eu mă asiguram mereu c-o închid bine când plec, din pricina şoarecilor. Servieta goală de piele se iţea de sub pat, iar pe partea interioară a clanţei era cenuşă. Am scos scândura de lângă dulap şi mi-am vârât braţul în gaură. Am oftat uşurat când am simţit pistolul şi borseta cu bani. M-am aşezat apoi pe un scaun şi-am încercat să desluşesc ce fel de strategie ar fi putut avea.

După servietă, ar fi zis că fusesem acolo. Însă faptul că nu dăduse de bani, droguri sau alte obiecte personale la vedere l-ar fi putut îndrepta spre concluzia că plecasem, după ce-mi făcusem rost de ceva mai practic, un rucsac sau ceva de genul ăsta. Băgase apoi mâna în cenuşa din sobă ca să vadă dacă mai era caldă şi să-şi dea seama astfel ce fel de avans aveam.

Cam atât puteam să pricep din socotelile lui. Dar apoi? Să o fi luat din loc spre altundeva dacă n-avea habar încotro o apucasem ori dacă mai eram sau nu în Kåsund? Sau se ascundea prin apropiere, aşteptând să mă întorc? Dar, dacă aşa stăteau lucrurile, nu s-ar fi ostenit mai mult să-şi acopere urmele, ca să nu bănuiesc nimic? Sau – ia stai un pic – mă adusese unde voise, făcându-mă să mă gândesc că semnele evidente ale vizitei sale însemnau că plecase – şi asta era exact ce voia să gândesc!

Căcat.

Am apucat binoclul şi am cercetat orizontul, pe care-l cunoşteam de-acum în cele mai mici amănunte. Mă uitam după cineva sau ceva care nu se aflase înainte acolo. Mă uitam ţintă. Mă concentram.

Am făcut-o din nou.

Totuşi, după vreo oră, am început să mă simt obosit. Dar nu voiam să fac cafea şi să furnizez semnalul de fum care avea să arate oricui aflat pe o rază de mai mulţi kilometri că mă întorsesem.

De-ar fi plouat măcar, dacă norii ăia şi-ar fi lepădat povara, dacă s-ar fi întâmplat ceva. Aşteptarea asta afurisită mă înnebunea.

Am lăsat deoparte binoclul. Preţ de o clipă, am închis ochii.

Am păşit către ren.

S-a uitat precaut la mine, dar nu s-a mişcat.

I-am mângâiat coarnele.

Apoi m-am suit în spinarea lui.

— Dii, am zis.

A făcut câţiva paşi. Mai întâi şovăielnic.

— Da!

Apoi cu mai multă fermitate. După care a grăbit pasul, apucând-o spre sat. Genunchii îi pocneau din ce în ce mai iute, ca un contor Geiger apropiindu-se de o bombă atomică.

Biserica era arsă. Germanii, se vedea bine, trecuseră pe-aici. Vânaseră membri ai rezistenţei. Ruinele însă rămâneau în picioare, calde, cu jarul încă mocnind. Piatră şi cenuşă. Şi de jur-împrejurul pietrelor negre dansau, unii dintre ei despuiaţi. Dansau incredibil de iute, chiar dacă melopeea preotului era înceată, greoaie. Sutana albă îi era înnegrită de funingine şi înaintea lui se aflau mirii, ea în negru, el în alb de la tichie şi până la saboţii de lemn. Cântul s-a risipit în văzduh. Călare pe ren, m-am apropiat.

— În numele statului norvegian, vă declar soţ şi soţie, a zis preotul şi-a scuipat salivă cafenie pe crucifixul de lângă el, apoi a ridicat un ciocănel de judecător şi a izbit cu el altarul negru, făcut scrum.

O dată. De două ori. De trei ori.

M-am trezit brusc, tresărind. Stăteam cu capul rezemat de peretele de lemn. La naiba, visele astea mă sleiau de puteri.

Dar bocănelile încă se auzeau.

Inima mi s-a oprit în piept. Mi-am aţintit privirea asupra uşii.

Puşca era sprijinită de perete.

Am apucat-o fără să mă ridic de pe scaun. I-am proptit patul în umăr şi mi-am lipit obrazul de

puşcă. Degetul îmi era pe trăgaci. Am suflat aerul pe care, fără să-mi fi dat seama, îl ţinusem în piept.

Alte două bătăi în uşă.

Apoi uşa s-a deschis.

Cerul se limpezise. Era seară acum. Fiindcă uşa dădea către vest, silueta avea soarele în spate, aşa că nu puteam vedea decât un contur întunecat cu un halou de lumină oranj, pe fundalul coastelor domoale ale dealurilor.

— Ai de gând să mă împuşti?

— Îmi pare rău, am zis coborând ţeava puştii. Credeam că-i un cocoş sălbatic.

Râsul îi era profund şi autentic, însă faţa îi rămânea în umbră, aşadar puteam doar să-mi imaginez licărul din ochii ei.

Capitolul 10

Johnny plecase.

— A luat autobuzul înapoi spre sud, astăzi, a zis Lea.

Îl trimisese pe Knut după lemne de foc şi apă. Voia cafea. Şi să i se explice de ce primise vizita unui sudist care voia să afle pe unde puteam fi găsit.

Am ridicat din umeri.

— Sunt o mulţime de sudişti pe lume. Ăsta ce voia?

— Că tare mult ar vrea, cică, să stea de vorbă cu tine. Ceva legat de afaceri.

— Aşa deci, am zis. Era Johnny? Arată ca o pasăre de baltă?

Nu mi-a răspuns, mulţumindu-se să se aşeze de cealaltă parte a mesei şi să încerce să-mi surprindă privirea.

— Aflase că stai aici, în cabană şi a găsit pe cineva care să-i arate drumul. Doar că nu te-a găsit aici şi altcineva i-a zis că ai fost pe la mine după înmormântare, aşa că s-o fi gândit că poate ştiu ceva.

— Şi ce i-ai spus?

Am lăsat-o să mă privească în ochi. Să-mi studieze expresia. Aveam multe de ascuns şi totuşi nimic.

A oftat:

— I-am spus că te-ai întors în sud.

— De ce ai zice asta?

— Fiindcă nu-s proastă. Nu ştiu în ce belele te-ai băgat şi nici nu vreau să ştiu, dar n-aş vrea să fiu responsabilă dacă se strică şi mai mult treaba.

— Şi *mai mult?*

A clătinat din cap. Lucru care putea însemna că se exprimase impropriu, că înţelesesem eu greşit sau că nu voia să mai insiste cu asta. A aruncat o privire pe una dintre ferestruici. Îl auzeam pe Knut afară, despicând energic vreascuri.

— Din ce zice el, te-ar chema Jon şi nu Ulf.

— Ai crezut vreo clipă că mă cheamă Ulf?
— Nu.
— Şi totuşi, l-ai trimis în direcţia greşită. Ai minţit. Ce spune despre asta cartea ta?
A arătat cu bărbia în direcţia de unde se auzea Knut.
— Băiatul spune că trebuie să avem grijă de tine. Şi cartea are câte ceva de spus în privinţa asta.
Un timp, am rămas tăcuţi. Eu cu mâinile pe masă, ea cu palmele în poală.
— Mersi c-ai avut grijă de Knut după înmormântare.
— N-ai pentru ce. Cum face faţă?
— De fapt… bine.
— Şi tu?
A dat din umeri.
— Femeile găsesc mereu o cale să o scoată la capăt.
Nu se mai auzeau izbiturile de topor. Curând, avea să se întoarcă. Lea s-a uitat iarăşi la mine. Ochii ei căpătaseră un colorit pe care nu-l mai văzusem până atunci, iar privirea avea o intensitate corozivă.
— M-am răzgândit, a zis. Vreau să ştiu de ce fugi.
— Decizia ta dintâi a fost probabil mai chibzuită.
— Spune-mi.
— De ce?
— Fiindcă te consider un om bun. Şi păcatele oamenilor buni pot fi iertate întotdeauna.
— Dar dacă greşeşti şi nu sunt un om bun? Asta înseamnă c-o să ajung în flăcările iadului tău?
Îmi ieşise un ton mult mai amar decât intenţionasem.
— Nu greşesc, Ulf, pentru că te pot vedea. Te pot vedea.
Am tras adânc aer în piept. Tot nu ştiam dacă vorbele aveau să-mi iasă din gură. Mă cufundam în ochii ei albaştri, albaştri precum marea când ai zece ani, stai pe un bolovan şi vrei din toată fiinţa ta să te arunci în apă, doar că picioarele nu vor să ţi se mişte.

— Mă ocupam cu recuperarea unor datorii legate de droguri şi cu omorâtul oamenilor, m-am auzit rostind. Am furat bani de la şeful meu şi acum mă vânează. Şi-am reuşit să-l bag şi pe Knut, fiul tău de zece ani, în toată povestea asta. Îl plătesc să spioneze pentru mine. Ba nici măcar asta… îi dau bani ca să mă anunţe dacă ceva i se pare suspect. Dacă, de pildă, vede genul de oameni care n-ar ezita să ucidă un băieţel dacă li s-ar părea necesar.

Am scuturat pachetul, scoţând la iveală o ţigară.

— Cum mă descurc acum la partea cu iertatul?

A deschis gura exact în clipa în care Knut a deschis uşa.

— Gata, a zis băiatul lepădând vreascurile pe jos, în faţa sobei. Sunt lihnit de foame.

Lea mi-a aruncat o privire.

— Am nişte chiftele de peşte la cutie, am zis.

— Câh, s-a strâmbat Knut. Nu putem să mâncăm nişte cod proaspăt?

— Mă tem că n-am aşa ceva.

— Nu aici. În mare. Putem merge la pescuit. Putem, mami?

— E-n toiul nopţii, a zis Lea cu glas domol, încă privindu-mă ţintă.

— E cel mai bun moment pentru pescuit, a zis Knut, începând să ţopăie pe loc. Te rog, mami!

— Knut, n-avem barcă.

I-a luat băiatului vreo câteva clipe să-şi dea seama ce voise mama lui să spună. L-am privit. Se posomorâse. Dar s-a luminat îndată la faţă.

— Putem să luăm barca de la bunicul. E în şopron, a zis că-mi dă voie.

— Chiar aşa?

— Da! Cod! Cod! Îţi place codul, nu, Ulf?

— Îmi place foarte mult, am zis întâlnind privirea Leei. Dar nu ştiu dacă mama ta vrea peşte chiar acum.

— Ba vrea, nu-i aşa, mami?

Niciun răspuns.

— Mami?

— Îl lăsăm pe Ulf să decidă, a zis.

Băiatul s-a înghesuit prin spaţiul strâmt dintre masă şi scaunul meu, silindu-mă să-l privesc.

— Ulf?

— Da, Knut?

— Poţi să iei tu limba.



Şopronul pentru bărci era la câteva sute de metri de ponton. Duhoarea de alge putrede şi apă sărată îmi trezea nişte vagi amintiri estivale. Ceva cu o vestă de salvare prea mică, ce-mi era trasă peste cap, un văr care se umfla în pene cu avuţia lui fiindcă erau suficient de bogaţi încât să aibă o barcă şi o cabană, plus un unchi cu faţă roşie, înjurând fiindcă nu reuşea să pornească motorul.

În şopron era întuneric şi mirosea plăcut a gudron. Toate cele de trebuinţă pentru pescuit erau deja în barcă, iar carena era prinsă într-un cadru de lemn.

— Nu-i cam mare pentru o barcă cu vâsle? am întrebat, socotind că trebuie să aibă vreo cinci-şase metri în lungime.

— A, e de mărime medie, a răspuns Lea. Haide, trebuie să împingem toţi.

— A tatei era mult mai mare, a zis Knut. Cu zece vâsle şi catarg.

Am împins barca la apă şi-am reuşit să mă urc în ea fără să mă ud prea mult pe picioare.

Am pus vâslele în lăcaşurile lor şi-am început să vâslim, depărtându-ne de ţărm cu mişcări calme, prelungi. Mi-am amintit că depusesem mult efort să fiu mai bun la vâslit decât vărul meu în vara aceea în care mi se îngăduise, rudă sărmană şi fără de tată, să fiu musafir acolo. Dar chiar şi aşa, mi se părea că Lea şi Knut nu erau foarte impresionaţi.

După un timp, am tras vâslele în barcă.

Knut s-a dus în spate, s-a aplecat peste bord, a aruncat firul şi l-a urmărit cu privirea. Îi vedeam expresia absentă a ochilor în vreme ce imaginaţia i se dezlănţuia.

— Bun băiat, am zis, dezbrăcându-mă de jacheta pe care-o găsisem atârnată într-un cui în şopronul

pentru bărci.

Lea a dat din cap a încuviinţare.

Nu era pic de vânt, iar marea – sau oceanul, cum îi spuneau Lea şi Knut – lucea ca o oglindă. Părea suficient de solidă ca să putem păşi pe ea către ceaunul roşu al soarelui ce atârna deasupra orizontului, către nord.

— Knut zice că nu te-aşteaptă nimeni acasă, a spus Lea.

Am clătinat din cap.

— Nu, din fericire.

— Cred că-i ciudat aşa.

— Ce anume?

— Să n-ai pe nimeni. Să nu se gândească nimeni la tine. Să n-aibă nimeni grijă de tine. Şi nici tu să nu ai grija cuiva.

— Am încercat, am zis, slăbind cârligul la unul dintre fire. Şi nu m-am putut descurca.

— Nu te-ai putut descurca să ai o familie?

— Să am grijă de ei, am zis. Sunt – cred că ţi-ai dat deja seama – genul de bărbat pe care nu te poţi baza.

— Te aud c-o spui, Ulf, dar nu ştiu dacă aşa stau lucrurile. Ce s-a întâmplat?

Am tras de momeala prinsă pe fir, desfăcând-o.

— De ce-mi mai spui încă Ulf?

— Aşa mi-ai spus că te cheamă, aşa că numele ăsta îl folosesc. Dacă nu cumva vrei să-ţi spun altfel. Oricine ar trebui lăsat să-şi schimbe numele din când în când.

— Şi tu de când te numeşti Lea?

A strâns dintr-un ochi.

— Întrebi o femeie ce vârstă are?

— N-am vrut să…

— Douăzeci şi nouă de ani.

— Hmm. Lea e un nume drăguţ, n-ai de ce să-l schimbi…

— Ba înseamnă „vacă”, m-a întrerupt ea. Mi-ar plăcea să mi se spună Sara. Asta înseamnă „prinţesă”. Numai că tata a zis că nu mă pot numi Sara Sara. Aşa că, în loc de asta, mi se spune, de

douăzeci şi nouă de ani, vacă. Ce părere ai despre aşa ceva?

— Păi… am zis chibzuind o clipă, mu-u?

S-a uitat la mine timp de o secundă, parcă nevenindu-i să creadă. Apoi a început să râdă. Hohotele acelea profunde, lente. Knut s-a întors către noi, de la pupa.

— Ce-i? A zis un banc?

— Da, a răspuns ea fără să-şi ia ochii de la mine. Cred că asta a făcut.

— Zi-mi şi mie!

— Mai încolo.

Lea s-a aplecat apoi spre mine.

— Ce s-a întâmplat, deci?

— Nu ştiu dacă s-a întâmplat ceva, am zis aruncând firul. Doar că am ajuns prea târziu.

S-a încruntat.

— Prea târziu pentru ce?

— Ca să-mi salvez fiica.

Apa era atât de limpede, încât zăream linguriţa-momeală cufundându-se în adânc. Până ce nu s-a mai văzut în bezna verzuie.

— Când am avut până la urmă banii, era deja în comă. A murit la trei săptămâni după ce reuşisem să adun costul tratamentului în Germania. Oricum n-ar fi schimbat mare lucru, era prea târziu deja. Asta, cel puţin, au zis doctorii. Dar ideea e că n-am putut face ce ar fi trebuit să fac. Am fost o dezamăgire. Refrenul ăsta e povestea vieţii mele. Dar faptul că n-am reuşit să… că n-am izbutit să fac ceva nici când…

Mi-am tras nasul cu zgomot. Poate că n-ar fi trebuit să dau jos jacheta; eram, totuşi, aproape de Polul Nord. Am simţit ceva pe antebraţ. Pielea mi s-a făcut ca de găină. O atingere. Nu mai ţineam minte când mă atinsese o femeie ultima oară. Apoi mi-am amintit că avusesem parte de asta cu mai puţin de douăzeci şi patru de ore în urmă. La naiba cu locul ăsta, cu oamenii ăştia, cu tot.

— Pentru asta ai furat banii ăia, aşa-i?

Am dat din umeri a lehamite.

— Ai furat pentru fiica ta, chiar dacă ştiai că o să te omoare dacă pun mâna pe tine.

Am scuipat peste marginea bărcii, doar ca să văd că ceva sparge groaznica nemişcare a apei.

— Sună bine când formulezi aşa, am zis. Să spunem doar că am fost genul de tată care a aşteptat prea mult să facă ceva pentru fata lui.

— Dar nu era oricum prea târziu, din ce ziceau doctorii?

— Aşa au zis ei, dar n-aveau de unde să ştie. Nimeni nu ştie. Nici eu, nici tu, nici popa şi nici ateul. Aşadar, credem. Credem, fiindcă e mai bine decât să-ţi dai seama că în adâncuri ne aşteaptă un singur lucru, adică întunericul, întunericul rece. Moartea.

— Chiar crezi asta?

— Tu chiar crezi că există o poartă aurită cu îngeri prin jur şi-un tip pe nume Sfântul Petru? Nu, de fapt nu crezi asta – în sfinţi crede o sectă cam de zece ori mai mare decât a voastră. Şi mai consideră ei că dacă nu crezi exact în ce cred ei, până la ultimul amănunt, o să ajungi în iad. Mda, catolicii cred că voi, luteranii, o să vă duceţi direct la fund. Şi voi credeţi că asta o să se aleagă de ei. Ai avut efectiv noroc că te-ai născut printre credincioşi adevăraţi aici, lângă Polul Nord, şi nu în Italia ori Spania. Atunci drumul spre mântuire ar fi fost realmente foarte lung.

Am văzut că firul se înmoaie şi-am tras de el. S-a smucit, părând să se fi prins în ceva; apa era probabil puţin adâncă acolo. Am tras şi firul s-a eliberat din ce-l ţinea.

— Eşti furios, Ulf.

— Furios? Sunt furios cu spume, asta sunt. Dacă zeul ăla al vostru există, de ce se joacă aşa cu omenirea, de ce permite ca unii să se nască în suferinţă, alţii într-o viaţă de dezmăţ sau cu şansa de a descoperi credinţa ce se presupune că i-ar salva, în timp ce majoritatea nici n-apucă să audă o vorbă despre zeul respectiv. De ce ar… cum a putut să…

Ai naibii de frig se făcuse.

— Să-ţi ia fetiţa? a întrebat ea cu glas domol.

Am clipit din ochi.

— Nu-i nimic dincolo, am zis. Doar întuneric, moarte şi…

— Peşte! a răcnit Knut.

Ne-am întors spre el. Începuse deja să tragă de fir. Lea m-a bătut uşor pe braţ pentru o ultimă oară, apoi m-a lăsat şi s-a aplecat peste bord.

Ne-am uitat încordaţi în ape, aşteptând să se ivească ce se prinsese în cârlig. Mi-am dat seama că, nu se ştie de ce, mă gândeam la o scufie galbenă de pescar. Şi deodată am avut o premoniţie. Nu, mai mult decât o premoniţie. Ştiam sigur: avea să se întoarcă. Am închis ochii. Da, o vedeam limpede. Johnny avea să se întoarcă. Ştia că încă eram acolo.

— Aha! a exclamat bucuros Knut.

Când am deschis ochii, pe fundul bărcii se zbătea un cod mare. Era holbat de parcă nu şi-ar fi crezut ochilor. Ceea ce era adevărat, pesemne – puţin probabil să se fi aşteptat să păţească una ca asta.

Capitolul 11

Am vâslit către o insulă unde carena s-a oprit cu un scârţâit uşor în nisip. Erau doar vreo câteva sute de metri între rotunjimile domoale ale acestei insule şi ţărmul continentului, care se prăvălea abrupt şi întunecat în mare de pe platoul acoperit cu iarbă-neagră. Knut şi-a scos încălţările, a sărit pe mal şi a legat barca de-un pietroi. M-am oferit s-o port pe Lea pe braţe până pe ţărm, dar s-a mulţumit să zâmbească şi mi-a făcut aceeaşi ofertă.

Knut şi cu mine am făcut focul, în vreme ce Lea a curăţat peştele.

— Am prins odată aşa de mulţi peşti că a trebuit să aducem roaba ca să golim barca, a zis Knut, care se lingea deja pe buze.

Nu ţineam minte, copil fiind, să mă fi dat în vânt după peşte. Poate fiindcă apărea la masă, cel mai adesea, sub formă de crochete prăjite ori chifteluţe scăldate într-un sos alb aducând cu sămânţa.

— E o groază de mâncare aici, a zis Lea înfăşurând în folie de aluminiu peştele întreg şi aşezându-l direct peste flăcări. Zece minute.

Knut mi-a sărit în spinare, surescitat, se vedea clar, de perspectiva de a-şi umple stomacul.

— Meci de lupte! a strigat agăţându-se de mine, cu toate că încercam să mă ridic în picioare. Sudistul trebuie să moară!

— Am un ţânţar pe spate! am ţipat şi-am început să mă scutur năbădăios, făcându-l să se bălăngăne ca un călăreţ de rodeo până ce a aterizat pe nisip, cu un mic scâncet de satisfacţie.

— Dacă tot ne luptăm, atunci s-o facem ca lumea, am zis.

— Da! Cum se face ca lumea?

— Sumo, am zis, luând un băţ şi trasând un cerc în nisip. Primul care îl face pe celălalt să iasă din cerc a câştigat.

I-am arătat ceremonialul care preceda fiecare repriză şi cum să ne lăsăm pe vine în afara cercului

şi să batem o dată din palme.

— E o rugăciune adusă zeilor ca să fie cu noi în luptă, aşa că nu suntem singuri.

Am văzut cum Lea se încruntă, dar n-a spus nimic.

Băiatul m-a imitat când am ridicat încet palmele, mi-am aţintit privirea în jos şi le-am lăsat pe genunchi.

— Asta e ca să zdrobim spiritele rele, am zis şi-am izbit cu talpa în nisip.

Knut a făcut la fel.

— Pe locuri… fiţi gata… am şoptit.

Knut şi-a schimonosit faţa într-o grimasă agresivă.

— Start!

A sărit în cerc şi m-a împins cu umărul.

— Ai ieşit afară! a declarat triumfător.

Urma tălpii mele în afara cercului nu lăsa niciun pic de îndoială. Lea a râs şi a bătut din palme.

— Încă nu s-a terminat, *rikishi* Knut-*san* din *ken*-ul Finnmark, am şuierat eu, aşezându-mă iarăşi pe vine. Primul care câştigă cinci lupte devine Futabayama.

— Futaba…?

Knut s-a grăbit să ia şi el poziţie.

— Futabayama. Legendă a luptelor sumo. Un grăsan mare şi rău. Pe locuri… fiţi gata…

L-am prins într-o strânsoare care l-a trimis mult peste marginea cercului.

La scorul de 4-4, Knut era atât de asudat şi de pornit, încât a uitat de preliminarii şi s-a aruncat asupra mea. Am făcut un pas lateral. Nu s-a putut opri la vreme şi s-a împiedicat, căzând în afara cercului.

Lea a râs. Knut a rămas nemişcat, cu capul în nisip.

M-am aşezat lângă el.

— În sumo, unele lucruri sunt mai importante decât victoria, am zis. Ca de pildă, să te arăţi demn atât la victorie, cât şi la înfrângere.

— Dar eu am mâncat bătaie, a şoptit Knut în nisip. Cred că-i mai uşor să faci aşa când câştigi.
— Este.
— Păi, na, felicitări. Eşti Futaba…
— …bayama. Iar Futabayama te salută, curajosule Haguroyama.
A săltat capul. Nisipul i se lipise de obrajii uzi.
— Asta ce mai e?
— Ucenicul lui Futabayama. Haguroyama a ajuns şi el, după un timp, să fie maestru.
— Da? L-a bătut pe Futabayama?
— Oho, s-a jucat cu el. Doar că mai întâi a trebuit să înveţe nişte şmecherii. Cum să piardă, de exemplu.
Knut s-a ridicat în fund şi m-a privit cu ochii mijiţi.
— Dacă pierzi devii mai bun, Ulf?
Am încuviinţat încet din cap. Am văzut că Lea era şi ea atentă.
— Devii mai bun, da – am zis strivind o musculiţă ce-mi poposise pe braţ – devii mai bun la pierdut.
— Mai bun la pierdut? Are vreun sens să fii bun la asta?
— Viaţa înseamnă, adeseori, să încerci lucruri pe care nu le poţi face. Şi ajungi să pierzi mai des decât să câştigi. Chiar şi Futabayama a pierdut o grămadă de lupte înainte să înceapă să câştige. Şi e important să fii bun la ceva cu care o să ai de-a face mai des, aşa-i?
— Cred că da, a zis, căzând pe gânduri. Dar ce înseamnă, de fapt, să fii bun la pierdut?
Peste umărul lui, am întâlnit privirea Leei.
— Să îndrăzneşti să pierzi iarăşi, am spus.
— Mâncarea e gata, am auzit-o zicând.



Pielea codului se lipise de aluminiu, aşa că atunci când Lea l-a desfăcut, n-a trebuit decât să tragem bucăţi de carne albă şi să ni le îndesăm în gură.
— E divin, am zis.

Nu ştiam ce era cu „divin” ăsta, dar nu-mi venise ceva mai bun.

— Mmm, a mormăit încântat Knut, cu gura plină.

— Ne mai lipseşte nişte vin alb, am spus.

— O să arzi, a zis băiatul arătându-şi dinţii.

— Iisus bea vin, a spus Lea. Şi la cod, în orice caz, se bea vin roşu.

A umflat-o râsul când eu şi Knut ne-am oprit din mâncat ca să ne uităm lung la ea.

— Sau aşa am auzit!

— Tata avea obiceiul să bea, a zis Knut.

Lea a încetat să mai râdă.

— Hai să ne mai luptăm! a exclamat Knut.

M-am bătut peste stomac cu palma, indicând că eram ghiftuit.

— Ce plictiseală… a îngânat băiatul, îmbufnându-se.

— Vezi dacă nu găseşti ouă de pescăruşi, a zis Lea.

— Ouă, acum?

— Ouă de vară. Sunt rare, dar există.

Băiatul a închis un ochi. Apoi s-a ridicat şi-a luat-o la goană, dispărând după o ridicătură a insulei.

— Ouă de vară? am zis întinzându-mă la loc pe nisip. E adevărat?

— Cred că majoritatea lucrurilor chiar există, a răspuns. Şi am spus, totuşi, că sunt rare.

— Ca ai tăi?

— Poftim?

— Tovarăşii tăi de credinţă.

— Tu aşa ne vezi? a zis, umbrindu-şi ochii cu palma şi făcându-mă să-mi dau seama de unde luase Knut obiceiul să se uite chiorâş.

— Nu, am spus în cele din urmă şi-am închis ambii ochi.

— Zi-mi ceva, Ulf.

Şi-a pus sub cap jacheta pe care o împrumutasem din şopron.

— Ce?

— Orice.

— Să mă gândesc.

Am rămas întinşi acolo, în tăcere. Am ascultat pocnetele vreascurilor aprinse şi vuietul valurilor înaintând cu blândeţe către plajă.

— O noapte de vară în Stockholm, am spus. Totul e verde. Toată lumea doarme. Merg fără grabă spre casă, cu Monica. Ne oprim şi ne sărutăm. Apoi ne vedem de drum. Auzim, dinspre o fereastră deschisă, hohote de râs. Dinspre arhipelag adie briza, aducând cu ea miros de iarbă şi de alge.

Am fredonat în sinea mea.

— Iar briza ne mângâie obrajii şi-o trag mai aproape de mine, iar noaptea nu mai există, ci doar nemişcarea, umbra şi vântul.

— Ce frumos, a zis Lea. Continuă.

— Noaptea e scurtă şi uşoară, se scurge iute în vreme ce mierlele se trezesc. Un bărbat se opreşte din vâslit ca să se uite la o lebădă. În vreme ce traversăm Podul Vestic, pe lângă noi trece un tramvai singuratic, pustiu. Şi acolo, în Stockholm, în toiul nopţii, copacii înfloresc în secret pe măsură ce ferestrele zugrăvesc oraşul cu lumină. Iar oraşul cântă o melodie pentru toţi cei adormiţi, pentru toţi cei care trebuie să plece departe, dar se vor întoarce cândva în Stockholm. Străzile sunt înmiresmate cu parfumul florilor. Ne sărutăm din nou şi păşim fără grabă, ne apropiem încetişor de casă străbătând oraşul.

Am ciulit urechea. Valuri. Foc. Un ţipăt de pescăruş în depărtare.

— Monica… e iubita ta?

— Da, am zis. E iubita mea.

— Ah. Cât a trecut de-atunci?

— Să vedem… în jur de zece ani, cred.

— E mult timp.

— Da, dar nu ne îndrăgostim decât câte trei minute o dată.

— Trei minute?

— Trei minute şi nouăsprezece secunde, ca să fiu mai precis. Atâta îi ia ca să-şi cânte cântecul.

Am auzit-o ridicându-se în capul oaselor.

— Mi-ai povestit ce e într-un cântec?

— „Păşim încetişor prin oraş”, am zis. Monica Zetterlund.

— Şi n-ai întâlnit-o niciodată?

— Nu. Am avut un bilet la un concert cu ea şi cu Steve Kuhn în Stockholm, dar apoi Anna s-a îmbolnăvit şi-a trebuit să muncesc.

A încuviinţat din cap în tăcere. Apoi a zis:

— Trebuie să fie aşa de plăcut să te simţi fericit cu cineva… Cum e perechea din cântec, adică.

— Doar că nu durează.

— N-ai de unde şti asta.

— E drept, nu se poate şti. Dar, din experienţa ta, crezi că poate să dureze?

Vântul s-a înteţit brusc, făcându-mă să deschid ochii. Am văzut ceva pe muchia povârnişului, de cealaltă parte a apei. Probabil conturul unui bolovan mare. M-am întors către Lea. Stătea cu umerii strânşi, gheboşată.

— Eu zic doar că totul ar putea să existe, a spus. Chiar şi dragostea eternă.

Pe faţă îi căzuseră şuviţe de păr. M-a izbit faptul că părul ei avea acelaşi licăr albăstrui ca şi ochii. Asta dacă nu cumva lumina de aici îmi juca feste.

— Scuză-mă, nu e treaba mea, eu doar…

M-am poticnit în cuvinte. Am căutat iarăşi stânca aceea cu privirea, dar n-am mai găsit-o.

— Tu doar…

Am tras adânc aer în piept. Ştiind că voi regreta.

— Eram sub geamul atelierului, după înmormântare. Te-am auzit fără să vreau discutând cu fratele soţului tău.

Şi-a încrucişat braţele la piept. S-a uitat la mine. Nu tulburată, cât mai degrabă cercetătoare. A aruncat o privire rapidă înspre direcţia unde dispăruse Knut, apoi s-a uitat iarăşi la mine.

— Nu ştiu cât poate dura dragostea pentru un bărbat, fiindcă nu l-am iubit niciodată pe cel care mi-a fost dat.

— Dat? Zici că a fost o căsătorie aranjată?

A clătinat din cap.

— Căsătoriile aranjate sunt ce obişnuiau familiile să rânduiască între ele, în vremuri de altădată. Alianţe favorabile. Locuri de păşunat şi turme de reni. Aceeaşi soartă. Hugo şi cu mine n-am avut genul ăla de căsnicie.
— Dar cum?
— A fost o căsătorie forţată.
— Cine te-a forţat?
— Împrejurările, a zis, uitându-se iarăşi după Knut.
— Erai…?
— Da, eram însărcinată.
— Ştiu că religia ta nu-i deosebit de tolerantă cu copiii din flori, dar Hugo nu era dintr-o familie de læstadieni, aşa-i?
A dat din cap că nu.
— Împrejurările şi tata. Lucrurile astea două ne-au silit. Tata a zis că mă expulzează din congregaţie dacă nu fac cum îmi cere. Expulzarea înseamnă să n-ai pe nimeni, să fii *absolut* singur. Înţelegi?
A dus o mână la gură. M-am gândit mai întâi că o făcuse ca să-şi acopere cicatricea.
— Am văzut ce s-a ales de oameni expulzaţi…
— Înţeleg…
— Nu, *nu* înţelegi, Ulf. Şi nici nu ştiu de ce îi spun toate astea unui străin.
Abia acum îi auzeam în voce suspinul, plânsul.
— Poate tocmai fiindcă sunt străin.
— Da, poate, a zis ea trăgându-şi nasul. O să pleci cândva.
— Cum l-a putut forţa tatăl tău pe Hugo dacă Hugo nu făcea parte dintr-o congregaţie din care să fie dat afară?
— I-a spus că dacă nu se însoară cu mine o să-l reclame pentru viol.
Am privit-o în tăcere.
Şi-a îndreptat spinarea, a înălţat capul şi s-a uitat către mare.
— Da, m-am măritat cu omul care m-a violat când aveam optsprezece ani. Şi i-am născut copilul.

De pe continent s-a auzit un ţipăt strident. M-am răsucit în direcţia aceea. Un cormoran negru zbura aproape de oglinda apei.

— Fiindcă asta-i interpretarea pe care o dai Bibliei?

— La noi acasă o singură persoană interpretează Cuvântul.

— Tatăl tău.

A strâns din umeri.

— M-am dus acasă, în noaptea cu pricina, şi i-am spus mamei că Hugo m-a violat. Ea a încercat să mă aline, dar m-a şi sfătuit să lăsăm lucrurile aşa. Dacă unul dintre fiii lui Eliassen ar fi fost condamnat pentru viol, la ce ar fi ajutat asta? Dar când şi-a dat seama că rămăsesem însărcinată, s-a dus la tata. Prima lui reacţie a fost să întrebe dacă ne rugaserăm la Dumnezeu să nu rămân însărcinată. A doua, că eu şi cu Hugo trebuie să ne căsătorim.

I s-a pus un nod în gât. S-a oprit. Şi mi-am dat seama că nu vorbise cu prea mulţi despre asta. Poate că nu spusese nimănui. Că îi oferisem prima şi cea mai bună ocazie de a spune lucrurile astea cu voce tare după înmormântare.

— Apoi s-a dus la Eliassen bătrânul, a continuat Lea. Tatăl lui Hugo şi tatăl meu sunt oameni puternici aici în sat, fiecare în felul lui. Eliassen bătrânul le dă oamenilor de lucru pe mare, iar tata le dă Cuvântul şi le uşurează sufletele încărcate. Tata a zis atunci că, dacă Eliassen nu era de acord, n-ar fi avut nicio problemă să convingă pe cineva din parohia lui că văzuse şi auzise una-alta în noaptea aceea. Bătrânul Eliassen a răspuns că tata nu avea de ce să-l ameninţe, că oricum lucrurile se potriveau bine şi că poate reuşeam să-l mai liniştesc pe Hugo un pic. Şi-odată ce amândoi au decis că asta urma să se întâmple, asta s-a şi întâmplat.

— Cum… am dat să zic, dar am fost întrerupt iarăşi de un vaiet strident.

De data asta nu era al unei păsări.

Knut.

Am sărit amândoi în picioare.

Pescarul găseşte întotdeauna ce caută.

Încă un ţipăt. Am pornit amândoi în fugă într-acolo. Am ajuns primul în vârful insulei. L-am văzut. M-am întors spre Lea, care alerga în spatele meu cu poalele fustei sumese.

— N-are nimic.

Băiatul era la vreo sută de metri de noi şi se uita ţintă la ceva de pe ţărm.

— Ce-i acolo? am strigat.

A arătat către ceva negru, peste care treceau continuu valurile. Apoi am simţit mirosul. Duhoarea unui cadavru.

— Ce e? a întrebat Lea ajungând lângă mine.

Am făcut precum Knut, arătându-i cu degetul.

— Moarte şi distrugere, a zis.

Am dat s-o reţin când a încercat să coboare spre Knut.

— Poate ar trebui să stai aici şi mă duc eu să văd ce e.

— Nu-i nevoie, a zis, văd şi de-aici.

— Bine, atunci ce e?

— Un pui.

— Un pui?

— O focă tânără. Moartă.



Noapte era şi când am început să vâslim înapoi spre casă.

Totul era cuprins de o linişte deplină: se auzea doar plescăitul vâslelor la ieşirea din apă, picurii scânteind ca diamantele şi căzând, străbătuţi de razele piezişe ale soarelui.

M-am aşezat la spatele bărcii, privindu-i pe mamă şi pe fiu cum vâslesc. Am început să fredonez în minte „Păşim încetişor prin oraş". Erau ca un singur organism. Knut – având pe figură o expresie de concentrare adâncă – încerca să-şi păstreze o postură fermă, folosindu-şi spatele şi şoldurile şi menţinând un ritm calm, continuu şi de adult cu vâslele grele. În spatele lui era maică-sa, potrivindu-şi mişcările cu ale lui, având grijă să vâslească în aceeaşi cadenţă. Niciunul nu vorbea. Venele şi

tendoanele de pe dosul palmelor ei se mişcau. Părul negru îi era suflat într-o parte de vânt şi se întorcea când şi când să se uite peste umăr şi să se asigure că mergeam pe traseul corect. Fireşte, Knut încerca să pretindă că nici prin gând nu-i trece să mă impresioneze cu vâslitul său, însă se tot dădea de gol fiindcă-mi tot arunca priviri furişe. Am înălţat bărbia şi am dat apreciativ din cap. S-a prefăcut că nu observă, dar am simţit că depune şi mai mult efort.

Am folosit o parâmă legată de un scripete ca să tragem barca pe cadrul său de lemn şi-apoi în şopron. Era surprinzător de uşor să mişti o barcă aşa de mare. Nu m-am putut opri să nu mă gândesc la stăruitoarea inventivitate şi capacitate de supravieţuire a omului. Şi la faptul că suntem dispuşi să facem lucruri groaznice dacă e nevoie.

Am urmat cărarea de pietriş care ducea spre case. Ne-am oprit la stâlpul telefonic din capăt. Un strat proaspăt de postere fusese lipit peste cele care făceau reclamă la trupa dance.

— La revedere, Ulf, a zis Lea. Mi-a făcut plăcere să petrec timp cu tine. Să ajungi cu bine acasă şi să ai un somn uşor.

— La revedere, am zis şi mi-a venit să zâmbesc.

Era ceva foarte serios să-ţi iei rămas-bun pe-aici. Poate din cauză că distanţele erau atât de mari şi împrejurimile atât de sălbatice. Nu se ştia sigur dacă o să te mai vezi cu celălalt curând. Sau vreodată.

— Şi ne-am bucura să te vedem la adunare, la casa de rugăciuni a parohiei, duminică dimineaţă, a adăugat Lea pe un ton un pic aspru şi obrazul i-a zvâcnit uşor. Aşa-i, Knut?

Knut a dat din cap fără o vorbă, deja adormit pe jumătate.

— Mulţumesc, dar probabil că-i prea târziu pentru mine să fiu salvat.

Nu ştiu dacă am vorbit ambiguu înadins.

— N-are ce rău să-ţi facă dacă auzi Cuvântul.

M-a privit cu ochii aceia ciudaţi, intenşi, ce păreau mereu să scormonească în căutarea a ceva.

— Cu o condiţie, am zis. Să-mi împrumuţi maşina ta, după aceea, ca să mă duc până la Alta. Am nişte cumpărături de făcut.

— Eşti în stare să conduci?

Am dat din umeri.

— Aş putea să vin şi eu, a zis.

— Nu trebuie.

— Nu se lasă ea aşa de uşor cum pare.

Nu ştiu dacă a vorbit ambiguu înadins.

Când am ajuns la cabană, m-am lungit pe pat şi-am adormit pe loc, fără să mă ating de sticla cu băutură. Nici n-am visat, din câte îmi amintesc. Şi m-am trezit cu sentimentul că se întâmplase ceva bun. Şi trecuse al naibii de multă vreme de când nu mai avusesem parte de aşa ceva.

Capitolul 12

O, Sfinte Duh, toţi ne rugăm
Credinţa noastră s-o păstrăm,
S-o apărăm cu inima deschisă
Întreaga viaţă, cât ne este scrisă.
Şi când pământul păcătos în urmă vom lăsa
Sufletul nostru iarăşi la Tine va zbura
Kyrie Eleison!

Imnul se auzea precum un bubuit lent de tunet între pereţii micuţei case de rugăciune. Suna de parcă întreaga congregaţie, toţi cei vreo douăzeci şi ceva de oameni, s-ar fi alăturat cântecului. Am încercat să urmăresc cuvintele în cărticica cea neagră pe care mi-o dăduse Lea. Cartea de imnuri a lui Landstad. „Cu autorizarea Curţii Regale, 1869", scria pe pagina de gardă. Răsfoisem deja broşura. Părea că de-atunci nu fusese schimbată nici măcar o singură silabă.

Când imnul s-a sfârşit, un bărbat a traversat cu paşi grei duşumeaua ce scârţâia, urcând la un amvon fără ornamente. S-a întors cu faţa spre noi.

Era tatăl Leei. Bunicul lui Knut. Jakob Sara.

— *Cred într-unul Dumnezeu Tatăl, Atotputernicul, Creatorul Cerurilor şi al pământului,* a început.

Toţi ceilalţi au păstrat tăcerea şi l-au lăsat să citească singur Crezul. A rămas după aceea nemişcat, privind în tăcere tăblia amvonului. Un răstimp îndelungat. Şi tocmai când începeam să fiu convins că ceva nu era cum trebuie, că suferea de vreun blocaj mental, a înălţat glasul:

— Dragi creştini. În numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh. Da, am vrut să începem întâlnirea noastră în numele Sfintei Treimi. Da.

Încă o pauză. Îşi ţinea în continuare capul plecat. Purta un costum care-i era un pic cam mare şi aducea cu un începător nesigur pe sine. Cu siguranţă

nu părea să fie predicatorul oţelit şi umblat prin lume despre care vorbise Knut.

— Fiindcă de se va uita cineva, oricine, la el însuşi, la alcătuirea sa, va vedea că nu e vrednic să urce la acest amvon, din pricină că e un păcătos înveterat.

Pauză. M-am uitat în jur. Ciudat lucru, dar nimeni nu părea deloc deranjat de strădania vădită a predicatorului. Am reuşit să număr de la unu la zece până să vorbească iarăşi:

— Şi acest lucru de preţ pentru care ne-am adunat aici, Cuvântul pur şi sfânt al lui Dumnezeu – te poţi întreba, fireşte, cum să-l aduci înaintea credincioşilor? Adică… de ce e atât de greu să urci la acest amvon, chiar dacă nu ai încotro?

A ridicat, în cele din urmă, capul. Ne-a privit ţintă. Fără vreo urmă de nesiguranţă, o privire directă, fermă. Nici vorbă de umilinţa de care se pretindea atins.

— Căci nu suntem alta decât ţărână. Şi în ţărână ne vom întoarce. Însă, de vom rămâne tari în credinţă, vom avea parte de viaţa veşnică. Lumea în care vieţuim e o lume a putreziciunii, cârmuită de Conducătorul Lumii, Diavolul, Satana, cel care a amăgit turma.

N-aş fi putut jura, dar nu cumva se uita, parcă, direct la mine?

— În lumea asta trebuie să trăim. Bieţii de noi. Să întoarcem spatele Diavolului şi să ne petrecem scurtul timp pe care-l avem pe lume cu nădejdea în suflet.

Şi iarăşi un imn. Lea şi cum mine stăteam pe banca aflată cel mai aproape de ieşire şi i-am făcut semn că ies la o ţigară.

Odată ajuns afară, m-am sprijinit de perete şi-am ascultat cântecul ce se auzea din interior.

— Scuză-mă că-ţi cer, dar îmi dai şi mie unul din cuiele tale la sicriu?

Casa de rugăciune se afla la capătul drumului. Probabil că Mattis aşteptase după colţ. I-am întins pachetul.

— Au reuşit să te salveze? a întrebat.

— Încă nu, i-am răspuns. Cântă un pic cam fals.

Asta l-a făcut să râdă.

— Ehei, trebuie să înveţi să le auzi aşa cum trebuie. Să te ţii cu grijă de melodie… ăsta e genul de lucru la care se gândesc cei dedaţi deşertăciunilor lumeşti. Dar pentru adevăratul credincios, emoţia este totul. De ce crezi că am trecut noi, poporul sami, la protestantism? Crede-mă, Ulf, e doar o aruncătură de băţ între tobele şi vrăjitoriile şamanilor până la vorbitul în limbi al læstadienilor, vindecarea prin credinţă şi puterea emoţiilor.

I-am oferit foc.

— Şi cântatul ăsta infernal, greoi… a mormăit.

Am tras amândoi în acelaşi timp din ţigări, ascultând. Când în cele din urmă au isprăvit, tatăl Leei a luat iarăşi cuvântul.

— Predicatorul ar trebui să pară că suferă, acolo, la amvon? am vrut să aflu.

— Cine, Jacob Sara? Da. Treaba lui e să o facă pe creştinul neghiob care n-a ales el însuşi să se urce la amvon, ci a fost însărcinat de biserică.

Mattis a plecat capul şi şi-a îngroşat vocea, făcând-o să semene cu cea a predicatorului:

— *De când am fost ales să conduc această adunare de credincioşi, dorinţa mea a fost mereu aceea ca Dumnezeu să-mi apese întru ascultare grumazul. Dar omul e corupt de propria-i carne păcătoasă.*

A tras din ţigară.

— Aşa stau lucrurile de o sută de ani încoace. Idealul este umilinţa şi simplitatea.

— Vărul tău mi-a spus că ai făcut şi tu parte din turmă.

— Dar apoi am văzut lumina, a spus Mattis şi s-a uitat cu neplăcere la ţigară. Spune-mi, chestia asta are şi ceva tutun în ea?

— Ai încetat să mai crezi când studiai teologia?

— Da, dar pe-aici m-au socotit pierdut încă din momentul în care am pornit-o spre Oslo. Un adevărat læstadian nu studiază ca să devină preot

printre necredincioşi. Aici, singura sarcină a predicatorului e să împărtăşească vechea şi adevărata credinţă, nu noutăţile infecte venite de la Oslo.

Ultimul imn se terminase, iar vocea lui Jacob Sara s-a înălţat iarăşi:

— Domnul suferă de multă vreme, dar să nu vă îndoiţi, va veni ca un hoţ în miez de noapte, iar pământul şi alcătuirea sa se vor zdruncina atunci când lipsa de credinţă va fi dezvăluită.

— Apropo, a zis Mattis, cei condamnaţi la moarte n-ar vrea să-l vadă venind mai devreme decât e nevoie, aşa-i?

— Poftim?

— Aş zice că unii ar fi foarte fericiţi dacă nu l-ar mai vedea niciodată prin Kåsund.

Trăgeam din ţigară, dar auzindu-i cuvintele, m-am oprit.

— Bine, a zis Mattis. Nu ştiu dacă Johnny s-a dus mai departe spre nord ori dacă s-a întors acasă, dar faptul că n-a găsit ce căuta nu este o garanţie că n-o să se mai întoarcă.

M-am înecat cu fumul.

— N-o să se întoarcă imediat, fireşte. Nu, probabil că eşti în siguranţă aici, Ulf. Dar cineva ar putea decide să formeze un număr de telefon şi să spună vreo câteva vorbuliţe, a zis arătând către liniile telefonice de deasupra capetelor noastre. Poate că acelui cineva i s-au promis bani.

Am azvârlit ţigara pe jos.

— Ai de gând să-mi spui de ce-ai venit încoace, Mattis?

— A zis că ai luat bani, Ulf. Aşa că… poate n-a avut deloc de-a face cu femeile, până la urmă.

N-am zis nimic.

— Şi Pirjo de la prăvălie a spus că aveai un teanc întreg. De bani. Aşa că ar merita să sacrifici o parte ca să te asiguri că nu se mai întoarce, aşa-i, Ulf?

— Şi cât m-ar costa asta?

— Nu mai mult decât a oferit el pentru rezultatul opus. Ba chiar ceva mai puţin.

— De ce mai puţin?

— Fiindcă uneori încă mă mai trezesc noaptea cu o senzaţie de îndoială sâcâitoare. Dacă El chiar există totuşi şi – exact ca Johnny – o să se întoarcă pentru a-i judeca pe vii şi pe morţi? N-ar fi mai bine să ai în palmares mai multe fapte bune decât rele, ca să te alegi cu o pedeapsă mai blândă? Să arzi pentru o eternitate mai mică, la o văpaie mai puţin fierbinte?

— Vrei să mă şantajezi pentru o sumă mai mică decât cea pe care ai obţine-o dacă m-ai da în vileag fiindcă ai impresia că asta e o faptă *bună?*

Mattis a supt din ţigară.

— Am zis că-i o sumă *un pic* mai mică. Nu vreau să fiu trecut în rândul sfinţilor. Cinci mii.

— Eşti un ticălos, Mattis.

— Treci pe la mine de dimineaţă. Şi-ţi dau pe deasupra şi-o sticlă de pileală. Băutură şi tăcere, Ulf. Băutură ca lumea şi tăcere ca lumea. Lucrurile astea costă bani.

A pornit-o în josul drumului, păşind legănat ca o nenorocită de gâscă. M-am întors în sală şi am luat loc. Lea mi-a aruncat o privire întrebătoare.

— Avem un vizitator la întrunirea noastră, a zis Jacob Sara şi-am auzit foşnet de haine când ceilalţi s-au întors să mă privească.

Mi-au zâmbit şi m-au salutat cu înclinări din cap. Numai căldură şi prietenie.

— Ne rugăm Domnului să-l apere, să poată călători în siguranţă şi să se întoarcă în curând la locul de baştină.

A lăsat capul în piept şi congregaţia a făcut la fel. Vorbea cu glas mormăit şi nedesluşit şi rugăciunea pe care o rostea era alcătuită din fraze şi cuvinte de modă veche ce însemnau poate ceva pentru iniţiaţi. Unul dintre aceste cuvinte mi-a atras în mod special atenţia. *Curând.*

Adunarea s-a sfârşit cu încă un imn. Lea m-a ajutat să-l găsesc în cărticică. M-am alăturat corului. Nu ştiam melodia, însă era atât de lentă, încât

trebuia doar să rămâi puţin în urmă şi să te iei după vocile celorlalţi.

Era plăcut să cânt, să-mi simt vibrând corzile vocale. Lea credea probabil că sunt entuziasmat de cuvintele imnului, fiindcă zâmbea.

Când am dat să ies, cineva de afară m-a apucat cu blândeţe de braţ şi m-a călăuzit înapoi în capelă. Era Jakob Sara. M-a condus spre fereastră. Am privit-o pe Lea dispărând pe uşă. Tatăl ei a aşteptat să plece şi ultima persoană înainte să-mi vorbească.

— Ţi s-a părut frumos?

— Într-un fel, am spus.

— Într-un fel, a repetat plecând capul, apoi a zis, ridicând ochii spre mine: Te gândeşti s-o iei cu tine?

Umilinţa greoaie şi blândă din vocea lui dispăruse, iar privirea ieşită de sub acele sprâncene stufoase aproape că mă ţintuia de perete.

Nu ştiam ce să zic. Glumise când întrebase dacă mă gândeam să fug cu fata lui? Sau nu glumise defel când mă întrebase dacă am de gând să fug cu fata lui?

— Da, am zis.

— Da? m-a îngânat ridicând o sprânceană.

— Da, o iau cu mine la Alta. Şi o aduc înapoi. Adică, de fapt, ea mă duce pe mine. Ar prefera să conducă ea maşina.

Am înghiţit în sec. Speram că nu stârnisem alte necazuri. Că nu era vreun păcat dacă femeile conduceau maşini în care erau şi bărbaţi. Ceva de genul.

— Ştiu că vă duceţi la Alta, a zis. Lea l-a trimis pe Knut să ne anunţe. Diavolul s-a înstăpânit în Alta. Ştiu, am fost acolo.

— Păi, am face bine să luăm cu noi nişte apă sfinţită şi usturoi.

Mi-a scăpat un hohot scurt, pe care l-am regretat imediat. Chipul nu i s-a schimbat deloc în afara unei scânteieri în ochi care a dispărut de îndată, de parcă un baros ar fi izbit, undeva pe-acolo, într-un bolovan.

— Îmi pare rău, am zis, sunt doar un tip în trecere pe-aici şi-o să scăpaţi de mine *curând,* iar totul o să redevină cum era înainte. Aşa cum, se vede bine, aţi prefera.

— Eşti sigur de asta?

Nu eram convins că mă întreba dacă sunt sigur că totul avea să reintre în normal sau dacă sunt sigur că aşa ar prefera. Ştiam doar că nu muream de chef să continui discuţia.

— Iubesc pământurile astea, a zis întorcându-se spre fereastră. Nu fiindcă sunt generoase şi primitoare. Vezi şi tu cât de pustiu şi de greu e pe-aici. Nu le iubesc fiindcă ar fi frumoase ori demne de admiraţie – sunt nişte pământuri ca oricare altele. Şi nu le iubesc fiindcă mă iubesc ele pe mine. Sunt sami de origine şi conducătorii noştri ne-au tratat ca pe nişte copii neascultători, declarându-ne incompetenţi şi răpindu-ne, multora, respectul de sine. Iubesc pământurile astea fiindcă sunt patria mea. Aşa că fac ce trebuie ca să-mi apăr patria. Aşa cum un tată îşi apără până şi copilul cel mai urât şi mai prost. Pricepi?

Am dat din cap că da, pricepeam.

— Aveam douăzeci şi doi de ani când m-am alăturat rezistenţei, ca să lupt contra nemţilor. Fiindcă veniseră şi-mi pângăriseră ţara, aşa că ce puteam face? Mă ascundeam pe platou în miezul iernii şi aproape mueream de foame şi de frig. Şi nici măcar n-am împuşcat vreun neamţ – a trebuit să-mi domolesc pofta de sânge fiindcă, dacă acţionam cumva, asta ar fi dus la represalii contra localnicilor. Însă ura o simţeam. Uram, flămânzeam, îngheţam şi aşteptam. Şi, când în cele din urmă, a venit şi ziua în care nemţii au dispărut, am crezut că pământurile astea vor fi din nou ale mele. Dar apoi mi-am dat seama că ruşii care sosiseră în zonă nu se gândeau neapărat să mai şi plece. Că ar fi putut foarte bine să se gândească să-mi ia ţara, după nemţi. Am coborât de pe platou la ruinele fumegânde şi mi-am găsit familia într-un *lavvo,* împreună cu alte patru familii. Sora mea mi-a spus că noapte de noapte soldaţii ruşi

veneau şi violau femeile. Mi-am încărcat deci pistolul, am aşteptat şi, când a apărut primul şi s-a proţăpit acolo, în prag, unde atârnasem o lampă cu parafină, am ţintit către inima lui şi am tras. A căzut ca un sac. Apoi i-am tăiat capul, i-am lăsat cascheta pe creştet şi am atârnat capul lângă casă. Nu mi-a păsat nici cât negru sub unghie – era de parcă aş fi ucis un cod, de parcă i-aş fi tăiat capul şi l-aş fi pus la uscat. După o zi au venit doi ofiţeri ruşi şi au luat corpul fără cap al soldatului. N-au întrebat nimic şi nu s-au atins de cap. După aceea, nicio femeie n-a mai fost violată.

Şi-a încheiat nasturii la jacheta uzată şi şi-a îndreptat reverul.

— Asta am făcut şi asta aş face iarăşi. Aperi ce-i al tău.

M-a ţintuit cu privirea.

— Mă gândesc că le-ai fi putut spune ofiţerilor despre soldatul acela, am zis. Şi ai fi obţinut aceleaşi rezultate.

— Se poate. Dar am preferat să mă ocup personal.

Jakob Sara mi-a pus o mână pe umăr.

— Simt că e mai bine, a zis.

— Poftim?

— Umărul tău.

Apoi mi-a aruncat un zâmbet de falsă umilinţă, a ridicat din sprâncenele stufoase de parcă tocmai îşi amintise că trebuia să facă ceva, mi-a întors spatele şi-a plecat.



Lea mă aştepta deja în maşină când am ajuns la casa ei.

M-am aşezat pe bancheta din stânga. Lea purta un pardesiu cenuşiu, simplu şi o eşarfă roşie de mătase.

— Te-ai îmbrăcat cu hainele bune, am zis.

— Ce prostie, a spus ea, răsucind cheia.

— Arăţi bine.

— Nu m-am îmbrăcat cu hainele bune. Sunt nişte haine, acolo. S-a purtat urât cu tine?

— Tatăl tău? N-a făcut decât să-mi împărtăşească ceva din înţelepciunea lui.

Lea a oftat, a băgat motorul în viteză şi a eliberat ambreiajul. Am pornit la drum.

— Şi discuţia pe care-ai avut-o cu Mattis lângă casa de rugăciuni a fost şi ea despre înţelepciune?

— Ah, aia, am zis. Voia să-l plătesc pentru nişte servicii.

— Şi nu vrei?

— Nu ştiu. Încă nu m-am hotărât.

Prin dreptul bisericii, o siluetă păşea pe marginea drumului. Când am trecut pe lângă ea, am aruncat o privire în oglindă şi-am văzut-o oprindu-se într-un nor de praf şi uitându-se după noi.

— Aceea e Anita, a zis Lea, care văzuse probabil că mă uit în oglindă.

— Aha, am spus pe un ton cât am putut de neutru.

— Apropo de înţelepciune, Knut mi-a povestit despre discuţia pe care ai avut-o cu el.

— Care?

— Spune că după vara asta o să-şi găsească o prietenă, chiar dacă Ristiinna zice nu.

— Serios?

— Da. Mi-a spus că până şi Futabayama, legendarul luptător de sumo, a tot pierdut şi-a tot pierdut înainte să înceapă să câştige.

Ne-am hlizit amândoi. I-am ascultat râsul. Al lui Bobby fusese uşor şi efervescent ca un pârâiaş vioi. Al Leei era ca o fântână. Nu, ca un râu cu ape domoale.

Din loc în loc, şoseaua se curba şi trecea prin pante blânde, însă mai degrabă străbătea platoul drept, kilometru după kilometru. Mă ţineam de mânerul de deasupra portierei. Nu ştiu de ce – nu prea ai nevoie să te ţii bine când mergi cu şaizeci la oră pe un drum drept şi neted. Doar că eu făcusem mereu asta, atâta tot. Mă ţineam de mânerul ăla până îmi amorţea braţul. Şi i-am văzut şi pe alţii făcând la fel. Poate că până la urmă oamenii au ceva în comun, o dorinţă de a se ţine bine de ceva solid.

Uneori se zărea marea, alteori drumul ducea printre dealuri şi stânci joase. Peisajului îi lipsea dramatismul izbitor al arhipelagului Lofoten ori frumuseţea zonei Vestmark, însă avea altceva. O pustietate tăcută, o intransigenţă reţinută. Chiar şi în verdele cel mai intens al verii ghiceai că vor veni vremuri mai grele, mai reci, ce aveau să încerce să te doboare şi în cele din urmă să reuşească. Am întâlnit foarte puţine vehicule pe drum şi n-am văzut niciun om sau animal. Din când în când mai apărea câte o casă ori cabană, făcându-mă să mă întreb: de ce? De ce aici, dintre toate locurile din lume?

După două ore şi jumătate de mers, casele au început să se ivească mai des şi, deodată, am şi trecut de indicatorul rutier de pe marginea drumului pe care scria „Alta”.

Ne aflam – dacă judecam după indicator – într-un oraş.

Când am ajuns la nişte intersecţii – unde magazinele, şcolile şi clădirile publice înconjurătoare erau împodobite cu semnul heraldic al oraşului, un vârf de săgeată alb – mi-am dat seama că oraşul nu avea un singur centru, ci trei. Fiecare era o comunitate de sine stătătoare, fiind totuşi aidoma toate: cine-ar fi ghicit că Alta era un Los Angeles în miniatură?

— Când eram mică, eram convinsă că lumea se sfârşea aici, în Alta, a zis Lea.

Nu eram sigur că nu-i aşa. Din ce-mi dădeam seama, înaintaserăm şi mai mult spre nord.

Am parcat – lăsatul maşinii nu era tocmai o problemă imensă – şi am reuşit să-mi cumpăr lucrurile pe care le voiam înainte să se închidă prăvălia. Lenjerie de corp, cizme, o haină de ploaie, ţigări, săpun şi instrumente pentru bărbierit. Am mers apoi la un birt ca să mâncăm de cină. Cu gustul codului încă proaspăt în minte, am căutat zadarnic peşte în meniu. Lea a scuturat din cap, zâmbind.

— Pe la noi nu se mănâncă peşte când ieşim în oraş, a zis. Când ieşi, vrei ceva mai cu ştaif.

Am comandat chiftele.
— Când eram mic, asta era partea din zi care-mi plăcea cel mai puţin, am zis uitându-mă pe geam la strada pustie.
Până şi peisajul urban avea un soi de goliciune ciudată, dezolantă şi necruţătoare: nici aici nu te părăsea senzaţia stăruitoare că natura deţinea controlul, că fiinţele umane erau minuscule şi neputincioase.
— Sâmbăta, după ora închiderii, înainte să se lase seara. Pe străzi părea că-i ţara nimănui. Stăteam acolo cu sentimentul că toţi ceilalţi fuseseră invitaţi la o petrecere pe cale să înceapă. Ceva de care ştiau cu toţii. În vreme ce tu n-aveai alţi prieteni fraieri ca tine pe capul cărora să stai. Treaba se mai însenina după ştirile de la ora şapte, atunci se dădea la televizor ceva şi aveai chestii cu care să-ţi ocupi mintea.
— Noi n-aveam petreceri ori televizor, a zis Lea. Dar era mereu lume prin preajmă. De obicei, nici măcar nu băteau la uşă, ci doar intrau, se aşezau în salon şi începeau să vorbească. Ori se mulţumeau să tacă şi să asculte. Tata, fireşte, purta mai toate discuţiile. Însă mama lua deciziile. Când eram acasă, ea hotăra când să se liniştească tata şi să le dea şi altora ocazia de a vorbi ori când se făcea vremea ca oaspeţii să se ducă acasă. Noi aveam voie să stăm treji şi să-i ascultăm pe adulţi. Era un sentiment de siguranţă, de bine. Îmi amintesc cum a plâns odată tata din cauză că Alfred, un biet beţiv, îl descoperise în cele din urmă pe Iisus. Când, un an mai târziu, a aflat că Alfred murise în Oslo din cauza unei supradoze, a parcurs patru mii de kilometri cu maşina ca să ia sicriul şi să-l aducă aici ca să-l îngroape cum se cuvine. M-ai întrebat în ce cred…
— Da?
— În asta cred. În capacitatea oamenilor de a fi buni.
Am ieşit prin oraş după cină. Cerul se înnegurase, înfăţişând un soi de amurg. Muzica tare se auzea

prin uşa deschisă a unuia dintre chioşcurile ce făceau reclamă la hotdogi, cartofi prăjiţi şi îngheţată. Cliff Richard. „Congratulations."

Am intrat acolo. La una dintre mese stătea un cuplu. Fumau amândoi şi ne-au privit cu vizibil dezinteres. Am cerut două îngheţate mari cu topping de ciocolată. Nu ştiu de ce, dar îngheţata albă prelingându-se din maşinărie şi şerpuind frumos în cornete m-a dus cu gândul la un văl de mireasă. Am luat cornetele şi m-am întors la Lea, care stătea lângă tonomat.

— Uite, a zis. Nu e cumva…?

Am citit ce scria pe hârtiuţa din spatele sticlei. Am băgat o monedă de cincizeci de bani şi am apăsat pe buton.

Vocea rece, dar senzuală a Monicăi Zetterlund s-a furişat afară din difuzor. Perechea de la masă s-a furişat, la rându-i, afară. Lea s-a sprijinit de tonomat; părea să absoarbă fiece cuvânt, fiecare notă. Cu ochii pe jumătate închişi. Cu şoldurile legănându-i-se aproape imperceptibil dintr-o parte într-alta, făcând să i se mişte tivul fustei. Când melodia s-a sfârşit, a mai băgat o monedă şi a mai pus-o o dată. Şi încă o dată. Apoi am ieşit în înserarea de vară.

De după copacii din parc se auzea muzică. Am pornit automat spre sursa de sunet. În faţa unui ghişeu de bilete era o coadă formată din tineri. Veseli, gălăgioşi, îmbrăcaţi în culori vii, de vară. Am recunoscut posterul de pe ghişeu ca fiind acelaşi cu cel de pe stâlpul telefonic din sat.

— Ai vrea să…?

— Nu pot, a zâmbit ea. Noi nu dansăm.

— Nici nu trebuie.

— Un creştin nu se duce în asemenea locuri.

Ne-am aşezat deci pe una dintre băncile de sub copaci.

— Când spui creştin… am început să zic.

— Vreau să spun dintre ai mei, da. Ştiu că poate să pară un pic ciudat pentru cineva din afară, dar noi

ne ţinem de vechile traduceri ale Bibliei. Nu credem că se poate schimba conţinutul credinţei.

— Dar ideea cu arsul în iad a apărut abia în Evul Mediu, deci e o invenţie relativ modernă. N-ar trebui să respingeţi şi asta?

A oftat.

— Judecata se află în cap, iar credinţa în inimă. Nu sunt întotdeauna vecini buni.

— Dar şi dansul se află în inimă. Când te legănai pe muzica de la tonomat însemna că erai pe punctul de a păcătui?

— Poate, a zâmbit ea. Dar probabil că sunt şi lucruri mai rele.

— Ca de pildă?

— Păi… ca de pildă, să-ţi petreci timp cu penticostalii.

— E mai *rău?*

— Am o verişoară în Tromsø care s-a furişat de acasă ca să se ducă la întâlnirea unui grup penticostal local. Când tatăl ei şi-a dat seama că ieşise din casă, a minţit şi-a spus că s-a dus la discotecă.

Am râs amândoi.

Se mai întunecase puţin. Era vremea să ne întoarcem acasă. Dar noi zăboveam.

— Ce simt ei când se plimbă aşa prin Stockholm? a întrebat Lea.

— Totul, am răspuns, aprinzându-mi o ţigară. Se iubesc. De aceea văd, aud şi miros totul.

— Asta fac îndrăgostiţii?

— N-ai avut experienţa asta niciodată?

— N-am fost niciodată îndrăgostită, a zis.

— Serios? De ce nu?

— Habar nu am. Obsedată, da, asta am fost. Dar dacă dragostea e cum se spune că ar fi, atunci niciodată.

— Deci erai o prinţesă de gheaţă? Fata la care râvneau toţi băieţii, dar cu care nu îndrăzneau să intre în vorbă.

— Eu? a râs Lea. Nu prea cred.

Şi-a dus mâna la gură, dar a retras-o la fel de iute. Era cu putinţă ca gestul să fie inconştient, fiindcă nu-mi venea să cred că femeia asta atât de frumoasă ar fi putut avea un complex din cauza unei minuscule cicatrice pe buza de sus.

— Dar tu, Ulf? m-a întrebat, folosindu-mi numele fals fără urmă de ironie.

— De o grămadă de ori.

— Bravo ţie!

— A, nu ştiu dacă-i chiar aşa o realizare.

— De ce nu?

Am ridicat din umeri.

— Are un preţ. Am devenit foarte priceput la a face faţă respingerii.

— Prostii, a zis ea.

Am zâmbit larg şi-am tras aer în piept.

— Aş fi fost unul dintre băieţii ăia, să ştii.

— Ce băieţi?

Ştiam că nu-i nevoie să răspund: îmbujorarea din obrajii ei dezvăluia că înţelesese ce voisem să spun. Ba chiar eram un pic surprins: nu părea genul care roşeşte.

Eram pe cale să spun totuşi ceva când am fost întrerupt de o voce tăioasă:

— Ce naiba faci aici?

M-am răsucit. Stăteau în spatele băncii, la zece metri mai încolo. Erau trei. Fiecare cu câte o sticlă în mână. Sticle de-ale lui Mattis. Era greu de spus căruia dintre noi îi fusese adresată întrebarea, dar chiar şi în lumina difuză, am văzut şi-am auzit cine o pusese: Ove. Cumnatul cu drepturi de moştenire.

— Cu… cu… sudistul ăsta.

Vorbea împiedicat, nelăsând vreo îndoială asupra faptului că se înfruptase din conţinutul sticlei, dar bănuiam că nu doar din pricina asta nu izbutise să găsească o insultă mai acătării.

Lea a sărit în picioare şi a păşit iute spre el, punându-i palma pe braţ.

— Ove, să nu…

— Hei, tu, sudistule! Uită-te la mine. Credeai că de-acum o s-o poţi fute, aşa-i? După ce frate-meu a

dat ortu' popii şi-a lăsat-o văduvă. Dar ştiai că nu-i voie? N-au voie să se fută nici măcar atunci! Doar dacă se mărită iar! Ha-ha!

A dat-o pe Lea deoparte, apoi a ridicat sticla cu o arcuire a braţului şi a dus-o la buze.

— Dar poate cu asta o să-ţi meargă… a zis cu stropi de salivă şi alcool sărindu-i din gură. Fiindcă asta-i o curvă.

S-a uitat ţintă la mine, cu ochii holbaţi.

— O curvă! a repetat văzând că nu reacţionez.

Ştiam, fireşte, că dacă o femeie e numită curvă în faţa ta ăsta e un semnal universal ca să te ridici şi să-i arzi un pumn în faţă vorbitorului respectiv. Dar am rămas pe loc.

— Ce-i, sudistule? Pe lângă că eşti hoţ de pizdă, mai eşti şi las?

A hohotit tare, mulţumit că găsise, în sfârşit, cuvintele potrivite.

— Ove… a încercat Lea, însă bărbatul a împins-o deoparte cu mâna în care ţinea sticla.

Poate că nu intenţionase asta, dar sticla a lovit-o pe Lea în frunte. *Poate* că nu. M-am ridicat.

A rânjit. A lăsat sticla în seama unuia dintre amicii care stăteau în semiîntuneric sub un copac şi a înaintat spre mine cu pumnii ridicaţi în faţă. Cu picioarele desfăcute şi paşi iuţi, agili, a luat poziţie înaintea mea, cu capul uşor înclinat în spatele pumnilor şi cu o privire care deodată era limpede şi concentrată. Cât despre mine, nu mai avusesem prea multe ocazii să mă iau la bătaie de când terminasem clasele primare. Rectific. Nu mă mai luasem la bătaie din clasele primare.

Primul pumn m-a nimerit în nas şi m-am simţit orbit de lacrimile care mi-au umplut îndată ochii. Al doilea m-a izbit în falcă. Am simţit că ceva se rupe acolo, apoi gustul metalic al sângelui. Am scuipat un dinte şi-am lovit sălbatic aerul. Al treilea pumn al lui Ove m-a nimerit iarăşi în nas. Nu ştiu ce-au auzit ei, dar pentru mine sunetul loviturii a fost ca şi cum s-ar fi izbit o maşină de parapet.

Am mai azvârlit un pumn în văzduhul nopţii de vară. Următoarea lovitură a lui Ove s-a oprit în pieptul meu; m-am împiedicat şi-am căzut peste el, cuprinzându-l cu braţele. Am încercat să i le blochez, să nu mai facă şi alte pagube, însă a reuşit să-şi elibereze stânga şi să mă izbească de mai multe ori în ochi şi-n tâmplă. Am auzit un sunet metalic, scrâşnit şi am simţit că ceva crapă acolo. Mi-am arătat dinţii ca un câine şi m-am repezit să apuc cu ei ceva, o ureche, muşcând-o cât de tare am putut.

— Căcat! a răcnit Ove şi, eliberându-şi cu o smucitură amândouă braţele, mi-a prins capul sub cel drept.

M-a izbit o duhoare de sudoare şi adrenalină. O mai simţisem şi altă dată, la bărbaţi care fuseseră confruntaţi brusc cu faptul că-i datorau Pescarului bani şi nu ştiau ce-o să se întâmple.

— Dacă pui mâna pe ea, am şoptit în ce-i mai rămăsese din ureche, simţind cum îmi înec vorbele în propriul sânge, te omor.

A râs.

— Dar cum stă treaba cu tine, sudistule? Dacă-ţi zbor şi restul de dinţişori frumuşei şi albi?

— Dă-i drumul, am gâfâit. Dar dacă o atingi…

— Cu ăsta?

Singurul lucru pozitiv pe care-l pot spune despre cuţitul pe care-l scosese şi-l ţinea cu mâna neocupată ar fi că era mai mic decât al lui Knut.

— N-ai tupeul ăsta, am gemut.

Mi-a lipit vârful cuţitului de obraz.

— Nu?

— Atunci fă-o – nu mi-am dat seama de unde mă alesesem cu sâsâitul până ce n-am simţit oţelul rece lipit de limbă şi am înţeles că-mi străpunsese obrazul cu lama –, plod din incest ce eşti, am reuşit să zic cu ceva efort, de vreme ce cuvintele necesită destulă gimnastică a limbii.

— Ce-ai zis, bulangiule?

Am simţit cum răsucea lama în pielea obrazului meu.

— Frate-tu ţi-e şi tată, am zis peltic. De-aia eşti aşa de netot şi de urât.

Brusc, cuţitul a fost tras afară.

Ştiam ce urmează. Ştiam că avea să se sfârşească aici. Şi că mi-o cerusem singur, aproape că o căutasem cu lumânarea. Un om cu moştenirea lui genetică violentă n-avea de ales decât să-şi împlânte cuţitul în mine.

Atunci de ce-o făcusem? Să mă ia naiba dacă ştiu. Să mă ia naiba dacă ştiu ce calcule ni se învârt prin minte, cum scădem şi adunăm cu speranţa că rezultatul va fi pozitiv. Ştiu doar că fragmente dintr-un asemenea calcul trebuie să se fi perindat prin creierul meu privat de somn, ameţit de soare şi îmbibat cu alcool, având drept rezultat pozitiv posibilitatea ca un om să petreacă o groază de vreme în puşcărie, condamnat pentru omor, timp în care Lea ar fi putut ajunge departe, asta dacă ar fi avut înţelepciunea de a păstra o parte din banii pe care ştia unde să-i găsească. Încă un plus aici: până îi dădeau drumul lui Ove, Knut Haguroyama ar fi crescut suficient cât să o poată proteja pe ea şi pe el însuşi. Pe partea negativă a calculului se găsea propria-mi viaţă. Care, luând în considerare durata şi calitatea timpului ce-mi mai rămânea, nu însemna mare lucru. Da, până şi eu puteam face calculul.

Am închis ochii. Am simţit căldura sângelui scurgându-mi-se pe obraz şi pe sub guler.

Am aşteptat.

Nimic.

— Ştii că o s-o fac, am auzit o voce.

Strânsoarea din jurul capului meu a slăbit.

Am făcut doi paşi înapoi. Am deschis iarăşi ochii.

Ove ridicase mâinile şi scăpase cuţitul pe jos. În faţa lui stătea Lea. Am recunoscut pistolul din mâna ei, ţintind fruntea lui Ove.

— Şterge-o de aici, a zis.

Ove a înghiţit în sec, făcând să-i salte mărul lui Adam.

— Lea…

— Acum!

A dat să-şi culeagă cuţitul de pe jos.

— Cred că pe ăla l-ai pierdut, a mârâit Lea.

Ove a ridicat palmele spre ea şi a dat înapoi în beznă, cu mâna goală. Am auzit înjurături furioase, înghiţituri grăbite luate din sticle şi crengi foşnind, în vreme ce dispăreau după copaci.

— Uite aici, a zis Lea întinzându-mi pistolul. Era pe bancă.

— Cred că mi-a alunecat, am spus şi l-am băgat la loc sub curea.

Am înghiţit sângele din obraz, simţind că pulsul îmi zvâcneşte sălbatic în tâmple, şi-am băgat de seamă că nu mai auzeam bine cu o ureche.

— Te-am văzut cum l-ai scos înainte să te ridici, Ulf, a zis ea închizând un ochi, cum era obiceiul în familia lor. Gaura aia din obraz are nevoie de copci. Haide, am ac şi aţă în maşină.



Nu mai ţin minte prea mult din drumul de întoarcere. Ţin minte, totuşi, că am mers cu maşina până la râul Alta şi ne-am aşezat pe mal, iar ea mi-a spălat rănile în vreme ce ascultam susurul apei şi mă uitam la maldărele de prundiş care arătau precum nişte căpăţâni de zahăr lipite de povârnişurile abrupte ale albiei. Şi mai ţin minte că mă gândeam că văzusem în zilele şi nopţile din urmă mai mult cer decât în restul vieţii mele de dinainte de a ajunge acolo.

Mi-a atins cu blândeţe nasul, l-a pipăit şi-a concluzionat că nu era rupt. Mi-a cusut apoi obrazul ferfeniţit vorbindu-mi în limba sami şi cântând ceva ce-ar fi trebuit să fie un *joik* pentru grabnică însănătoşire. *Joik* şi vuietul râului. Şi mai ţin minte că mi-era un pic greaţă, dar că ea a alungat musculiţele şi mi-a trecut mâna peste frunte de mai multe ori decât ar fi fost strict necesar ca să-mi ţină părul departe de rană. Când am întrebat-o de ce avea în maşină ac, aţă chirurgicală şi dezinfectant şi dacă familia ei era înclinată spre accidente când ieşeau, a clătinat din cap.

— Când ieşim… nu. Un accident domestic.

— Un accident domestic?

— Da. Pe nume Hugo. Se îmbăta şi sărea la bătaie. Nu puteam decât să fugim de-acasă şi să ne bandajăm rănile.

— Te coseai singură?

— Şi pe Knut.

— L-a lovit pe *Knut?*

— De unde crezi că are copcile alea de pe frunte?

— Şi tu l-ai cusut? Aici, în maşină?

— Asta a fost mai demult, în vara asta. Hugo era beat, era ca de obicei. A zis că mă uit la el cu expresia aia plină de reproş şi că în noaptea aia nu s-ar fi atins de mine dacă i-aş fi arătat măcar un pic de respect şi nu l-aş fi ignorat. Până la urmă, pe vremea aceea, eu nu eram decât o fată oarecare, în timp ce el era un Eliassen care tocmai se întorsese acasă cu o captură imensă. N-am răspuns, dar chiar şi aşa, am reuşit să-l înfurii şi mai tare şi a sărit să mă bată. Ştiam cum să mă apăr, dar în momentul acela a intrat Knut. Aşa că Hugo a luat sticla şi a dat cu ea. L-a nimerit în frunte pe Knut şi băiatul a leşinat, aşa că l-am dus pe braţe la maşină. Când m-am întors acasă, Hugo se calmase. Dar Knut a stat o săptămână la pat, cu greaţă şi ameţeli. Un doctor a venit tocmai din Alta ca să-l consulte. Hugo le-a spus doctorului şi tuturor că băiatul a căzut pe scări. Iar eu… n-am spus nimic nimănui şi i-am tot repetat lui Knut că asta a fost ceva ce s-a întâmplat pentru prima şi ultima oară.

Nu înţelesesem. Nu înţelesesem ce-mi zisese Knut, şi anume că maică-sa îi spusese că n-avea de ce să-şi facă griji pentru tatăl lui.

— Nimeni n-a ştiut, a continuat Lea. Până într-o seară când obişnuita gaşcă de beţivi s-a adunat la Ove şi cineva a întrebat ce s-a întâmplat în realitate, iar Hugo le-a spus totul despre soţia lipsită de respect, puştiul obraznic şi cum îi pusese la locul lor. Aşa că până la urmă a aflat tot satul. După care Hugo a pornit pe mare.

— Deci asta a vrut predicatorul să spună când a zis că Hugo a încercat să fugă de nişte fapte pentru

care nu-şi găsise încă ispăşirea?

— Asta şi tot restul. Îţi sângerează tâmpla.

Şi-a dat jos eşarfa roşie de mătase şi mi-a înfăşurat capul cu ea.



Nu-mi mai amintesc nimic după aceea, o bucată bună. Când mi-am revenit în simţiri, eram ghemuit pe bancheta din spate a maşinii, iar ea îmi spunea că am ajuns. Apoi a zis că probabil mă alesesem cu o contuzie, de aceea eram aşa de somnoros. Şi că ar fi mai bine să mă însoţească până la cabană.

Am pornit-o înaintea ei şi m-am aşezat pe un bolovan când satul nu s-a mai văzut. Lumină şi nemişcare. Ca în momentul de dinaintea unei furtuni. Sau după furtună, o furtună care a distrus tot ce era viu. Crâmpeie de ceaţă se furişau pe versanţii verzi ai dealurilor precum nişte năluci în cearşafuri albe, înghiţind mestecenii pirpirii care, reapărând apoi din negură, păreau să fi fost vrăjiţi.

Apoi s-a apropiat ea. Alunecând parcă, vrăjită şi ea.

— Ai pornit la plimbare? a întrebat cu un zâmbet. Poate mergem în aceeaşi direcţie?

Ascunzătoarea secretă.

Urechea începea să-mi ţiuie şi să-mi pocnească şi mă simţeam nesigur pe picioare, aşa că Lea m-a sprijinit, pentru siguranţă. Am străbătut drumul neobişnuit de repede, poate fiindcă păream să-mi tot pierd şi să-mi recapăt cunoştinţa. Odată ajuns în cabană, am avut ciudata senzaţie că mă întorsesem acasă, împreună cu un sentiment straniu de pace şi siguranţă cum nu simţisem în niciunul dintre multele locuri unde stătusem prin Oslo.

— Poţi să dormi acum, a zis, atingându-mi fruntea. Şi mâine să nu te oboseşti. Să nu bei decât apă. Promiţi?

— Unde te duci? am întrebat-o când s-a ridicat de pe marginea patului.

— Acasă, normal.

— Te grăbeşti? Knut e cu bunicul lui.

— Nu mă grăbesc foarte tare. Zic doar că ar trebui să stai întins, liniştit, şi să nu vorbeşti sau să-ţi faci vreo grijă.

— De acord. Dar n-ai putea să stai şi tu întinsă cu mine aici, liniştită? Doar un pic.

Am închis ochii. I-am auzit răsuflarea calmă. Mi-am imaginat că o aud cântărind lucrurile în minte.

— Nu sunt periculos, am zis. Nu sunt penticostal.

A râs încetişor.

— Bine, doar un pic.

M-am tras mai aproape de perete şi Lea s-a înghesuit alături de mine pe patul îngust.

— O să plec după ce adormi, a zis. Knut o să ajungă acasă devreme.

Am stat întins acolo, simţindu-mi corpul doar pe jumătate şi totuşi absolut prezent, cu simţurile cuprinzând totul: căldura şi pulsul trupului ei, parfumul care se ridica de pe gâtul bluzei ei, mirosul de săpun al părului ei, braţul şi palma pe care le aşezase între noi astfel încât să nu ne atingem direct.

Când m-am trezit, mi s-a părut că se lăsase noaptea. Avea ceva de-a face cu neclintirea. Chiar şi aşa, cu soarele din miez de noapte la zenit, era de parcă natura s-ar fi odihnit, de parcă bătăile inimii sale ar fi încetinit. Faţa Leei alunecase în adâncitura gâtului meu; îi simţeam nasul şi răsuflarea liniştită pe piele. Ar fi trebuit s-o trezesc, să-i spun că se făcuse vremea să plece dacă voia să se asigure că ajunge acasă înainte de întoarcerea lui Knut. Fireşte că voiam să ajungă la timp, pentru ca băiatul să nu-şi facă griji. Dar voiam şi să mai zăbovească, să mai rămână fie şi câteva clipe. Aşa că nu m-am mişcat, ci am rămas acolo întins, cugetând. Simţindu-mă viu. Ca şi cum corpul ei i-ar fi dat viaţă corpului meu. Am auzit un vuiet depărtat. Şi-am simţit că genele i se mişcă pe pielea mea. Se trezise.

— Ce-a fost asta? a şoptit.

— Un tunet, am zis. N-ai de ce să temi, e hăt, departe.

— Niciodată nu tună pe-aici, a zis. E prea frig.

— Poate că vine aer mai cald dinspre sud.

— Poate. Tare urât am visat.
— Despre ce?
— Că el e pe drum. Că vine să ne omoare.
— Omul din Oslo? Sau Ove?
— Nu ştiu. Nu mai ţin minte.

Am stat acolo şi am ascultat, aşteptând încă un tunet. Nu s-a mai auzit niciunul.

— Ulf?
— Da.
— Ai fost vreodată la Stockholm?
— Da.
— E frumos?
— Foarte frumos vara.

S-a ridicat într-un cot şi m-a privit de deasupra.

— Jon, a zis. Zodia Leului.

Am încuviinţat din cap.

— A zis şi asta omul din Oslo?

Lea a clătinat din cap.

— Ţi-am văzut plăcuţa de pe lănţişor când dormeai. Jon Hansen, născut pe 24 iulie. Eu sunt Balanţă. Tu eşti Foc şi eu sunt Aer.

— Eu o să ard, iar tu o să ajungi în rai.

A zâmbit.

— Ăsta e primul lucru care-ţi vine în minte?
— Nu.
— Atunci care este?

Faţa îi era aproape, ochii atât de negri şi arzători. N-am ştiut că o s-o sărut până ce n-am făcut-o. Nici măcar nu ştiu sigur dacă am avut eu iniţiativa ori ea. Dar după aceea am cuprins-o în braţe, am tras-o spre mine şi-am strâns-o tare, simţindu-i trupul, simţind-o suspinând.

— Nu, a gemut. Nu trebuie!
— Lea…!
— Nu! Nu… putem. Dă-mi drumul!

I-am dat drumul.

A sărit din pat. S-a oprit în mijlocul încăperii, cu răsuflarea tăiată, aruncându-mi priviri feroce.

— Am crezut… am dat să spun. Îmi pare rău, n-am vrut să…

— Sst, a şoptit. Asta nu s-a întâmplat. Şi nici n-o să se mai întâmple. Niciodată. Ai înţeles?

— Nu.

A scos un suspin lung, tremurător.

— Sunt măritată, Ulf.

— Măritată? Eşti văduvă.

— Nu înţelegi. Nu sunt măritată doar cu el. Sunt măritată cu… cu totul. Tot ce-i aici. Noi doi ţinem de lumi diferite. Tu îţi câştigi existenţa din droguri, eu sunt o credincioasă. Nu ştiu pentru ce trăieşti, dar eu pentru asta trăiesc, asta şi fiul meu. Nimic altceva nu contează şi n-am de gând să las un… un vis prostesc şi nesăbuit să distrugă totul. Nu-mi permit asta, Ulf. Pricepi?

— Dar ţi-am spus deja că am bani. Uită-te după scândura de lângă dulap, găseşti acolo o…

— Nu, nu şi nu, a zis, acoperindu-şi urechile cu palmele. Nu vreau să aud şi nu vreau niciun ban! Vreau ce am şi nimic mai mult. Nu ne mai putem vedea, nu vreau să te mai văd, s-a terminat… s-a terminat prosteşte şi nebuneşte şi… acum o să plec. Nu veni să mă vezi. Nici eu n-o să vin să te văd. Rămâi cu bine, Ulf. Să ai o viaţă bună.

Apoi, cât ai clipi, a ieşit din cabană. Deja începeam să mă îndoiesc că toate acestea se întâmplaseră cu adevărat. Da, mă sărutase, durerea din obraz nu minţea. Însă asta însemna că şi restul era adevărat, partea în care spusese că nu vrea să mă mai vadă vreodată. M-am ridicat şi am ieşit afară. Am văzut-o alergând spre sat în lumina lunii.

Fireşte că dădea bir cu fugiţii. Cine n-ar fi făcut-o? *Eu* aşa aş fi procedat. Cu mult timp în urmă. Numai că eu eram genul care dă bir cu fugiţii. Ea nu-şi permitea să fugă, în vreme ce eu, de obicei, fugeam fiindcă nu-mi permiteam să rămân. Ce fusese în capul meu? Că doi oameni ca noi puteau fi împreună? Nu, nu la asta mă gândisem. Visasem la asta poate, în felul în care minţile noastre invocă imagini şi fantezii. Dar se făcuse vremea să mă trezesc din visare.

Am auzit un alt bubuit de tunet, de data asta ceva mai aproape. M-am uitat spre vest. Departe, în zare, se adunau nori plumburii.

E pe drum. Vine să ne omoare.

Am intrat înapoi în cabană şi mi-am lăsat fruntea pe perete. Credeam în vise cam cât credeam şi în zei. Eram mai tentat să cred în dragostea pentru droguri a unui toxicoman decât în dragostea dintre oameni. Credeam însă în moarte. Era o promisiune ce ştiam că avea să fie ţinută. Credeam într-un glonţ de nouă milimetri la viteza de o mie de kilometri pe oră. Şi că viaţa era perioada dintre momentul în care glonţul ieşea de pe ţeava armei şi cel care îţi străpungea creierul.

Am scos funia de sub pat şi am legat-o de clanţa uşii. Celălalt capăt l-am înnodat de cadrul greu al patului, prins în cuie de perete, aşa încât uşa să nu se poată deschide spre înafară. Am strâns funia. Aşa. Apoi m-am lungit pe pat şi am început să mă holbez la scândurile tavanului.

Capitolul 13

Era în Stockholm. Cu mult, mult timp în urmă, înainte de toate. Aveam optsprezece ani şi luasem trenul din Oslo. M-am plimbat singur pe străzile din Södermalm. Paşii mi s-au încurcat prin iarba din Djurgården, m-am aşezat pe un ponton şi mi-am legănat picioarele deasupra apei, privind către Palatul Regal şi ştiind că n-aş fi schimbat în veci ce aveau ei pe libertatea mea. M-am îmbrăcat apoi cât de bine am putut, cu puţinele haine pe care le aveam, şi m-am dus la Teatrul Dramatic Regal, fiindcă eram îndrăgostit de o norvegiancă ce o juca pe Solveig în *Peer Gynt.*

Era cu trei ani mai mare ca mine, dar vorbisem cu ea la o petrecere. Probabil de aceea mă şi dusesem acolo. În cea mai mare parte din pricina asta. Fata se descurca bine în piesă, vorbea suedeza ca o băştinaşă, ori cel puţin aşa îmi suna mie. Era atrăgătoare şi intangibilă. În orice caz, pe parcursul piesei, îndrăgosteala mea s-a veştejit treptat. Poate fiindcă fata nu putea concura cu ziua pe care o avusesem, cu Stockholmul. Poate fiindcă aveam optsprezece ani şi mi se pusese deja pata pe roşcata aşezată în rândul din faţă.

În ziua următoare am cumpărat nişte haşiş în Sergels torg. Apoi am apucat-o spre Kungsträdgården, unde am văzut-o iarăşi pe roşcată. Am întrebat-o dacă îi plăcuse piesa, dar n-a făcut decât să ridice din umeri şi mi-a arătat cum se rulează un joint în stil suedez. Avea douăzeci de ani, era din Östersund şi avea un apartament mic în Odenplan. Vizavi era un restaurant decent numit Tranan, unde am mâncat hering prăjit cu piure de cartofi şi-am băut bere potrivit de tare.

Mi-am dat seama că nu era, până la urmă, fata văzută în rândul din faţă, că nu fusese în viaţa ei la Teatrul Regal. Am stat cu ea timp de trei zile. Se ducea la lucru în vreme ce eu hoinăream peste tot respirând aerul văratic şi atmosfera oraşului. Pe

drumul înapoi spre casă am stat uitându-mă pe fereastră şi întrebându-mă ce-o să spun la întoarcere. Şi am avut, pentru prima dată, gândul cel mai trist dintre toate: că nu exista întoarcere. Că acum devine atunci, acum devine atunci, într-o afurisită de succesiune nesfârşită şi că nu există marşarier la vehiculul ăsta numit viaţă.

M-am trezit iarăşi.

Ceva zgâria la uşă. M-am răsucit în pat şi-am văzut clanţa mişcându-se în sus şi-n jos.

Lea se răzgândise. Se întorsese.

— Lea?

Inima îmi bubuia, cuprinsă de o bucurie sălbatică. Am azvârlit păturile de pe mine şi-am pus picioarele pe podea.

Niciun răspuns.

Nu era Lea.

Era un bărbat. Un bărbat puternic şi furios. Fiindcă forţa pe care o folosea asupra clanţei făcea să se zguduie şi să scârţâie cadrul patului.

Am luat puşca sprijinită de perete şi am aţintit-o spre uşă.

— Cine-i acolo? Ce vrei?

Tot niciun răspuns. Dar ce-ar fi putut zice? Că venise să mă lichideze, aşa că să fiu bun şi să deschid uşa? Frânghia vibra precum o coardă de pian şi uşa s-a întredeschis un pic. Suficient cât să vâri ţeava unui revolver…

— Răspunde sau trag!

Aveam impresia că scândurile patului ţipau de durere în vreme ce piroanele erau smulse din cadru, milimetru cu milimetru. Apoi am auzit un pocnet afară, cum face un revolver când i se trage cocoşul.

Am tras. Şi am tras. Şi iar am tras. Trei gloanţe din magazie şi unul de pe ţeavă.

După aceea, tăcerea s-a făcut şi mai apăsătoare.

Mi-am ţinut răsuflarea.

Rahat! Încă se auzea râcâitul acela. Am auzit un bufnet puternic. Clanţa a fost smucită din uşă şi a dispărut. Apoi un muget tare, o jelanie, şi acelaşi pocnet sec. Pe care abia atunci l-am recunoscut.

Am scos de sub pernă pistolul, am slăbit frânghia şi am deschis uşa.

Renul nu ajunsese departe. L-am văzut lungit pe buruieni douăzeci de metri mai încolo, în direcţia satului. De parcă, instinctiv, ar fi căutat să ajungă la oameni şi nu în pădure.

M-am apropiat.

Renul zăcea, mişcându-şi doar capul. Clanţa uşii încă îi era prinsă în coarne. Îşi frecase coarnele de uşa cabanei şi i se prinseseră în clanţă.

Stătea cu capul lipit de pământ şi se uita la mine. Ştiam că nu-i de fapt nimic rugător în ochii animalului, că asta voiam eu să citesc în ei. Am ridicat pistolul. Am văzut mişcarea reflectându-se în globii săi oculari umezi.

Ce spusese Anita? *O să împuşti oglindirea.* Renul singuratic, care fugise din turma lui şi găsise ascunzişul de-aici, însă tot îi venise ziua din urmă – eram eu, oare?

Nu reuşeam să trag. Fireşte că nu reuşeam.

Am închis ochii. Strâns. M-am gândit la ce urma după aceea. La ce nu urma după aceea. Gata cu lacrimile, gata cu frica, cu regretul, vina, setea, dorul, gata cu senzaţia că ţi-ai risipit toate şansele care ţi-au fost date.

Am tras. De două ori.

Apoi m-am întors în cabană.

M-am întins pe pat. Sărut şi moarte. Sărut şi moarte.

M-am trezit câteva ore mai târziu cu o migrenă, senzaţia că-mi sfârâie ceva în ureche şi sentimentul că gata, se sfârşise. Gravitaţia trăgea cu putere de corpul meu, golindu-l de lumină şi speranţă. Însă nu fusesem tras atât de adânc încât să nu mă pot smulge de-acolo dacă mă mişcam iute şi mă apucam de un colac de salvare. Era o singură cale de ieşire şi, dacă mă scufundam iarăşi, bezna avea să fie şi mai neagră, avea să dureze şi mai mult. Dar simţeam nevoia, în clipa aceea, să fac aşa.

În absenţa Prinţului Diazepam, am înhăţat singurul colac de salvare pe care-l aveam. Am

început sticla de băutură.

Capitolul 14

Poate că băutura izbutise să alunge mare pare din întunecime, însă pe Lea n-o putuse alunga din inima şi mintea mea. Dacă înainte nu-mi dădusem seama, acum o ştiam. Eram, prosteşte şi fără speranţă, îndrăgostit. Iarăşi.

Însă de data asta era altfel. Nu mai era alta pe rândul din faţă pe care s-o prefer. Doar ea. O voiam pe această creştină ieşită din comun, o voiam cu tot cu băiatul ei, cu cicatricea de pe buză şi soţul recent înecat. Lea. Fata cu plete negre ca pana corbului, un licăr albăstrui în priviri şi mers legănat. Care vorbea lent, cu grijă, fără să rostească mai multe decât era necesar. Femeia care te vedea cum eşti şi te accepta. *Mă* accepta. Fie şi numai asta…

M-am întors cu faţa la perete.

Iar ea mă voia pe mine. Chiar dacă spusese că nu vrea să ne mai vedem niciodată, ştiam că mă vrea. Altfel de ce m-ar fi sărutat? Mă sărutase şi n-ar fi făcut asta dacă n-ar fi vrut şi nimic nu se întâmplase după momentul acela până când, deodată, fugise. Aşa că, dacă nu cumva credea că sărut prost şi mă abandonase din pricina asta, totul ţinea pur şi simplu de a o face să înţeleagă că eram un bărbat pe care se putea bizui. Unul care să aibă grijă de ea şi de Knut. Să priceapă că mă înţelesese greşit. Că *eu însumi* mă înţelesesem greşit. Nu voiam s-o iau la sănătoasa, nu şi de data asta. Fiindcă aveam în mine puterea de a sta pe loc, însă nu ajunsesem vreodată s-o şi dovedesc. Să-mi întemeiez un cămin. Acum însă, gândindu-mă la asta, ideea îmi plăcea. Îmi plăcea să mă gândesc la ceva durabil, previzibil. Da, chiar şi la uniformitate şi monotonie. Mereu căutasem lucrurile astea, până la urmă. Doar că nu le găsisem. Până acum.

M-a umflat râsul. Nu mă puteam opri. Zăceam acolo condamnat la moarte, beat, un asasin profesionist ratat, plănuind o viaţă lungă şi fericită cu o femeie care, ultima oară când îi vorbisem, îmi

spusese în termeni lipsiţi de echivoc că n-avea de gând să mă mai vadă vreodată.

Apoi, când m-am întors iarăşi spre interiorul încăperii şi-am văzut că sticla de pe scaunul de dinaintea mea era goală, am ştiut că trebuia neapărat să se întâmple una din două.

Trebuia s-o văd. Sau să beau mai mult.

Înainte să alunec iarăşi în somn, am auzit un urlet depărtat, înălţându-se şi coborând. Se întorseseră. Miroseau moartea şi putreziciunea şi-aveau să ajungă curând.

Situaţia devenea disperată.



M-am trezit în zori. Meterezele norilor se vedeau încă spre vest, însă nu se apropiaseră, ci, mai degrabă, păreau să fi dat un pic înapoi. Şi nici tunete nu mai auzisem.

M-am spălat în pârâu. Mi-am desfăcut eşarfa roşie pe care încă o aveam înfăşurată în jurul capului şi am tamponat cu apă rana de la tâmplă. M-am îmbrăcat cu lenjerie nouă, cu cămaşă nouă. M-am bărbierit. Eram pe cale să clătesc eşarfa roşie când mi-am dat seama că încă păstra ceva din mirosul ei. Aşa că mi-am prins-o la gât. M-am apucat să îngân vorbele pe care mă gândeam să le rostesc, vorbe pe care probabil că le modificasem de vreo opt ori în ultimul ceas, dar tot le ştiam pe de rost. Nu trebuiau să sune sofisticat, ci sincer. Şi se sfârşeau cu „Lea, te iubesc”. Păi, fireşte că aşa trebuia să se sfârşească. Iată-mă şi te iubesc. Dă-mă afară dacă trebuie, dacă poţi. Dar până una-alta, uite-mă aici, întinzându-ţi mâna, iar în palmă se află, bătând, inima mea. Am curăţat briciul şi m-am spălat pe dinţi în caz că ea ar fi vrut să mă sărute din nou.

Apoi am apucat-o către sat.

Un roi de muşte s-a ridicat de pe hoitul renului când am trecut pe lângă el. Ciudat lucru, dar părea să se fi făcut mai mare. Dinspre animal venea o duhoare pe care n-o simţisem până atunci, deşi carcasa era la doar douăzeci de paşi de cabană. Am

presupus că mirosul fusese purtat altundeva de vântul puternic din vest. Unul dintre ochi lipsea. O pasăre de pradă, probabil. Însă nu arăta ca şi cum din el s-ar fi înfruptat vreun lup sau alt animal mare. Nu încă.

Am păşit mai departe, cu paşi iuţi şi fermi. Dincolo de sat, către ponton. Înainte s-o văd pe Lea, aveam de reglat nişte lucruri.

Am scos pistolul de la spate, mi-am luat avânt vreo doi paşi şi l-am aruncat în apa mării, cât de departe am putut. Apoi am intrat în prăvălia lui Pirjo, am cumpărat o cutie de chiftele de ren, aşa, ca să mă aflu în treabă, şi-am întrebat unde locuieşte Mattis. După ce a încercat zadarnic, de trei ori, să-mi spună în finlandeză, m-a condus afară şi a arătat cu degetul spre o casă aflată la câteva aruncături de pistol mai încolo, în lungul drumului.

Mattis a deschis după ce am sunat de trei ori şi mă pregăteam să plec.

— Mi s-a părut mie că-i cineva, a zis.

Avea părul zbârlit şi purta un pulover de lână plin de găuri, chiloţi şi şosete groase de lână.

— Uşa e descuiată, de ce stai aşa, în prag?

— N-ai auzit soneria?

S-a uitat cu interes la obiectul spre care arătam.

— Ia te uită, am şi sonerie! a exclamat. Dar nu pare să meargă. Intră.

Era limpede, Mattis locuia într-o casă lipsită de mobilier.

— Aici stai? am întrebat şi vocea mi-a răsunat între pereţi.

— Cât mai puţin cu putinţă, a răspuns. Dar asta e adresa mea.

— Şi cine ţi-a conceput interiorul?

— Casa am moştenit-o de la Sivert. Altcineva a moştenit mobila.

— Sivert ţi-era rudă?

— Nu ştiu. Poate. Cred, mai degrabă, că aveam nişte chestii în comun. Şi probabil s-a gândit că ne înrudim.

M-a umflat râsul. Mattis m-a privit cu un chip lipsit de expresie, şi-a tras nişte pantaloni pe el şi s-a aşezat pe podea, cu picioarele încrucişate.

Am făcut la fel.

— Iartă-mă că întreb, dar ce s-a întâmplat cu obrazul tău?

— Am dat peste o creangă, am zis, scoţând banii din buzunarul jachetei.

I-a numărat. A rânjit şi i-a îndesat în buzunarul propriu.

— Tăcere, a zis. Şi băutură, bună şi rece, din pivniţă. De care vrei?

— Ai de mai multe feluri?

— Nu, a zis cu acelaşi rânjet. Asta înseamnă că te gândeşti să rămâi în Kåsund, Ulf?

— Posibil.

— Eşti în siguranţă aici, acum. De ce să te duci în altă parte? O să rămâi la cabană?

— Păi, unde altundeva?

— Ei bine…

Zâmbetul acela până la urechi părea să-i fi fost zugrăvit pe faţă.

— Ar trebui să faci cunoştinţă cu nişte femei de prin sat. Poate vrei să te încălzeşti un pic, acum că toamna e pe drum.

Cochetam cu ideea de a-i arde un pumn în dinţii ăia maronii. De unde naiba scosese şi asta? M-am străduit să zâmbesc:

— Ţi-a spus poveşti vărul tău, deci?

— Vărul?

— Konrad. Kåre. Kornelius.

— Nu-i văr cu mine.

— El aşa a spus, am zis, încercând iarăşi să-mi întind picioarele.

— Serios? a făcut Mattis, ridicând o sprânceană şi scărpinându-se în părul lăţos. Ce mama dracului, asta ar însemna… ei, unde te duci?

— Afară de aici.

— Dar nici nu ţi-ai luat băutura.

— O să mă descurc şi fără.

— Zici? a strigat după mine.

Am cotit-o spre biserică, printre pietrele de mormânt.

Uşa era întredeschisă, aşa că m-am strecurat înăuntru.

Stătea lângă altar, cu spatele la mine, aranjând nişte flori într-o vază. Am tras aer în piept, încercând să respir calm, însă inima îmi bubuia deja în piept. Am înaintat spre ea cu paşi grei. Dar chiar şi aşa, a tresărit când mi-am dres vocea.

S-a răsucit spre mine. Cele două trepte ce duceau spre altar însemnau că avea avantajul înălţimii. Ochii îi erau înroşiţi, despicături înguste pe sub pleoapele umflate. Mi se părea că inima începe să mi se vadă de dinafară, că e pe punctul să-mi sape găuri în coşul pieptului.

— Ce vrei? a zis în şoaptă, cu vocea răguşită de plâns.

Gata, se dusese pe copcă.

Tot ce plănuisem să spun se spulberase, uitat.

Nu-mi mai rămăsese decât ultima propoziţie.

Aşa că am spus-o.

— Lea, te iubesc.

Am văzut-o clipind iute, de parcă ar fi fost îngrozită.

Încurajat de faptul că nu mă dăduse imediat afară, am continuat:

— Vreau ca tu şi Knut să veniţi cu mine. Într-un loc unde să nu ne găsească nimeni. Un oraş mare. Unul cu arhipelag, cu piure de cartofi şi bere. Putem pescui şi ne putem duce la teatru. Şi după aceea, ne putem plimba încetişor până la apartamentul nostru de pe Strandvägen. Nu-mi pot permite un apartament mare dacă trebuie să fie acolo fiindcă e o stradă scumpă. Dar ar fi apartamentul nostru.

A şoptit ceva, în vreme ce lacrimile îi umpleau ochii deja roşii de plâns.

— Ce?

Am făcut un pas înainte, oprindu-mă însă când a înălţat braţele, ţinând, protector, un buchet de flori înaintea ei. A repetat ce spusese, de data asta mai tare:

— Asta i-ai zis şi Anitei?

A fost ca şi cum cineva ar fi aruncat peste mine o găleată de apă din mare.

Lea a clătinat din cap.

— A venit aici. Ca să-mi ofere condoleanţe pentru Hugo, a zis. Şi ne-a văzut în maşină, aşa că se întreba dacă nu erai pe aici. De vreme ce promiseseşi că o să te întorci.

— Lea, eu…

— Nu-i nevoie, Ulf. Doar pleacă odată.

— Nu! Ştii că aveam nevoie de o ascunzătoare. Johnny era pe-aici, căutându-mă. Anita s-a oferit să mă primească la ea şi n-aveam unde altundeva să mă duc.

Mi s-a părut că sesizez o urmă de îndoială în vocea ei.

— Deci nu te-ai atins de ea?

Aş fi vrut să pretind asta, dar parcă-mi paralizaseră muşchii mandibulei. N-am izbutit decât să casc gura. Knut avusese dreptate: nu mă pricep nici la minţit.

— E… e posibil s-o fi atins, poate. Dar n-a însemnat nimic.

— Nu?

Lea şi-a tras nasul şi şi-a şters o lacrimă cu dosul palmei.

— Poate că aşa-i mai bine, Ulf. Oricum nu m-aş fi putut duce nicăieri cu tine, dar acum măcar n-o să mă mai întreb cum ar fi fost.

A coborât capul în piept, s-a răsucit şi a pornit spre sacristie. Fără niciun rămas-bun ceremonios.

Mi-a venit să alerg după ea. S-o opresc. Să-i explic. Să o implor. S-o silesc. Dar era ca şi cum toată energia şi toată voinţa mea secaseră.

Şi am ştiut, auzind pocnetul răsunător al uşii trântindu-se în spatele ei, că era pentru ultima dată când o vedeam pe Lea.

Împleticindu-mă, am ieşit în lumină. M-am aşezat pe treptele bisericii, uitându-mă pierdut, cu ochii usturându-mă, la şirurile dese de pietre de căpătâi.

M-a învăluit întunericul. Cădeam. Prăpastia mă sorbea înăuntrul său şi nici toată băutura din lume n-ar fi putut-o opri.

Dar fireşte că, şi dacă nu te ajută cu nimic, băutura tot băutură rămâne. Şi când am bătut la uşa lui Mattis şi-am intrat, aşezase deja cele două sticle pe blatul din bucătărie.

— Mă gândeam eu că o să te întorci, a rânjit.

Am luat sticlele şi am plecat fără un cuvânt.

Capitolul 15

Cum se termină o poveste?

Bunicul meu a fost arhitect. Zicea că o linie – la fel ca o poveste – începe unde se sfârşeşte. Şi invers.

Concepea clădiri de biserici. Fiindcă se pricepea la asta, spunea el, nu fiindcă ar fi crezut în existenţa vreunui zeu. Aşa îşi câştiga traiul. Dar zicea că şi-ar fi dorit să creadă în Dumnezeul pentru care era plătit să înalţe biserici. Ar fi făcut ca munca lui să aibă mai multă noimă.

— Ar trebui să mă ocup de spitale în Uganda, zicea. Planurile ar fi gata în cinci zile, construcţia în zece şi ar salva vieţi. În loc de asta, stau cu lunile să fac designul unor monumente dedicate unei superstiţii care nu salvează pe nimeni.

Locuri de refugiu, aşa îşi numea bisericile. Locuri unde să fugi de anxietatea legată de moarte. Locuri de refugiu pentru nădejdea incurabilă a omenirii într-o viaţă eternă.

— Ar fi fost mai ieftin să le dai oamenilor o păturică şi-un ursuleţ de pluş ca să-i linişteşti, zicea. Dar probabil e mai bine că fac biserici la care oamenii să se poată uita şi nu las vreun idiot să facă treaba asta. În ultimul timp au împânzit toată ţara cu monstruozităţile alea pe care le numesc biserici.

Stăteam în duhoarea azilului de bătrâni, unchiul meu cel bogat, vărul meu şi cu mine, însă niciunul dintre ceilalţi doi nu asculta. Basse repeta lucruri pe care le mai spusese deja de-o sută de ori. Dădeau din cap, murmurau aprobator şi se tot uitau pe furiş la ceas. Înainte să intrăm, unchiul spusese că o jumătate de oră era suficient. Aş fi stat mai mult, însă unchiul conducea maşina. Basse începuse să devină un pic confuz, cu toate astea, îmi plăcea să-l aud repetând ce credea despre viaţă. Poate fiindcă îmi dădea senzaţia că, în ciuda a orice altceva, lucrurile erau deja stabilite. *O să mori, poartă-te ca un bărbat, flăcău!* Mă îngrijora doar ca nu cumva

vreuna dintre îngrijitoarele cele bătrâne şi cu crucifix la gât să-l convingă să-şi predea sufletul zeului lor, când i se apropia sfârşitul. Credeam că asta ar fi fost traumatic pentru un băiat care crescuse cu ateismul bunicului său. Nu credeam în viaţa de după moarte, însă credeam în moartea de după viaţă.

În orice caz, asta era acum cea mai adâncă speranţă şi dorinţă a mea.

Trecuseră două zile de când uşa se închisese cu zgomot în spatele Leei.

Două zile de zăcut în patul din cabană, două zile în cădere liberă prin gaura neagră, timp în care golisem şi una dintre sticlele cu băutură.

Cum să sfârşim, deci, această poveste?

Deshidratat, am coborât din pat împleticindu-mă şi am păşit împiedicat până la pârâu. Am îngenuncheat în apă şi am băut. Apoi am stat şi mi-am cercetat oglindirea într-o băltoacă din spatele unor pietre.

Şi atunci am ştiut.

O să împuşti oglindirea.

La naiba, de ce nu? Nu ei aveau să-mi facă felul. *Eu* aveam să-mi fac felul. Linia se opreşte aici. Şi ce mama dracului ar fi atât de nasol în privinţa asta? *Son cuatro días,* cum obişnuia să zică Basse. Viaţa durează patru zile.

Aproape cuprins de extaz de la decizia mea, m-am grăbit să mă întorc în cabană.

Puşca era sprijinită de perete.

Era o decizie bună, o decizie fără consecinţe pentru restul lumii. Nimeni n-avea să mă jelească, să-mi ducă dorul sau să aibă de suferit de pe urma mea. De fapt, era greu să te gândeşti la vreun ins mai dispensabil ca mine. Pe scurt, era o decizie din care urmau să aibă de profitat cu toţii. Nu-mi mai rămânea aşadar decât s-o pun în practică înainte să mă apuce vreun puseu de laşitate, înainte ca ticălosul, nestatornicul meu creier să născocească vreun argument în favoarea continuării acestei existenţe mizerabile.

Am sprijinit patul puştii de duşumea şi mi-am potrivit gura deasupra ţevii. Metalul avea un gust amar şi sărat de la praful de puşcă. Pentru a ajunge la trăgaci, a trebuit să-mi vâr atât de tare pe gât ţeava puştii, că aproape m-am rănit cu ea. Reuşeam să ating trăgaciul doar cu degetul arătător. Hai odată. Sinucidere. Prima dată e întotdeauna cel mai rău.

Mi-am răsucit umărul şi am apăsat pe trăgaci.

Un pocnet sec.

În mă-sa.

Uitasem că băgasem gloanţele în ren.

Dar mai aveam. Pe undeva.

Am căutat prin dulăpioare şi pe rafturi. Nu erau multe locuri unde aş fi putut pune cutia cu cartuşe. În cele din urmă, m-am aşezat în patru labe şi m-am uitat sub pat. Acolo era. Am încărcat magazia puştii. Da, ştiu că un singur glonţ care-ţi străpunge creierul e suficient, dar cumva mă simţeam mai în siguranţă ştiind că mai exista muniţie în caz că ceva nu mergea cum trebuie. Şi da, îmi tremurau degetele, aşa că totul a durat o vreme. Însă, în cele din urmă, am închis magazia şi-am încărcat puşca aşa cum îmi arătase Lea.

Am cuprins iarăşi ţeava cu buzele. Era udă de salivă. Am întins mâna spre trăgaci, însă puşca se făcuse, parcă, mai lungă. Sau mă scurtasem eu. Dădeam oare înapoi?

Nu, am reuşit în cele din urmă să-mi fixez arătătorul pe trăgaci. Iar acum ştiam că urma să se întâmple, că n-aveam să mai fiu oprit de propriul creier. Că nici măcar materia mea cenuşie n-ar fi putut născoci contraargumente îndeajuns de bune, fiindcă şi ea tânjea după odihnă, nu voia să se prăbuşească, îşi dorea un întuneric care nu era acest întuneric.

Am tras adânc aer în piept şi am început să apăs trăgaciul. Vuietul din capul meu a căpătat o rezonanţă metalică. Ia stai, asta nu venea din capul meu, ci de afară. Băteau clopotele. Direcţia vântului se schimbase probabil. Şi nu puteam nega că

dangătele clopotelor mi se păreau potrivite cu împrejurările. Am mai apăsat puţin pe trăgaci, însă tot mai lipsea vreun milimetru ca să-l declanşez. Am îndoit genunchii, trebuia să înghit mai mult din ţeava puştii. Mă dureau coapsele.

Clopote.

Acum?

Observasem că nunţile şi înmormântările se ţineau la ora unu. Botezurile şi slujbele religioase, duminica. Iar în august nu erau sărbători religioase, din câte ştiam.

Ţeava mi-a alunecat mai adânc pe gâtlej. Gata. Acum.

Nemţii.

Lea îmi spusese că pe vremuri băteau clopotele pentru ca membrii rezistenţei să ştie când vin nemţii să-i caute.

Am închis ochii. I-am deschis iarăşi. Mi-am scos ţeava puştii din gură. M-am ridicat. Am pus puşca lângă uşă, apoi m-am apropiat de fereastra ce dădea către sat. N-am văzut pe nimeni. Am luat binoclul. Nimic.

Ca să mă asigur, am verificat şi-n cealaltă direcţie, spre pădure. Nimic. Am ridicat binoclul ca să arunc o privire la povârnişul de după copaci. Şi acolo erau.

Patru la număr. Încă atât de departe, încât era imposibil să-mi dau seama cine sunt. În afară de unul. Şi nu era prea greu de ghicit cine îi erau tovarăşii.

Corpul lui Mattis se zbânţuia dintr-o parte într-alta. Clar, banii pe care-i căpătase de la mine nu fuseseră de ajuns, aşa că profitase şi de cealaltă ofertă. Era cu putinţă să le fi cerut o sumă în plus ca să le arate calea dosnică, astfel încât să se poată furişa cu şanse mari de a nu fi văzuţi.

Dar veneau prea târziu. Plănuiam să fac eu însumi treaba în locul lor. N-aveam niciun chef să fiu torturat înainte să mor. Nu doar fiindcă e aşa de dureros, ci şi din cauză că n-ar fi durat mult până să încep să răcnesc că ascunsesem banii în peretele

cabanei şi drogurile sub scândurile duşumelei dintr-un apartament pustiu. Era pustiu fiindcă lumea părea să nu se înghesuie să ocupe locuinţe în care se sinuciseseră foştii locatari. Din perspectiva asta, Toralf îşi greşise calculul financiar când se împuşcase în propria-i casă. Ar fi trebuit să aleagă un loc care să nu le producă moştenitorilor o devalorizare a proprietăţii. O cabană de vânătoare din mijlocul pustietăţii, de pildă.

M-am uitat la puşca sprijinită de perete, dar n-am atins-o. Aveam timp din belşug; ei trebuiau să coboare printre copaci şi n-aveau cum să ajungă aici în mai puţin de zece minute, poate cincisprezece. Dar nu acesta era motivul.

Clopotele de la biserică. Băteau de zor. Dangătele erau pentru mine. Şi ea era cea care trăgea funiile. Dragostea mea lăsase deoparte obiceiurile parohiei, nu-i păsase ce-ar avea de zis localnicii şi preotul, nu-i păsase de viaţa ei, fiindcă Mattis, fireşte, avea să-şi dea seama ce făcea. Nu avea decât un gând în minte: să-l avertizeze pe individul cu care nu voia să se mai vadă vreodată că Johnny era în drum spre cabană.

Şi asta schimba lucrurile.

O mulţime de lucruri.

Se apropiau acum de copaci şi-am văzut, cu binoclul, siluetele celorlalţi trei. Unul aducea cu un păsăroi, cu un gât subţire iţindu-se dintr-un sacou prea mare pentru el. Johnny. Ceilalţi doi duceau ceva pe umeri. Puşti. Puşti automate, probabil. Pescarul avea un container plin în depozitul din port.

Mi-am evaluat şansele. Puteam să-i dobor unul câte unul dacă încercau să dea asaltul asupra cabanei. Dar n-aveau să facă asta. Mattis i-ar fi ajutat să folosească terenul, s-ar fi furişat pe la albia pârâului şi ar fi reuşit să se apropie îndeajuns de cabană încât s-o ciuruiască cu gloanţe. M-am uitat în jur. Singurele lucruri după care mă puteam ascunde erau de lemn, aşa că la fel de bine puteam rămâne în faţa cabanei, să le fac cu mâna. Singura

mea şansă, cu alte cuvinte, era să-i împuşc înainte să mă împuşte ei. Şi ca să pot trage, era nevoie să se mai apropie. Şi le-aş fi văzut feţele.

Trei dintre ei au dispărut printre copaci. Al patrulea, unul dintre tipii la costum şi cu armă, a rămas în spate şi-a strigat ceva, n-am auzit ce.

Preţ de vreo câteva minute, nu mă puteau vedea din pădure. Asta era şansa mea. Puteam să fug în sat, să iau Volkswagenul. Dacă era s-o fac, trebuia să mă mişc acum. Să pun mâna pe borseta cu bani şi…

Două puncte.

Păreau că zboară peste întinderea de iarbă-neagră, către copaci.

Mi-am dat seama ce strigase tipul ăla. Şi că se gândiseră la tot. Câini. Doi copoi. Tăcuţi. Am înţeles că nişte câini ca ăştia, care nu se puseseră pe lătrat când li se dăduse drumul să caute urma, erau al naibii de bine dresaţi şi n-aş fi avut nicio şansă în faţa lor, oricât de repede aş fi alergat.

Lucrurile începeau să se cam împută. Poate nu era atât de rău ca în urmă cu trei minute, când băgasem în gură ţeava puştii, însă acum situaţia era cu totul altfel. Sunetul slab, abia auzit al clopotelor îmi spunea nu doar că nişte dubioşi se îndreptau spre mine, ci şi că acum aveam ceva de pierdut. Era ca şi cum aş fi fost înjunghiat cu două cuţite în acelaşi timp, unul fierbinte şi unul îngheţat, unul al fericirii şi unul al fricii de moarte. Speranţa asta e-o ticăloasă de mâna întâi.

M-am uitat în jur.

Privirea mi-a căzut pe cuţitul lui Knut.

Fericire şi frică de moarte. Nădejde.

Am aşteptat până l-am văzul pe al patrulea bărbat şi pe câini dispărând în pădure, apoi am înşfăcat borseta cu bani din perete, am deschis uşa şi m-am năpustit afară.

Un nor de muşte s-a ridicat de pe cadavrul renului când m-am lăsat în genunchi lângă el. Am văzut că-l năpădiseră şi furnicile; arăta ca şi cum pielea carcasei umflate ar fi fost vie. M-am uitat peste

umăr. Cabana se afla între mine şi copaci, aşa că urma să fiu ferit până ce ajungeau la ea. Însă nu mai aveam mult.

Am închis ochii şi-am împlântat cuţitul în stomacul renului.

Am auzit un geamăt prelung când gazele dinăuntru au scăpat din burduful lor.

Apoi, i-am spintecat burta. Mi-am ţinut răsuflarea în vreme ce maţele se revărsau peste marginea despicăturii. Era mai puţin sânge decât mă aşteptasem. Probabil că se adunase în partea inferioară a corpului. Sau se coagulase. Ori îl halise cineva. Fiindcă acum vedeam că hoitul nu fojgăia de viaţă doar pe dinafară. Carnea se zvârcolea în timp ce viermi gălbui mâncau, se târau şi se înmulţeau. A dracului mizerie.

Am tras adânc aer în piept. Am închis ochii, mi-am înghiţit voma care-mi urca în gâtlej şi mi-am întins peste gură şi nas eşarfa de mătase. Apoi mi-am înfipt amândouă mâinile în carcasă şi-am scos de-acolo un gogoloi imens şi unsuros care, am presupus, era stomacul. A trebuit să folosesc cuţitul pe ici, pe colo ca să-l eliberez. Mi-a alunecat din mâini şi s-a rostogolit printre buruieni.

M-am uitat lung la întunecimea dinăuntrul hoitului. Nu voiam să mă bag acolo. În câteva minute, ori poate secunde, aveau să ajungă, şi totuşi, nu mă puteam decide să mă vâr în stârvul ăla fleşcăit, împuţit. Întregul meu corp refuza.

Am auzit un lătrat de câine. Căcat.

M-am gândit la Lea, la ochii ei, la buzele şi la zâmbetul care i se răspândea încet pe întregul chip, la vocea ei joasă şi caldă zicând „Ai reuşit, Ulf”.

Am înghiţit în sec. Am căscat apoi faldurile de piele şi m-am înghesuit în carcasă.

Chiar dacă renul fusese un mascul mare şi scosesem grosul măruntaielor, spaţiul nu era tocmai încăpător. Trebuia să fiu complet ascuns. Şi trebuia să încerc cumva să închid peste mine hoitul. Era lipicios de la diversele fluide şi fierbinte de la gaze, energia eliberată de descompunere şi masa colectivă

a tuturor gângăniilor care se foiau pe-acolo, în felul în care e întotdeauna cald înăuntrul unui muşuroi de furnici. Nu mi-am mai putut stăvili greaţa şi-am vomitat în mai multe rafale.

Apoi, treptat, am început să mă simt mai bine. Dar încă puteam fi văzut de afară. Cum să închid despicătura din burtă? Am încercat să apuc cele două margini şi să le lipesc una de alta, însă erau atât de unsuroase, încât îmi alunecau necontenit din palme.

Aveam şi probleme mai mari. Printre bălării, ţâşnind către mine, au apărut doi câini uriaşi, negri.

S-au aruncat asupra renului şi unul şi-a vârât capul în carcasă şi-a lătrat la mine. Am împins către el lama cuţitului şi capul a dispărut. Apoi s-au pornit lătrăturile. Trebuia să închid cumva hoitul înainte să ajungă indivizii ăia. Lătrăturile se înteţiseră şi imediat, am auzit şi voci.

— Cabana e goală!

— E un animal acolo!

Am vârât cuţitul prin pielea renului, în partea de jos a despicăturii, am tras de pielea de sus şi-am izbutit apoi să înfig cuţitul şi prin partea aceea înainte să-mi pierd priza pe mâner.

Am folosit cuţitul ca pe un mosor, două răsuciri au fost de ajuns ca să închidă gaura. Nu-mi mai rămânea decât să aştept şi să sper că nimeni nu-i învăţase să şi vorbească pe copoii ăia.

Am auzit zgomot de paşi.

— Ia câinii de-acolo, Styrker. Credeam că-i poţi controla.

Am simţit că mă străbate un fior. Mda, era vocea celui care venise la mine acasă ca să mă ucidă. Johnny se întorsese.

— E din cauza hoitului, a zis Styrker. Nu-i uşor să ai un creier minuscul şi plin de instincte.

— De câini vorbeşti ori de tine?

— Cristoase, ce putoare, a mârâit o a treia voce.

Am recunoscut-o pe dată: Brynhildsen din camera din spate, cel care trişa mereu.

— Ce i s-a prins în coarne? Şi de ce-s măruntaiele pe jos? N-ar trebui să verificăm…?

— Şi-au făcut lupii de lucru cu el, a zis Mattis. Iertaţi-mă că vă spun, dar nu respiraţi prea mult din putoare, e otrăvitoare.

— Chiar aşa? am auzit vocea domoală a lui Johnny.

— Botulism, a zis Mattis. Sporii plutesc prin aer. Un singur spor poate să omoare un om.

Ce mama dracului! După ce trecusem prin atâtea aveam să mor aşa, acolo, de la un rahat de bacterie?

— Simptomele sunt o oboseală neplăcută a ochilor, a continuat Mattis. Şi dispare capacitatea de a ne exprima. De aceea renii morţi îi ardem imediat. Ca să ne putem vedea şi pe mai departe unii pe alţii şi să putem purta conversaţii cu sens.

A urmat o pauză, timp în care mi l-am imaginat pe Johnny cântărindu-l pe Mattis din priviri şi încercând să-i interpreteze surâsul enigmatic.

— Styrker şi Brynhildsen, a zis Johnny, întoarceţi cabana cu susul în jos. Şi luaţi şi nenorociţii ăştia de câini.

— Nu-i acolo, n-are cum să fie, a insistat Brynhildsen.

— Aşa e, dar dacă găsim banii şi drogurile, ştim că-i încă prin zonă.

Am auzit lătratul turbat al câinilor în vreme ce erau târâţi de-acolo.

— Iertaţi că întreb, dar ce se întâmplă dacă nu găsiţi nimic?

— Atunci se poate să fi avut dreptate tu, până la urmă, a zis Johnny.

— Ştiu că l-am văzut într-o barcă, a spus Mattis. La doar cincizeci de metri de ţărm şi e un sudist urât, n-avem pe aici oameni care arată aşa. Cu o barcă bună şi-un vânt potrivit din spate, putea să ajungă destul de departe într-o zi.

— Şi tu stăteai pe plajă, în toiul nopţii?

— Cel mai bun loc de dormit pe timp de vară.

Am simţit că ceva se târăşte pe tibia mea. Ceva prea mare ca să fie vierme sau furnică. Respiram pe

gură, nu pe nas. Şarpe sau şoarece. Ah, de-ar fi fost şoarece! Un şoricel drăgălaş şi blănos, chiar şi înfometat, dar nu un…

— Serios? a întrebat Johnny cu voce şi mai înceată. Şi calea cea mai scurtă din sat până aici e să *ocoleşti* toată culmea? Ne-a luat mai bine de-un ceas. Când am fost aici singur, data trecută, abia dacă mi-a luat jumătate de oră.

— Da, dar v-ar fi împuşcat dacă era acasă.

Animalul – sau ce era lighioana aia – mi se urca pe picior. Simţeam o nevoie aproape irezistibilă să-l azvârl de pe mine, dar ştiam că cea mai măruntă mişcare m-ar fi dat de gol.

— Ştii ce? a pufnit Johhny. Asta mă tot întreb şi eu.

— Aşa? Eşti tu o ţintă cu umeri înguşti, sudistule, dar ai capul îndeajuns de mare.

— Nu-i vorba că Jon Hansen nu ştie să tragă, e vorba că n-are tupeu s-o facă.

— Serios? Păi… ţi-aş fi putut arăta un drum mai scurt dacă aduceai vorba despre asta din timp…

— Dar am adus vorba, lapon nenorocit!

— Sunt norvegian nordic.

Lighioana ajunsese la genunchi acum şi mi se căţăra pe coapsă. Mi-am dat seama, brusc, că-mi intrase pe sub pantaloni.

— Sst!

Scosesem vreun sunet, mă mişcasem?

— Ce-a fost zgomotul ăla?

Tăcere deplină. Mi-am ţinut răsuflarea. Dragă Doamne…

— Clopote de biserică, a zis Mattis. Îl îngropă pe William Svartstein astăzi.

Dacă era vreun leming? auzisem că-s nişte mititei agitaţi şi acum se apropia de bijuteriile coroanei. Fără să fac vreo mişcare vizibilă, am apucat cracul pantalonilor şi l-am strâns în mâna încleştată, făcând ţesătura să mi se lipească de picior şi blocând calea lighioanei.

— În fine, m-am săturat de duhoarea asta, a zis Johnny. Să coborâm la pârâu. S-o fi ascuns acolo,

dacă dulăii încă sunt încurcaţi de mirosul renului.

I-am auzit păşind prin iarba-neagră. În nădragii mei, lighioana a încercat un timp să spargă blocada, apoi s-a resemnat şi s-a retras pe unde venise.

În scurtă vreme, am auzit o voce dinspre cabană.

— Nu-i nimic aici, doar o puşcă şi costumul lui!

— Bine, fraţilor, să ne întoarcem înainte să înceapă ploaia.

Am aşteptat un timp care mi s-a părut vreo oră, dar se poate să fi fost doar zece minute. Apoi am tras cuţitul ce ţinea laolaltă pielea renului şi am aruncat o privire afară.

Nicio primejdie la orizont.

M-am târât prin buruieni către pârâu. M-am lăsat să alunec în apa rece ca gheaţa, lăsând-o să curgă peste mine, să mă spele de moarte şi de putreziciune, să mă facă să-mi vin în fire.

Încet, încet am revenit la viaţă.

Capitolul 16

Dragă Doamne…

Nu rostisem cuvintele, însă le gândisem cât mă aflasem în hoitul animalului, le gândisem la fel de zgomotos ca şi cum le-aş fi răcnit de la colţul străzii. Şi monştrii dispăruseră, cum făceau când eram mic şi se ascundeau sub patul meu, în cutia cu jucării sau în şifonier.

Putea fi atât de simplu? Nu trebuia decât să te rogi şi gata?

Stăteam în faţa cabanei, fumând şi privind cerul. Nori plumburii îl acopereau cu totul acum şi aduseseră cu ei întunecime. Era ca şi cum vremea ar fi avut febră. Era apăsătoare, umedă şi caldă pentru ca, în următoarea secundă, să se facă rece ca gheaţa când începea să bată vântul.

Dumnezeu. Mântuire. Paradis. Viaţă veşnică. Era un gând îmbietor. Făcut la comandă pentru firi fricoase, chinuite. Atât de îmbietor încât bunicul cedase până la urmă, abandonându-şi raţiunea şi mizând totul pe speranţă. „Nu spui nu la ceva ce-i pe gratis, să ştii”, îmi zisese făcându-mi cu ochiul. Ca un puştan de şaisprezece ani, lefter, strecurându-se într-un club cu bilet şi act de identitate false.

Mi-am strâns cele câteva lucruri pe care voiam să le iau cu mine. Haine, încălţăminte, costum, puşcă şi binoclu. Încă nu începuse să plouă, dar nici mult nu mai dura.

Johnny avea să se întoarcă. Era limpede că nu-l crezuse pe Mattis. Şi doar asta puteai să faci când venea vorba de Mattis. Un ocol pe după deal. Lupi. Botulism. Că mă văzuse plecând cu barca în larg. Înmormântarea lui William Svartstein.

Nu-mi aminteam prea multe din anii pierduţi pe la facultate, însă mi-l aminteam pe William Blackstone, juristul şi filosoful din secolul al XVIII-lea care ocupa în mare acelaşi teritoriu ca şi Mattis, la răscrucea dintre justiţie şi credinţă în Dumnezeu. Îl ţineam minte fiindcă bunicul îi folosise pe el, pe

Isaac Newton, pe Galileo Galilei şi pe Søren Kierkegaard ca exemple ale faptului că până şi cele mai ascuţite minţi sunt pregătite să creadă în prostiile creştinismului dacă li se pare că au astfel o şansă de a se sustrage morţii.

Mattis nu mă trădase. Dimpotrivă, mă salvase. Atunci cine-l chemase pe Johnny, cine-l anunţase că, până la urmă, nu părăsisem satul?

Încă o învolburare a vântului, de parcă vremea mi-ar fi spus să o iau din loc. Către vest se auzeau bubuituri surde. Bine, bine, eram gata să pornesc. Era noapte. Dacă Johnny şi ceilalţi nu plecaseră încă din Kåsund, probabil că dormeau pe undeva.

Am strivit ţigara de perete, am luat servieta de piele şi mi-am pus puşca pe umăr. Fără să mă uit înapoi, am pornit-o pe cărare. Privirea doar în faţă. Aşa avea să fie de-acum înainte. Tot ce era în urma mea n-avea decât să rămână acolo.



Văzduhul bubuia şi gemea ca înainte de furtună. Mergeam pe drumul de pietriş. Era atât de întuneric, încât nu puteam desluşi decât formele caselor şi câteva ferestre luminate.

Nu credeam, nu aşteptam şi nu speram nimic. Voiam doar să trec să înapoiez puşca şi binoclul şi să-i mulţumesc pentru că mi le împrumutase. Să-i mulţumesc pentru viaţa mea. S-o întreb dacă n-avea cumva chef să-şi petreacă restul vieţii cu mine. Apoi să plec, cu sau fără ea.

Am trecut de biserică. De casa Anitei. De casa de rugăciuni. Şi am ajuns în faţa casei în care locuia Lea.

Un deget încârligat şi lucitor de vrăjitoare a arătat deodată, din înaltul cerului, spre mine. Casa, garajul şi rabla de Volvo au fost o clipă învăluite într-o lumină albăstruie, fantomatică. Apoi un bubuit în înaltul cerului, preludiu la furtuna ce sta să se dezlănţuie.

I-am văzut în bucătărie, unde lumina era aprinsă. Ea stătea sprijinită de blat, cu trupul arcuit şi capul lăsat pe spate într-o poziţie nefirească. Ove îşi

întinsese gâtul în faţă şi ţinea un cuţit în mână. Mai mare decât cel pe care-l folosise ca să mă cresteze pe mine. I-l flutura Leei pe dinainte. O ameninţa. Lea s-a tras şi mai în spate, departe de cuţit, departe de cumnatul ei. Ove a apucat-o de gât cu cealaltă mână. Am văzut-o pe Lea deschizând gura şi ţipând.

Am dus puşca la umăr. I-am ţintit capul. Stătea cu profilul spre fereastră, aşa că-l puteam lovi în tâmplă. Însă prin minte mi-a trecut o idee vagă despre refracţia luminii prin sticlă, aşa că am coborât un pic ţeava armei. Până la nivelul pieptului. Am ridicat coatele, am tras adânc aer în piept, o dată – nu era timp pentru mai mult –, am coborât iarăşi coatele, am dat aerul afară şi am apăsat încet pe trăgaci. Mă simţeam cuprins de un calm straniu. Încă un deget de lumină a sfâşiat cerul şi i-am văzut capul întorcându-se, din reflex, spre fereastră.

În jurul meu totul se întunecase la loc, însă el se holba mai departe la fereastră. La mine. Mă văzuse. Arăta mai ofilit la faţă decât ultima oară, probabil că trăsese la măsea zile întregi. Cu minţile rătăcite din pricina lipsei de somn sau înnebunit de iubire, de suferinţa pierderii fratelui său, înnebunit pentru că era prins în capcana unei vieţi pe care nu şi-o dorea. Da, poate că asta era, poate că era ca mine.

O să împuşti oglindirea.

Asta îmi era, deci, soarta: să împuşc un om, să fiu arestat de poliţie, să fiu condamnat şi băgat la închisoare, loc în care oamenii Pescarului aveau să apară curând şi-aveau să pună capăt acestei poveşti. Foarte bine. Puteam să accept asta. Nu aici era problema. Problema era că-i văzusem chipul.

Simţeam cum arătătorul începe să-mi slăbească pe trăgaci, cum arcul trăgaciului capătă forţă şi-mi împinge înapoi degetul neputincios. N-aveam să fiu în stare. Iarăşi n-aveam să fiu în stare.

Deasupra mea tunetul a huruit iar, ca o voce lătrând un ordin.

Knut.

Până şi Futabayama a tot pierdut înainte să câştige.

Am inhalat iarăşi, profund. Scăpasem de blocaj. Am ţintit direct către faţa urâtă a lui Ove şi am tras.

Pocnetul a răsunat peste acoperişuri. Am coborât ţeava. M-am uitat prin geamul făcut ţăndări. Lea îşi acoperise gura cu palmele şi se uita în jos la ceva. În faţa ei, pe peretele alb, ceva mai sus de capul ei, părea că cineva pictase un trandafir grotesc.

Ultimul ecou s-a stins. Întregul sat îl auzise, probabil; în curând uliţele aveau să se umple de oameni.

Am urcat treptele spre uşă. Am ciocănit – nu ştiu de ce. Am intrat. Am găsit-o tot în bucătărie, nu se clintise şi se holba la cadavrul ce zăcea într-o baltă de sânge pe duşumea. N-a ridicat privirea la apariţia mea. Nici nu ştiu dacă era, de fapt, prezentă.

— Eşti bine, Lea…?

A dat din cap că da.

— Knut…

— L-am trimis la tata, a şoptit. Mi-am zis că, dacă o să-şi dea seama că eu am tras clopotele la biserică, o să vină aici şi…

— Mulţumesc, am zis. Mi-ai salvat viaţa.

Am înclinat capul şi i-am aruncat o privire mortului. Mi-a întors uitătura, cu ochi împăienjeniţi. Era mai bronzat ca ultima oară, iar faţa nu-i fusese atinsă prea mult. N-avea decât o gaură în frunte, cu un aspect aproape inocent, chiar sub bretonul blond.

— S-a întors, a şoptit ea. *Eram sigură* că o să se întoarcă.

Abia atunci mi-am dat seama. Că urechea stângă n-avea nicio rană. Că nici măcar o urmă acolo, cât de cât, nu exista. Şi-ar fi trebuit să existe, de vreme ce muşcătura era veche de doar două zile. Şi-am început, treptat, să pricep. Când spusese că s-a întors, Lea voise să…

— *Eram sigură* că nicio apă ori pământ n-o să-l poată opri pe diavolul ăsta, a şoptit ea. Oricât de adânc l-am îngropat.

Era Hugo. Geamănul. Împuşcasem oglindirea.

Am strâns tare din pleoape. Apoi, am deschis iarăşi ochii. Numai că nu se schimbase nimic, nu visasem defel, îi omorâsem soţul.

A trebuit să-mi dreg glasul ca să mă pot face auzit:

— Am crezut că-i Ove. Părea că vrea să te omoare.

Şi-a îndreptat, în cele din urmă, privirea spre mine.

— Mai bine că l-ai ucis pe Hugo decât pe Ove. Ove n-ar fi îndrăznit niciodată să pună mâna pe mine.

A făcut semn cu capul spre cadavru.

— Dar el ar fi îndrăznit?

— Era la o lovitură de cuţit distanţă.

— Fiindcă?

— Fiindcă i-am spus.

— Ce?

— Că vreau să plec de-aici. Că vreau să-l iau pe Knut cu mine. Că nu mai vreau să-l văd niciodată.

— Nici pe el nu mai voiai să-l vezi niciodată?

— I-am spus că… i-am spus că iubesc pe altcineva.

— Altcineva.

— Pe tine, Ulf, a zis şi-a scuturat din cap. N-am încotro. Te iubesc.

Cuvintele au vibrat prin încăpere ca un imn. Şi luminiţa albastră din ochii ei era atât de puternică, încât a trebuit să-mi feresc privirea. Unul dintre picioarele ei ajunsese acum în băltoaca de sânge care se tot întindea.

Am făcut un pas spre ea. Doi. Am ajuns cu amândouă tălpile în sânge. Am cuprins-o cu blândeţe pe după umeri. Voiam să verific mai întâi dacă e în regulă să o trag la pieptul meu. Dar până să mă dezmeticesc, se şi arunca spre mine, îndesându-şi capul sub bărbia mea. A scos un hohot de plâns, apoi încă unul. I-am simţit lacrimile calde prelingându-se pe sub gulerul cămăşii mele.

— Vino, am spus.

Am condus-o în camera de zi, unde un fulger a luminat odaia, arătându-mi drumul spre canapea. Ne-am întins amândoi acolo, unul lângă altul.

— Am crezut că-mi stă inima când l-am văzut aşa, oprit în pragul bucătăriei, a şoptit ea. A zis că se îmbătase pe barcă, cu motorul pornit. Când s-a trezit, era departe în larg şi combustibilul se terminase. Avea vâsle, însă vântul împingea vasul spre ape şi mai adânci. Primele câteva zile s-a gândit că probabil era cel mai bine aşa. Că doar îl făcuserăm să creadă că totul era din vina lui, că era un nevrednic după ce-l lovise pe Knut. Dar s-a pornit ploaia şi a supravieţuit, apoi vântul şi-a schimbat direcţia. Şi-atunci a decis el că nu era vina lui.

Lea a râs cu amărăciune.

— Stătea acolo şi zicea că o să rezolve totul, că o să rezolve totul cu mine şi Knut. Când i-am spus că eu şi Knut vrem să plecăm, m-a întrebat dacă e vorba de altcineva. I-am spus că o să fim doar noi, dar că da, iubesc pe altcineva, mi s-a părut important ca el să ştie asta. Că eram capabilă să iubesc un bărbat. Fiindcă aşa avea să-şi dea seama că nu mă mai poate avea înapoi niciodată.

Temperatura din cameră scăzuse cât vorbise ea, aşa că s-a strâns mai aproape de mine. Până acum, nu venise nimeni să vadă de ce se auzise focul de armă. Mi-am dat seama de ce la următorul bubuit de tunet. Mi-am dat seama şi că n-avea să vină nimeni.

— Mai ştie şi altcineva că s-a întors? am întrebat.

— Nu cred. A recunoscut locurile azi, din larg, şi a vâslit spre casă. A legat barca la ponton şi-a venit direct aici.

— Când a fost asta?

— Acum o jumătate de oră.

O jumătate de oră. Când era beznă peste tot şi furtuna îi ţinuse pe toţi înăuntru. Nu-l văzuse nimeni pe Hugo, nu ştia nimeni că-i viu. Că *fusese* viu. Cu excepţia, poate, a cuiva căruia îi plăcea să hoinărească în toiul nopţii. Pentru oricine altcineva, Hugo Eliassen era doar un pescar ce căzuse pradă

adâncurilor. Unul pe care nu-l mai căutau. Mi-am dorit să fi fost eu. Să nu mă caute nimeni, adică. Dar, cum zisese Johnny: *Pescarul nu încetează să-şi caute datornicii până ce nu le vede cadavrele.*

Încă o limbă de fulger a luminat încăperea. Apoi s-a întunecat iarăşi. Însă văzusem. Văzusem cât se poate de limpede. Cum spuneam, creierul e un lucru straniu şi remarcabil.

— Lea? am zis.

— Da, a şoptit cu buzele lipite de gâtul meu.

— Cred că am un plan.

Capitolul 17

Tactica pământului pârjolit.

Aşa mă gândeam la planul meu. Să mă retrag cum făcuseră nemţii. Apoi să dispar. Să dispar complet.

Mai întâi am înfăşurat cadavrul în pungi de plastic şi l-am legat cu o funie. Apoi am spălat temeinic duşumelele şi pereţii. Am scos glonţul din peretele bucătăriei. Lea a desfăcut cauciucurile de la roţile roabei şi a adus roaba în garaj, unde aşteptam eu, cu cadavrul. L-am pus în roabă. Sub el am vârât şi puşca. Am legat o frânghie de partea din faţă a roabei ca să poată ajuta şi Lea la cărat. Am luat din atelier un patent mic şi-am pornit.

Nu era ţipenie de om şi pe-afară încă era beznă deplină. Socoteam că aveau să mai treacă vreo trei sau patru ore până să se trezească sătenii, dar, în caz de ceva, acoperisem roaba cu o prelată. Era mai uşor decât îmi imaginasem. Când îmi oboseau braţele, Lea mă înlocuia la mânere şi eu mă apucam să trag de funie.

Knut îi văzuse sosind într-o maşină cu numere de Oslo.

— A venit în goană să-mi spună că erau trei bărbaţi şi doi câini, a zis Lea. Voia să dea fuga la tine să-ţi spună, dar am spus că-i prea periculos din cauza câinilor, că aveau să-i simtă mirosul şi poate să-l hăituiască şi pe el. Aşa că m-am dus repede la Mattis şi i-am spus că am nevoie de ajutorul lui.

— Lui Mattis?

— Când ai spus că ţi-a cerut bani pentru diverse servicii, mi-am cam dat seama ce fel de servicii erau. I-ai dat bani ca să nu anunţe la Oslo şi să nu te dea de gol.

— Dar cum ai ştiut că nu făcuse asta deja?

— Fiindcă a făcut-o Anita.

— Anita!

— Mai devreme, nu venise ca să-mi transmită condoleanţe. Venise să vadă dacă am o explicaţie

bună pentru că mă văzuse în maşină cu tine. Şi mi-am dat seama că explicaţia nu era destul de bună. Ştie că nu m-aş duce aşa, pur şi simplu, la cumpărături în Alta cu un străin din sud. Ştiu şi eu de ce-i în stare o femeie întărâtată…

Anita. *Nimeni nu-i promite ceva Anitei fără să se ţină de cuvânt.*

Îmi înfipsese o ţepuşă în suflet, avea numărul de telefon al lui Johnny şi destulă isteţime cât să facă legătura între lucruri. Mă alesesem, până la urmă, cu ce avea.

— Şi-ai avut încredere în Mattis? am zis.

— Da.

— E un mincinos şi-un şantajist.

— Mai e şi un om de afaceri cinic, care nu-ţi dă niciodată mai mult decât ai plătit. Dar se ţine de cuvânt. Şi mai avea nişte datorii la mine. L-am rugat să-i ducă departe de tine sau cel puţin să-i abată din drum cât mergeam eu să trag clopotele.

I-am spus cum, fără să clipească, Mattis jurase că mă văzuse plecând din sat cu o barcă. Şi cum, atunci când hăitaşii mei insistaseră să cerceteze cabana, îi dusese pe un drum lung, ocolit. Fără ocolul acela, ar fi ajuns probabil înainte ca vântul să-şi schimbe direcţia şi eu să aud dangătul clopotelor.

— Ciudat om, am zis.

— Ciudat om, a râs ea.

Ne-a luat o oră să ajungem înapoi la cabană. Vremea se răcise binişor, însă norii încă se îmbulzeau la joasă altitudine. M-am rugat să nu plouă. Nu încă. Mă întrebam dacă povestea asta cu rugatul avea să se transforme într-un obicei.

Când ne-am apropiat, mi s-a părut că zăresc nişte contururi dispărând fără zgomot, urcând panta dealului cu viteză. Măruntaiele renului fuseseră trase din cadavru şi carcasa era căscată larg.

Urmăritorii mei căutaseră temeinic banii şi drogurile, salteaua fusese despicată, dulăpiorul din perete trântit pe jos, soba deschisă şi cenuşa scormonită. Ultima sticlă de pileală nimerise sub masă, scândurile din duşumea fuseseră smulse, iar

şipcile ce mărgineau pereţii rupte. Ceea ce arăta că drogurile ascunse în apartamentul lui Toralf n-aveau să fie în siguranţă dacă se gândeau să se uite şi pe-acolo vreodată. Dar nu mă deranja asta. Nu plănuiam să le recuperez. De fapt, nu intenţionam să mai am ceva de-a face cu drogurile de-acum înainte. Din diverse motive. Nu prea multe, de fapt, dar cele pe care le aveam erau nişte motive foarte bune.

Lea a aşteptat afară până ce-am scos cadavrul din folia de plastic. Am pus pe pat mai multe carton straturi gudronat înainte să salt acolo corpul. I-am scos verigheta de pe deget. Poate că mai pierduse din greutate pe mare sau îi fusese mereu un pic largă. Mi-am scos şi eu lanţul cu plăcuţa de la gât şi am pus-o la gâtul cadavrului. Mi-am cercetat apoi interiorul gurii cu vârful limbii, ca să găsesc dintele rupt, am scos patentul, am apucat dintele corespondent din gura lui şi l-am smuls din gingie. I-am pus puşca pe stomac şi glonţul sub cap. M-am uitat la ceas. Timpul trecea.

Am acoperit corpul cu încă un strat de carton gudronat, am desfăcut sticla şi am turnat alcoolul pe pat, pe carton şi prin restul cabanei. Mai rămăsese un pic. Am ezitat o clipă, apoi am întors sticla cu susul în jos şi-am privit cum poşirca lui Mattis pătrunde în duşumeaua uscată ca iasca.

Am scos un chibrit, simţind cum mă străbate un fior când am auzit capul frecând-se de latura cutiei şi-am văzut cum se iveşte flacăra.

Acum.

Am aruncat chibritul pe cartonul gudronat.

Auzisem că e o problemă cu arsul cadavrelor. Suntem şaizeci la sută apă, poate de aia. Însă când am văzut cât de repede ia foc materialul izolant, mi-am dat seama că după aceea n-avea să mai rămână prea multă carne pe grătar.

Am ieşit, lăsând uşa deschisă pentru ca flăcările să se înteţească.

N-ar fi trebuit să-mi fac griji.

Era ca şi cum flăcările ne vorbeau. Mai întâi cu voci reţinute, înfundate, apoi cu tot mai multă putere

şi sălbăticie până ce s-au transformat într-un răget cacofonic. Până şi Knut ar fi fost mulţumit de pălălaia asta.

De parcă ar fi ştiut că la el mă gândeam, Lea a zis:

— Knut zicea mereu că taică-său o să ardă.

— Dar noi? O să ardem şi noi?

— Habar nu am, a zis luându-mă de mână. Am încercat să-mi dau seama, dar chestia ciudată e că nu simt nimic. Hugo Eliassen. Am locuit sub acelaşi acoperiş cu el, mi-a fost bărbat zece ani, dar nu-mi pare rău deloc şi nu simt pic de milă. Nu mai sunt furioasă pe el, dar nici fericită nu simt că aş fi. Şi nu mă tem. Mi-a fost frică mult timp. Pentru Knut, pentru mine. Ba şi pentru tine m-am temut. Ştii, totuşi, ce-i mai ciudat aici?

A înghiţit în sec şi s-a uitat lung la cabană, care era acum o vâlvătaie uriaşă. Arăta incredibil de frumoasă în licărul roşu al flăcărilor.

— Nu regret. Nici acum şi nici mai târziu. Aşa că, dacă ceea ce facem aici e un păcat mortal, o să ard, fiindcă n-am de gând să mă rog pentru iertare. Singurul lucru pe care l-am regretat în zilele astea din urmă – aici s-a întors spre mine – e că te-am lăsat să pleci.

Temperatura nocturnă scăzuse brusc şi dramatic; probabil că de la dogoarea venită dinspre cabană mi se înroşiseră obrajii şi fruntea.

— Mulţumesc pentru că n-ai renunţat, Ulf, a zis mângâindu-mi obrazul fierbinte.

— Hmm… nu Jon?

S-a lipit de mine, cu buzele aproape atingându-le pe ale mele.

— Dacă ţinem cont de plan, e probabil mai bine să-ţi spun şi mai departe Ulf.

— Apropo de nume şi planuri, am zis. Ai vrea să te căsătoreşti cu mine?

M-a privit tăios.

— *Acum* te-ai găsit să mă ceri? Când soţul meu se face cenuşă înaintea noastră?

— E o soluţie practică, am zis.

— Practică! a pufnit ea.

— Practică, am zis, încrucişându-mi braţele la piept. M-am uitat către cer. Apoi la ceas.

— La asta se adaugă faptul că te iubesc mai mult decât am iubit vreodată o femeie, plus ce-am auzit despre femeile læstadiene, şi anume că nu se sărută niciodată înainte de căsătorie.

Un şuvoi de scântei s-a ridicat în văzduh când pereţii cabanei s-au prăbuşit. Lea s-a lipit şi mai tare de mine. Buzele ni s-au întâlnit. Şi de data asta nu mai exista nicio îndoială.

Mă săruta.



Am pornit-o grăbiţi înapoi către sat, lăsând cabana deja mistuită de flăcări în spate. Ne-am pus de acord ca eu să mă ascund în biserică şi s-o aştept cât făcea bagajele şi-l lua pe Knut de la bunici, urmând ca apoi să mă ia cu maşina.

— Nu-ţi pune multe lucruri, am zis bătând cu palma peste borseta cu bani. Ne putem cumpăra ce ne trebuie.

A dat din cap a încuviinţare.

— Să nu te arăţi pe-afară. Vin eu să te iau.

Ne-am despărţit pe drumul de pietriş, exact unde-l întâlnisem pe Mattis în noaptea sosirii mele în sat. Mi se părea că trecuse o viaţă de-atunci. Acum, la fel ca atunci, m-am opintit în uşa grea ca s-o deschid şi m-am îndreptat spre altar. Acolo m-am oprit şi m-am uitat la crucifix.

Vorbise serios bunicul spunând că ce-i pe gratis nu se poate refuza şi că acela fusese singurul motiv pentru care cedase în faţa superstiţiei? Sau rugăciunile îmi fuseseră cu adevărat auzite şi tipul de pe cruce mă salvase? Îi datoram ceva?

Am tras adânc aer în piept.

Lui? Era doar un om cioplit dintr-o bucată de lemn. Pe plajă erau pietroaie la care te puteai ruga cu la fel de mult succes.

Şi totuşi…

Fir-ar să fie.

M-am aşezat pe banca din faţa altarului. Cufundat în gânduri. Şi, dacă nu sună prea fiţos, pot spune că am meditat pe tema vieţii şi a morţii.

După douăzeci de minute, uşa s-a dat tare de perete. M-am întors într-acolo. Era prea întuneric ca să văd cine era. Însă *nu era* Lea, paşii răsunau prea greoi.

Johnny? Ove?

Am simţit că inima mi-o ia razna în piept, în vreme ce încercam să-mi amintesc de ce aruncasem pistolul în mare.

— Aşa.

Ultima vocală fusese alungită. Glasul era gros şi familiar.

— Stai de vorbă cu Domnul? Întrebi, presupun, dacă faci bine ce faci?

Nu ştiu de ce, vedeam mai limpezi trăsăturile Leei pe chipul tatălui său, acum că se ridicase din pat. Puţinul păr care-i rămăsese nu era la fel de grijuliu pieptănat ca în alte rânduri când mă întâlnisem cu el, iar cămaşa îi era încheiată strâmb. Asta îl făcea mai puţin intimidant, în plus însă în tonul vocii şi-n expresia feţei lui era ceva care-mi transmitea că venise cu intenţii bune.

— Încă nu-s un credincios sută la sută, am zis. Dar nu neg că am îndoielile mele.

— Toată lumea se îndoieşte. Credincioşii mai mult ca oricine.

— Chiar aşa? Până şi dumneata?

— Fireşte că mă îndoiesc, a zis Jakob Sara, aşezându-se cu un geamăt lângă mine şi făcând lemnul băncii să se îndoaie, cu toate că nu era un bărbat masiv. De aceea se cheamă credinţă şi nu cunoaştere.

— Chiar şi în cazul unui predicator?

— Mai ales în cazul unui predicator, a oftat el. Predicatorul trebuie să se confrunte cu propriile convingeri ori de câte ori răspândeşte Cuvântul. Trebuie să-l simtă, fiindcă ştie că îndoiala şi credinţa i se aud în voce. Cred astăzi? Mi-e credinţa îndeajuns de puternică astăzi?

— Hmm. Şi ce se întâmplă în dăţile când urci la amvon fără să ai o credinţă îndeajuns de tare?

Şi-a frecat bărbia cu palma.

— Atunci trebuie să crezi că viaţa de creştin în sine e un lucru bun. Că renunţarea, nu cedarea înaintea păcatului, are o valoare pentru fiinţele umane chiar şi aici, în existenţa pământească. Pe o temă similară, am citit că sportivii socotesc că eforturile şi greutăţile de la antrenamente sunt un scop în sine, chiar dacă nu câştigă niciodată vreo competiţie. Dacă raiul n-ar exista cu adevărat, atunci măcar ducem o viaţă bună şi sigură în calitate de creştini, o viaţă în care muncim, trăim cu bucurie, acceptăm posibilităţile oferite de Dumnezeu şi de natură şi avem grijă unii de alţii. Ştii ce zicea tata – a fost predicator şi el – despre læstadianism? Că dacă ai socoti doar persoanele pe care mişcarea le-a salvat de la alcoolism, de la destrămarea familiei, fie şi numai asta ar fi o justificare pentru ce facem, chiar dacă ceea ce predicăm ar fi o minciună.

S-a oprit câteva momente ca să-şi recapete suflul, apoi a continuat:

— Dar nu e mereu aşa. Uneori, să trăieşti după Scripturi te costă mai mult decât ar trebui. Aşa a fost cu Lea… Felul în care, în orbirea mea, am obligat-o pe Lea să trăiască, a zis cu un tremur în glas. Am avut nevoie de mulţi ani să-mi dau seama, dar nicio femeie n-ar trebui, obligată de tată, să trăiască într-o asemenea căsnicie cu un bărbat pe care-l urăşte, un bărbat care a luat-o cu de-a sila.

A ridicat capul şi s-a uitat spre crucifixul de deasupra.

— Da, rămân convins că potrivit Scripturilor a fost corect, însă uneori salvarea are un preţ prea mare.

— Amin.

— Iar voi doi, tu şi Lea… a continuat să vorbească întorcându-se către mine. Mi-am dat seama în casa de rugăciune. Doi tineri care se priveau cum vă priveaţi voi în rândul din spate, când credeaţi că nu vă observă nimeni…

A clătinat din cap, zâmbind cu tristeţe.

— Acum, fireşte că ce spun Scripturile despre recăsătorire trebuie luat în discuţie, ca să nu mai vorbim de căsătoria cu un păgân. Dar n-am mai văzut-o pe Lea aşa. N-am mai *auzit-o* să aibă vocea pe care o avea acum câteva minute, când a venit să-l ia pe Knut de la mine. Mi-ai făcut fiica frumoasă din nou, Ulf. Spun şi eu ce văd, atâta tot. Se pare că ai şi început să vindeci toate neajunsurile care mi se datorează.

Mi-a pus pe genunchi o palmă lată, cu pielea încreţită.

— Şi faci ce trebuie, adică pleci din Kåsund. Familia Eliassen e foarte puternică, mai puternică decât mine, şi nu te-ar lăsa niciodată să ai o viaţă cu Lea aici.

Acum înţelegeam. După rugăciunea aceea, când mă întrebase dacă mă gândeam s-o iau pe Lea cu mine… nu o spusese ameninţător. Fusese o rugăminte.

— Pe lângă asta… a zis bătându-mă cu palma pe genunchi, eşti mort, aşa-i, Ulf? Lea m-a instruit. Erai un suflet singuratic şi deprimat care a dat foc la cabană, apoi s-a întins pe pat şi s-a împuşcat în cap. Cadavrul pârjolit o să aibă la gât o plăcuţă de metal cu numele tău şi atât eu, cât şi Ove Eliassen o să jurăm la poliţie că-ţi lipsea un dinte din faţă. O să informez familia ta, dacă ai vreuna, o să explic că ţi-ai exprimat dorinţa de a fi îngropat aici, o să rezolv cu hârtiile, o să vorbesc cu vicarul şi-o să-ţi băgăm în pământ rămăşiţele repede şi eficient. Ţi-ar plăcea vreun imn anume?

M-am întors ca să-l privesc mai bine. I-am văzut un dinte de aur sclipind în lumina difuză.

— Aş fi singurul care ştie adevărul, a zis bătrânul. Şi nici măcar eu nu ştiu încotro vrei să te-ndrepţi. Nici nu vreau să ştiu. Sper, totuşi, să-i mai văd cândva pe Lea şi pe Knut.

S-a ridicat greoi, cu articulaţiile înţepenite.

M-am ridicat la rândul meu şi i-am întins mâna.

— Mulţumesc.

— Eu ar trebui să-ţi mulţumesc, a zis. Fiindcă mi-ai dat ocazia să îndrept, cât de cât, ce i-am făcut fiicei mele. Pacea lui Dumnezeu, rămas-bun şi fie ca îngerii Lui să vă însoţească în drumul vostru.

L-am petrecut cu privirea. Am simţit o pală de vânt rece când uşa s-a deschis şi s-a închis iarăşi.

Am aşteptat. M-am uitat la ceas. Lea zăbovea mai mult decât anticipasem. Speram că nu dăduse de vreun necaz. Că nu se răzgândise. Că…

Am auzit huruitul bolborosit al unui motor de patruzeci de cai, afară. Volkswagenul. Eram pe cale să mă îndrept spre ieşire când uşa s-a deschis şi înăuntru au pătruns trei persoane.

— Stai unde eşti! a mugit o voce. N-o să dureze mult.

Bărbatul a străbătut iute distanţa, trecând printre rândurile de bănci. Knut se ţinea după el, însă Lea a fost cea care mi-a atras privirea. Era îmbrăcată în alb. În rochie de mireasă, oare?

Mattis s-a postat în faţa altarului, şi-a pus o pereche de ochelari caraghios de mici şi a răsfoit nişte hârtii pe care le scosese din buzunarul hanoracului. Knut mi-a sărit în spinare.

— Am ceva pe spate! am zis răsucindu-mă şi învârtindu-mă.

— Mda, *rikishi* Knut-*san* din *ken*-ul Finnmark! a chiţăit Knut apucându-mă cu nădejde.

Lea s-a apropiat şi m-a luat de braţ.

— M-am gândit că-i mai bine să rezolvăm cu asta cât mai rapid, a şoptit. E practic.

— Practic, am repetat.

— Haideţi să trecem direct la partea importanta, a zis Mattis şi, după ce şi-a dres vocea, şi-a apropiat hârtiile de faţă. Înaintea lui Dumnezeu Creatorul şi cu autoritatea încredinţată mie ca reprezentant al statului norvegian, iartă-mă că întreb, dar vrei tu, Ulf Hansen, s-o iei pe Lea Sara de soţie potrivit legii?

— Da, am zis tare şi limpede.

Lea mi-a apucat strâns mâna.

— O vei iubi şi cinsti, îi vei fi credincios – aici s-a apucat iar să răsfoiască – la bine şi la rău, la boală şi la necaz?

— Da.

— Acum te întreb pe tine, Lea Sara. Îi vei fi…?

— Da!

Mattis s-a uitat peste ochelari.

— Ce?

— Da, îl iau pe Ulf Hansen să-mi fie soţ potrivit legii şi promit să-l cinstesc şi să-l iubesc până ce moartea ne va despărţi. Adică nu prea mult timp, dacă nu ne grăbim odată.

— Fireşte, fireşte, a zis Mattis şi a mai aruncat o privire spre foile din mână. Să vedem… să vedem… aici e! Luaţi-vă de mână. A, văd că deja aţi făcut asta. În acest caz… aşa! Înaintea lui Dumnezeu şi a mea, în calitate de reprezentant al autorităţilor norvegiene – aţi promis… multe chestii. Şi v-aţi dat mâna celuilalt. Vă declar, prin urmare, căsătoriţi potrivit legii.

Lea a ridicat privirea spre mine.

— Gata, Knut, dă-te jos.

Knut mi-a dat drumul, alunecând pe spinarea mea şi aterizând pe duşumea. Apoi Lea s-a grăbit să mă sărute şi s-a întors iarăşi spre Mattis.

— Mersi. Ai putea să semnezi documentele?

— Fireşte, a zis Mattis.

Şi-a apăsat de piept butonul unui pix, şi-a trecut numele pe una dintre foi şi i-a întins-o.

— E un document oficial şi ar trebui să fie valid oriunde v-aţi duce.

— O să-mi pot lua acte de identitate noi pe baza lui? am întrebat.

— Ai trecută data naşterii, sunt iscăliturile noastre şi soţia ta îţi poate confirma identitatea ca Ulf Hansen, aşa că da, ar trebui să fie suficient ca să obţii măcar un paşaport temporar de la o ambasadă norvegiană.

— Asta-i tot ce ne trebuie.

— Încotro porniţi?

L-am privit în tăcere.

— Fireşte, a murmurat şi-a clătinat din cap. Noroc.

Şi, în felul ăsta, am ieşit din biserică în miez de noapte, ca proaspăt căsătoriţi. Eram un bărbat însurat. Şi, dacă bunicul avusese dreptate, atunci prima oară e întotdeauna cel mai rău. Nu mai trebuia decât să ne urcăm în maşină şi s-o ştergem din sat înainte să se trezească şi să ne vadă cineva. Însă ne-am oprit pe trepte şi-am ridicat ochii amândoi, uluiţi.

— Confetti! am exclamat. Numai asta ne mai lipsea

— Ba ninge! a strigat Knut.

Fulgi mari şi pufoşi coborau agale din văzduh, poposind pe părul negru al Leei. A râs tare, în hohote. Apoi am luat-o la fugă spre maşină şi ne-am urcat în ea.

Lea a răsucit cheia, pornind motorul, a ridicat piciorul de pe ambreiaj şi am pornit.

— Unde mergem? a întrebat Knut de pe bancheta din spate.

— Strict secret, am zis. Pot doar spune că-i capitala unei ţări pentru care nu ne trebuie paşapoarte ca să trecem graniţa.

— Şi de ce ne ducem acolo?

— Acolo o să locuim. O să ne găsim de lucr. Şi-o să ne jucăm.

— De-a ce o să ne jucăm?

— De-a multe. De-a ascunsea pe furiş, asta ar fi una. Apropo, m-am gândit la o glumă. Cum faci să încapă cinci elefanţi într-un Volkswagen?

— Cinci… a îngânat el, apoi s-a aplecat printre scaune. Spune-mi!

— Doi în faţă şi trei în spate.

Un moment de tăcere. Apoi s-a lăsat iarăşi pe spate şi-a scos un hohot zgomotos.

— Aşadar? am zis.

— Te descurci mai bine, Ulf. Dar asta n-a fost o glumă.

— Nu?

— A fost o ghicitoare.

A adormit înainte să părăsim platoul Finnmark.

Când am trecut graniţa în Suedia, deja se crăpa de ziuă. Peisajul monoton se schimba lent, căpătând tot mai multă culoare şi varietate. Munţii erau acoperiţi de o pojghiţă de gheaţă ca o glazură de zahăr. Lea fredona un cântec pe care-l învăţase de curând.

— E un hotel chiar lângă Östersund, am zis răsfoind un ghid turistic pe care-l găsisem în torpedou. Pare drăguţ, putem să ne luăm nişte camere acolo.

— Noaptea nunţii noastre, a zis ea.

— Ce-i cu ea?

— O să fie în noaptea asta, aşa-i?

M-am gândit.

— Da, aşa cred. Uite ce e, avem o groază de timp, nu trebuie să grăbim nimic.

— Nu ştiu ce-ţi trebuie ţie, dragă bărbate, a zis Lea cu voce joasă, uitându-se în oglindă ca să se asigure că băiatul era încă adormit, dar ştii ce se spune despre læstadieni şi noaptea nunţii lor.

— Nu, ce?

N-a răspuns, mulţumindu-se să învârtă volanul şi să se ţină de drum cu un zâmbet enigmatic pe buzele-i roşii. Fiindcă ştia, cred, ce-mi trebuia mie. Cred că ştiuse din clipa în care pusese întrebarea atunci, în cabană, întrebarea la care nu-i răspunsesem: care fusese primul lucru la care mă gândisem când spusese că eu sunt Foc, iar ea e Aer. Fiindcă, după cum ar fi zis Knut, ştie toată lumea răspunsul la ghicitoarea asta.

Ca să existe, focul are nevoie de aer.

La naiba, e aşa de frumoasă.



Aşadar, cum terminăm povestea?

Nu ştiu. Dar am de gând să mă opresc aici. Fiindcă aici e perfect. Poate că o să se mai întâmple după aceea lucruri mai puţin bune. Dar nu ştiu asta deocamdată. Ştiu numai că, aici şi acum, totul e perfect, că acum sunt în locul în care am vrut întotdeauna să fiu. Sunt pe drum, dar deja am ajuns.

Sunt gata.

Îndrăznesc, iarăşi, să pierd.



JO NESBØ

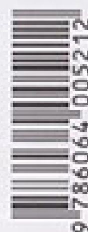
CRIME

Jon, ucigaş plătit, a făcut o mare greşeală: l-a trădat pe cel mai notoriu interlop din Oslo — Pescarul. Acum, s-a ascuns de el într-un colţ izolat al Norvegiei, sperând să-şi găsească refugiu în sânul unei secte dintr-un oraş de munte atât de nordic, încât soarele nu apune niciodată.

Adăpostit într-o cabană în sălbăticie, Jon primeşte ajutor de la Lea, o mamă greu încercată, şi de la Knut, tânărul ei fiu. Dar deşi Lea îi face rost de o puşcă, iar Knut îi aduce provizii, soarele nocturn îl duce încetul cu încetul în pragul nebuniei.

Iar oamenii trimişi de Pescar să-l asasineze sunt tot mai aproape. Mai există speranţă pentru Jon, cel care nu le lăsa nicio şansă victimelor lui?





TREI

www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-40-0521-2

CUPRINS

Table of Contents